

ДЖАК ДЮ БРУЛ

ХАОС

Най-зрелищното приключение в кариерата на Филип Мърсър!

книжечко с аудио ВАРД

Джак Дю Брул

Хаос

На миньорите, върху чийто гръб е изградена цивилизацията

Май, 1937 година

Лудият, сам в каютата си, се поклащаше напред-назад на тясната койка. Очите му бяха втрещени в матовия блясък на личния му сейф. Побиваха го ту горещи, ту ледени тръпки. Не съзнаваше, че големият въздушен кораб се носи над Атлантическия океан, не чуваше бръмченето на четирите двигателя, които въртяха грамадните перки, и не знаеше за зрелищните услуги, предлагани от екипажа, нито дали е ден или нощ. Изцяло се беше съсредоточил върху малкия сейф.

Откакто напусна Европа, се осмеляваше да излиза от каютата си само късно през нощта, за да използва една от общите тоалетни. Дори по време на тези тайни набези бързаше да се върне в стаята си, щом чуеше, че други пътници или екипажът се размърдват. В първата нощ на пътуването и на следващия ден стюардът почука на вратата му, попита го дали се нуждае от нещо и му предложи солени бисквити, за да успокои стомаха си, ако се чувства зле от движението на дирижабъла. Пътникът отказа всичко, опитваше се да се държи учтиво. Но когато на втория ден стюардът дойде отново и го попита дали иска да му поднесе вечерята в каютата, мъжът изпадна в ярост и наруга безобидното момче на смесица от английски, гръцки и един африкански диалект, който беше понаучил последните месеци.

Докато третият ден преваляше в облачна вечер, контролът върху разсъдка му отслабна още повече, но му беше безразлично. Вече беше близо до родината си. Оставаха часове, а не дни или седмици. Беше победил всички. Сам.

Каютата му беше вътрешна и нямаше прозорец. Над малкото бюро беше закована лампа, декоративни абажури осветяваха койките. Всичко беше направено от лъскав алуминий. В метала бяха пробити дупки и придаваха на каютата футуристичен вид, сякаш се намираше в космически кораб от романите на Верн и Уелс. Сейфът беше в единствения свободен ъгъл – когато го сложи там, стюардът зачака за бакшиш, какъвто пътникът не можеше да си позволи. Въпреки че цепенитът беше само с половината си капацитет на първия си за сезона полет, билетите бяха най-скъпите за трансатлантическо пътуване.

Ако не бе притиснат от времето и от това, че преследвачите му са по петите му, той щеше да намери по-евтин начин да се върне в Съединените щати. Но пък може би това пътуване беше най-гениалната му

идея. Хората, които се опитваха да го хванат, нямаше да заподозрат, че използва техния флагмански въздушен кораб през последния етап на пътешествието си.

Протегна ръка, докосна сейфа, усети хладната му повърхност под треперещите си пръсти. Беше доволен, че вътре е заключена дългогодишната му амбиция. Потрепери. Не знаеше дали е от треската, или от вълнение, но не го интересуваше. На отсрещната стена имаше малко огледало. Мъжът се погледна. Избягваше очите си – още не беше готов да види онова, което се спотайваше в тях. Косата му беше дълга, разрошена и от два месеца прошарена. През последните няколко седмици капеше на кичури и когато прокараше пръсти по черепа си, той усещаше как тънките косми се отскубват и се закачат в изгризаните му напукани нокти. Кожата на лицето му беше увиснала, сякаш беше скроена за по-голяма глава. Някога се гордееше с безупречно подстриганата си брада, която сега приличаше на недоскубана кокоша трътка.

Оголи зъби пред огледалото, по-скоро в гримаса, отколкото в усмивка. Венците му бяха възпалени и зачервени. Вероятно кървяха, защото не се беше хранил както трябва, откакто напусна дома си в Ню Джързи.

Тялото му също беше платило висока цена. Не беше едър и як, но беше отслабнал толкова много, че усещаше как острите краища на костите му опъват кожата всеки път, когато помръдне. Ръцете му трепереха постоянно и му се виеше свят, сякаш главата му се беше превърнала в бreme за атрофиралите мускули на врата.

Развълнуван момичешки глас прониза тънката врата на каютата.

– Побързай, Уолтър. Наближаваме Ню Йорк. Искам хубаво място в залата за наблюдение.

„Крайно време беше“ – помисли си мъжът и си погледна часовника. Трябваше да пристигнат преди девет часа.

Въпреки притесненията си реши да излезе и той. Искаше да види очите си, че е почти у дома. След това щеше да се върне в тясната каюта и да чака дирижабъла да кацне.

Отиде със залитане до вратата и я отвори. В коридора момиче на дванадесетина години чакаше брат си да си завърже обувките. Ахна, като го видя, лицето ѝ пребледня. После, без да откъсва стреснатите си очи от него, хвана брат си за рамото и го дръпна. Протестите застинаха на устните му, когато видя умопомрачения пътник. Двете деца хукнаха към палубата за разходки. Полата на момичето се развяваше около тънките му крака.

Стомахът му се сви от невинната среща, киселини опариха гърлото му. Той потисна гаденето, затвори вратата на каютата и заслиза по стълбите на десния борд. Неколцина мързеливи членове на екипажа и един пътник се бяха долепили до прозореца на палуба Б. Зад тях беше служебната тоалетна и точно когато мъжът стигна до прозореца, отвътре излезе помощник-капитанът, последван от противна миризма, същата като на пътника – не беше прал дрехите си и не се беше къпал, откакто бе избягал от Кайро.

Сложи ръце на перваза и усети леките вибрации на моторите през метала. Притисна лице до стъклото и се загледа във внушителния силует на Манхатън, който се появи от тъмните буреносни облаци.

Пътническата линия се гордеше с безукорната история на безопасните си пътувания и докато наблюдаваше как градът се фокусира, пътникът си позволи леко да се усмихне. Както бяха обещали, пътуването от Германия бе минало без произшествия и скоро флагманският въздушен кораб, гордостта на „Дойче Цепелин Редерай“, щеше плавно да се понесе към пилона за акостиране в Лейкхърст, Ню Джързи.

Облачността се разкъса и ярка слънчева светлина образува ореол около гигантския дирижабъл „Хинденбург“. Сянката му се уголеми като петно върху изградените от човешка ръка каньони в центъра на града, затъмни всичко освен Емпайър Стейт Билдинг. Колосалният целелин, по-голям от повечето океански параходи и четири пъти по-бърз, бе изминал разстоянието от Германия до Ню Йорк за малко повече от три дни. Двигателите „Мерцедес“ тласкаха дългия двеста четиридесет и пет метра гигант в небето с изумителните осемдесет възела.

Пътникът видя хората на върха на Емпайър Стейт Билдинг – махаха на дирижабъла – и в един лекомислен миг изпита желание също да им махне. Импулсът го накара да повярва, че след изпитанието си може би отново ще може да контактува с хора.

Вместо това обаче се втурна към каютата си, дишаше задавено и на пресекулки. Влезе, увери се, че сейфът е заключен, и си пое дъх. Тялото му се обля в мазна лъскава кисната пот. Той седна на койката и отново започна да се клати напред-назад.

Смяташе да остане така, докато целелинът не се спусне в пролива Лонг Айланд и капитанът Макс Прус не намери затишие в бурното време, за да го закара във военноморската станция в Лейкхърст. Но точно преди пет някой почука на вратата му. Кой ли можеше да е? Стюардите избягваха да го безпокоят, въпреки че бяха малко озадачени от вида и поведението му. Похлопването сега беше властно, едно-единствено

почукване, и отново го накара да се изпоти.

– Какво искате? – Гласът му беше прегракнал, отдавна не бе говорил.

– Хер Бауи, аз съм Гюнтер Бауер, помощник-капитан на дирижабъла. Може ли да поговорим?

Очите на Честър Бауи се стрелнаха из каютата. Разбра, че са го хванали натясно, че трябва да потърси изход. А беше почти успял. Още няколко часа и щеше да е в безопасност на земята и далеч от нацистите... но те бяха научили кой е. Не че искаха него. Той вече беше без значение. Търсеха онова в сейфа.

Беше прекалено близо до целта си, за да се откаже. Можеше да направи само едно. И щеше да го направи. Не почувства нищо освен леко раздразнение.

– Разбира се – отвърна Честър. – Един момент.

– Командният състав и екипажът се тревожат, че може би имате отрицателно впечатление от нашата компания – каза Бауер от другата страна на затворената врата. Английският му беше сносен, но твърд, макар тонът му да бе мек. Бауи обаче не се заблуди. – Нося ви подаръци. Писалки и канцеларски принадлежности, като сувенир от полета.

– Оставете ги пред вратата – каза Честър и се напрегна. Знаеше, че следващите думи и няколко секунди ще са критични.

– Предпочитам да ви ги дам лично...

Това беше всичко, което му беше необходимо да чуе. Искаха да влязат в каютата му, за да откраднат сейфа. Бауи събра цялата си останала сила, отвори вратата, сграбчи германеца за реверите на черната униформа и без да обръща внимание на листовите, които се разхвърчаха от ръцете му, и падащите по пода писалки, го дръпна в каютата.

Единственият опит за съпротива на Бауер беше да изсумти стреснато. Честър го блъсна към малката стълба за горната койка и докато помощник-капитанът падаше, скочи върху гърба му и заби коляно във врата му. Ритникът и тежестта на Бауи прекършиха петия прешлен на немеца и гръбначният мозък се скъса. Бауер се отпусна неподвижно.

Честър Бауи затвори вратата. Нямахше да му позволят да слезе от цепелина. Въпреки че им се изплъзна, когато избяга от Африка, трябваше да се досети, че ще надушат следите му. Постъпи хитро, като пътуваше в сърцето на звяра и се прибираше в родината си с техния дирижабъл. Никой не би предвидил, че ще го направи, но все пак го бяха намерили. Те бяха сатани, същински всевиждащи горгони – и знаеха всичко.

Трупът заемаше почти целия под. Наложих се да го прекрачи, за да

вземе тетрадката от писалището и една от писалките, които Бауер беше изпуснал. Нямахме представа колко време ще мине, преди капитанът да изпрати някой друг да вземе сейфа. Не. Не някой. Осъзна, че следващия път ще дойдат много от тях.

Пишеше бързо. Писалката летеше по страниците, сякаш знаеше какво трябва да напише и се нуждаеше само Бауи да я плъзга по хартията. Той гледаше как ръката му се стрелка напред и назад, без напълно да съзнава думите, които пише. За петнадесет минути изпълни осем страници със ситния си почерк. Едва го разчиташе. Никой не дойде, така че Бауи изписа още десет листа, описа историята си, доколкото можеше да си я спомни. Беше сигурен, че това ще е последната му воля и завещание, всичко, останало от дългогодишната му мания – тези думи и пробата в сейфа. Но беше достатъчно. Бе вървял по стъпките на императорите. Колко души можеха да се похвалят с това постижение?

Когато почувства, че ръката му е написала достатъчно, набра комбинацията на сейфа и сложи листовете вътре. Знаеше, че за последен път вижда пробата, която беше донесъл от Африка. Приличаше на гуле, идеална сфера, която беше изработил с помощта на един ковач в Хартум.

Затвори сейфа и написа името и кодирано съобщение на корицата на тетрадката. Откъсна останалите празни страници от телената спирала и с връзката на лявата си обувка завърза спиралата и бележката за дръжката на сейфа. Не можеше да направи нищо друго, освен да се моли, че онзи, който намери сейфа, ще го занесе на получателя.

Не беше необходимо да пише къде живее той. Всички знаеха как да го намерят.

Набута трупа на Гюнтер Бауер под долната койка, мъчеше се да не гледа неестествено клюмналата на прекършения врат глава. След това започна да избутва сейфа от ъгъла. Отначало напрягаше сили, но после го обзе такова отчаяние, че бързо го плъзна по килима. Отвори вратата на каютата, огледа коридора и забута петдесеткилограмовия сейф към стълбището за палуба Б.

За щастие нямаше никого. Пътниците и екипажът бяха долу и наблюдаваха крайбрежието на Ню Джързи.

– Да ви помогна, господине?

Бауи се вцепени. Гласът се чу зад него... и той го познаваше. Но откъде? Мислите трескаво препускаха в главата му. От Кайро? От Хартум? От дебрите на джунглата? Обърна се рязко, готов да се бие. Пред него стоеше сериозният млад стюард, на когото се беше разкрещял на

втория ден от пътуването.

Вернер Франц направи всичко по силите си да не се дръпне, когато видя безумния поглед в очите на Бауи, дивото изражение на хванат в капан плъх. Макар да беше само четиринадесетгодишен, Вернер се смяташе за опитен служител на въздушните линии и не възнамеряваше някой смахнат пътник да помрачи лустрото на професионализма му.

– Да ви помогна ли, господине?

– Да, да, благодаря – заекна Честър. Това момче не можеше да е втората вълна, изпратена от нацистите да открадне сейфа. Капитанът би пратил механиците и другите си помощници, яки мъже, които да го пребият и да скрият сейфа до обратния полет за Франкфурт тази вечер.

– Чух какво каза капитанът – настойчиво рече Вернер и започна да бута сейфа. – Времето е ясно и можем да се отправим към Лейкхърст. Ако имаме късмет, ще кацнем малко след седем. Предполагам, че искате да слезете пръв, хер Бауи?

– Да, точно така. Чакат ме.

– Може ли да попитам какво има в сейфа? Другите стюарди мислят, че носите скъпоценни камъни на бижутер в Ню Йорк.

– А, не. Това се документи. Научни изследвания. „Господи!“ Защо го каза? Момчето можеше да погледне завързаната за дръжката бележка и да разбере за кого е предназначен сейфът. Трябваше да потвърди, че предположенията на другите стюарди са правилни.

– Разбирам. – Вернер Франц очевидно не му повярва и Честър беше благодарен за това. Беше пропътувал пет хиляди мили и едва не бе издал тайната си в последния момент.

Помъкнаха сейфа надолу по стълбите. Тънките алуминиеви стъпала подаваха под тежестта им.

– Да го сложим встрани от пътеката – каза Вернер, щом стигнаха в залата за наблюдение. – Първо трябва да спуснат съгъваемите стълби и на пътеката ще пречи.

– Чудесно – отвърна Честър, беше се задъхал от усилието. Лицето му беше пребледняло под тропическия загар, краката му трепереха.

– Ще ви помогна да го свалите, щом кацнем – предложи Вернер.

Бауи не отговори. Махна му с ръка, за да го отпрати, и се облегна на предпазните перила. След минута ударите на сърцето му станаха повбавни.

Дирижабълът летеше на юг и сякаш всички пътници и членове на екипажа, които не бяха дежурни, се бяха струпали пред прозорците на левия борд. За щастие залата за наблюдение на дясната палуба беше

безлюдна. Без да губи време, Честър повдигна сейфа от пода. Мускулите на гърба му се напрегнаха, стори му се, че чува как някои се късат, но не пусна металния сандък. Повдигна го по-високо, допря го до стената и го качи на перилата.

Земята под цепелина представляваше безкрайно море от борове и пясък, тук-там пресечено от черни пътища. Прелетяха над парцел обработена земя с фермерска къща в края. Оборът беше порутен, тракторът и другите машини приличаха на играчки.

Прозорците на просторната палуба А се отваряха, но тези на палуба Б бяха заковани. Бауи се наведе над перилата, вкопчил ръце в клатещия се сейф, и зачака подходящ момент. „Хинденбург“ се носеше на височина триста метра в облачното небе. Дъждът валеше на тласкани от вятъра завеси. От тази височина дърветата изглеждаха като непристъпна маса. Бауи се разтрепери от отчаяние. Всеки момент можеше да дойде някой пътник или човек от екипажа и планът му щеше да бъде осуетен. Някой изсвири няколко ноти на олекотения алуминиев роял „Блутнер“.

Ето!

В края на гората се появи друга ферма. Дори от тази височина Бауи видя, че е занемарена. Покритият с плочи покрив беше хлътнал в средата като изкривен гръбнак на стар кон, верандата беше застрашена от срутване. Прозорците обаче светеха. От комина излизаше пушек. Оборът обаче изглеждаше много по-нов.

„Хинденбург“ летеше над разчистено поле на четиристотин метра южно от фермата. Фермерът щеше да намери сейфа, преди да пораснат посевите.

Трябваше само да бутне сейфа...

Металният сандък полетя надолу и изчезна в дъжда и вятъра. Честър, лицето и ръцете му бяха мокри от дъжда, се обърна и хукна към каютата си. В същия миг вратата на отделението за екипажа се отвори и се разнесоха гневни гласове. Никой обаче не видя какво е направил.

За съжаление Честър Бауи също не видя как сейфът се устреми към земята и как на стотина метра, преди да се забие в пясъчливата почва, бележката, която усърдно беше завързал за дръжката, отлетя, отнесена от вятъра. Вихърът я носи почти час и я накъса на конфети, които се разпръснаха на територията на цели два окръга.

Дъждът се стичаше по мушамата. Капките се събираха на вадички и се плъзгаха надолу. Близо осемнадесет часа бе стоял скрит, без да мърда и почти без да мига. От покрива на хангара ясно виждаше полето за приземяване на половин миля оттук; металната конструкция на

пилона приличаше на малка Айфелова кула.

Мишената му закъсняваше с дванадесет часа и това беше дори малко смешно, защото му бяха заповядали да заеме позицията веднага.

Размърда се, като внимаваше да не промени очертанията на дъждобрана, и погледна през оптичeskия мерник – трофей, взел го беше от снайперист през войната. Беше го приспособил към всичките си пушки. Втренчи се във вървящата тъпна Наземен персонал, току-що излязла на полето след краткия проливен дъжд. Почти двеста души. Но горе-долу толкова хора бяха необходими, за да издърпат на земята гигантския дирижабъл дори при слаб ветрец. Кръстчето се задържа върху някои хора за миг-два, после се премести върху командира на аеродрума Чарлс Розендал. Човекът до него сигурно беше Вили фон Майстер, представителят на американската компания на цепелина. Въпреки силните пориви на вятъра снайперистът можеше да убие и двамата с изстрел в окото. Малко по-нататък един радиожурналист и един оператор проверяваха екипировката си. Всички чакаха пристигането на закъснелия „Хинденбург“.

Тъкмо да свали тежката пушка и всички се обърнаха едновременно и вдигнаха ръце нагоре в жест, наподобяващ нацисткия поздрав. Снайперистът леко се премести. Дирижабълът се спускаше от оловносивото небе.

Разстоянието не можеше да умали размерите на цепелина. Беше невероятно огромен, предизвикателен символ на възраждаща се Германия. Беше гладък като торпедо, със стабилизатори, по-големи от крилата на изстребител. В най-широката си част беше с диаметър четиридесет и един метра и в твърдата му рамка от дуралуминиеви подпори имаше клетки за газ, съдържащи сто и деветдесет хиляди кубически метра взривоопасен водород. Кормилата бяха украсени с грамадни свастики, а от четирите дизелови двигателя се виеше белезникав пушек.

С приближаването си въздушният кораб се уголеми, закриваше все по-голяма част от небето. Сребрилата светлоотразителна обшивка блестеше дори в това навъсено време. „Хинденбург“ мина точно над военновъздушната станция на височина двеста метра. Снайперистът наблюдаваше пътниците в секцията със спалните помещения: те се навеждаха през прозорците и викаха на семействата си на земята. За петнадесет минути левиатанът заобиколи полето и се подготви за последното си подхождане от запад. На четиристотин метра от пилона за акостиране моторите рязко намалиха тягата, за да забавят движението на дирижабъла, и минута по-късно водопад от три лавини баластна вода се изля от

долната част на корпуса: екипажът коригираше лекото неравновесие в тежестта.

Някой в хангара долу включи високоговорител и снайперистът чу радиожурналиста да съобщава, че щепелинът каца. Гласът беше пронизителен и развълнуван.

– „Хинденбург“ пристига, госпожи и господа. В момента се намираме навън, пред хангара. Гледката е страховита, изумителна. Дирижабълът се спуска от небето и се насочва към нас и пилона за акостиране.

Стрелецът допря пушката до рамото си и зачака. Оръжието беше. 375 „Нитро Експрес“, по-подходящо за едър африкански дивеч, отколкото за снайперска пушка. От носа на „Хинденбург“ спуснаха първото тежко въже. Мъжът отново огледа прозорците. След това хвърлиха второто и работниците на земята започнаха да дърпат дирижабъла към пилона. Приличаха на мравки, които се опитват да влачат съпротивляващ се слон.

– В момента щепелинът е неподвижен – съобщи радиоговорителят, описваше сцената все по-оживено. – Спуснаха въжета от носа и множество мъже го теглят надолу...

Снайперистът премести дулото с два сантиметра и половина и намери мишената.

– Отново започна да вали. Дъждът беше намалял, но...

Мъжът сам беше излял куршумите за пушката. Имаше само едно денонощие да ги направи и беше изстрелял само два в един чакълест сипей, за да ги изпробва. И двата въздействаха така, както ги беше проектирал, но въпреки това се притесняваше, че няма да свършат работата, за която са предназначени.

Гласът на Хърб Морисън по високоговорителя достигна трескава височина:

– Задните мотори на дирижабъла съвсем намалиха оборотите, само колкото да...

Пушката изпука. Откатът го блъсна силно в рамото. Със скорост шестстотин метра в секунда куршумът стигна до целта си за 1, 2 секунди. За този нищожен отрязък от време покритието на специалния куршум изгоря и оголи нажежен до бяло прах: магнезий. За разлика от трасиращия снаряд, който изгаря изцяло по траекторията си, възпламеняващото ядро на този куршум се показваше едва в последния миг преди попадението.

Водородът се нуждае от въздух, за да гори. Случайно попаднала искра не можеше да го възпламени в огромните клетки с газ на щепелина.

Само когато водородът изтечеше и се смесеше с атмосферата, беше възможно нещо като този куршум да причини експлозия. Но куршумът не трябваше да запали газа. Поне не пряко.

Снайперистът стреля по дължината на „Хинденбург“. Горещият куршум почти одраска обшивката. Когато стигна до опашката, беше позагубил бързината си, но все пак се заби в рамката от дуралуминий. Магнезият изгоря и непромокаемата боя, комбинация от нитроцелулоза и алуминий на прах, започна да тлее. Водоустойчивият авиолак на обшивката от памучен брезент бе силно взривоопасна смес, използвана дори като гориво в твърди ракети. Тлеенето се превърна в пламък, който прогори обшивката и изсипа запалени късове платно в клетката с газ.

Гласът на Хърб Морисън се превърна в ужасяващ, пронизителен писък:

– Дирижабълът избухна в пламъци и пада! Пожар! Пазете се! Бягайте!

Небето стана черно, сякаш светлината беше всмукана от експлозията. За няколко безумни секунди грандиозното приближаване на „Хинденбург“ се превърна в ужасяващо зрелище.

– Пожарът се разгаря – викаше Морисън. – Разгаря се ужасно! Мили Боже, какво виждам? Дирижабълът гори, избухва в пламъци и пада върху пилона за акостиране. Гледката е страшна! Това е най-голямата катастрофа в света. Пламъците се издигат на хиляда и двеста – хиляда и петстотин метра в небето.

За няколко секунди цепелинът се задържа във въздуха, после огънят изкриви и разтопи скелета му. Външната обвивка се нагърчи от топлинната вълна и пламна. Ревът на горящия газ и горещината бяха като да стоиш пред отворената врата на доменна пещ. „Хинденбург“ падна на дясната си страна. Уплашените работници се разбягаха. Един не беше достатъчно бърз и отломките го премазаха.

В каютата си на палуба А Честър Бауи усети, че въздушният кораб се накланя, и чу писъци от залата за наблюдение и трополенето на прекатурващи се мебели. Водородът се възпламени и таванът над него изведнъж блесна в червено-оранжево. Цепелинът падаше. Бумтенето на горящия газ заглушаваше ужасяващото скърцане на огъващия се метал. Бауи не помръдна от леглото си.

Отначало му се стори, че се усмихва на иронията на всичко това, но след миг се смееше с цяло гърло. Знаеше, че катастрофата не е случайна. Германците бяха готови да рискуват дирижабъла си, за да не позволят на Съединените щати да вземат онова, което беше намерил. Бяха го

преследвали из половината свят и бяха повредили умишлено „Хинденбург“, за да го спрат, но той пак беше една крачка пред тях. Продължи да се смее – гръмогласно, налудничаво.

И в следващия миг го блъсна огнената стихия – плътна стена, предшестваща друга силна струя пламък. Бауи умря за секунди, заслушан в смеха си и в рева на огъня, който го погълна.

Снайперистът наблюдаваше как грамадният цепелин се устремява към земята. Носещата греда се счупи, когато носът се заби в земята. Към небето се извисиха пушек и пламъци. Корпусът се разтопи. Скелетът се огъна от топлината и рухна в купчина стопени греди и горяща плът.

– Страшна катастрофа, госпожи и господа. Пушек и огън. Дирижабълът се разби... – Гласът на Морисън премина в пронизително емоционално ридание, което се помни и до днес. – О, човечеството...

Централноафриканската република. В днешно време

Събуди я хаотична стрелба.

Прозорците на хотелската стая бяха отворени и сякаш стреляха точно под тях. Тя се вцепени, очакваше ответен огън от джунглата, но чу само равномерното ромолене на проливния дъжд и после изблик на пиянски смях. Откакто бяха пристигнали, местните войски, пратени да евакуират Киву, непрекъснато пиеха. Единственият офицер, който трябваше да ги контролира, беше най-големият пияница. Дори шестимата белгийски миротворци, командировани от ООН, не си правеха труда да забранят на войниците да пият и да пушат силния наркотик, наречен бханг.

Кали спеше на пода. Още щом пристигна, разбра, че в шарената черга има много по-малко насекоми, отколкото в леглото, и предпочете да спи на твърдия под, вместо да бъде изядена жива от бълхи и други буболечки.

Още от вчера, когато пристигна, в хотела нямаше вода, така че цялата миришеше на пот, мръсотия и на диетилтолуамид – препарат против хапещи насекоми. Неспokoйният сън не бе облекчил тялото ѝ, уморено от мъчителното пътуване от столицата Банги. Тя се обърна по гръб. Беше заспала по къси панталони, спортен сутиен и с обувца. Езикът ѝ беше залепнал за небцето, устата ѝ беше пресъхнала.

Зората бавно се издигна над града. С приближаването на изгрева тъмните дървета пред стаята ѝ се превърнаха в сиво-сребристи сенки. Като внимаваше светлината да не привлече изстрелите на пияните войници, Кали остави фенерчето до чергата, облече риза с камуфлажни цветове и предпазливо се приближи до прозореца.

Градът беше разположен на калните брегове на река Чинко, приток на Убанги, която по-нататък се вливаше в могъщата Конго. Киву се беше разраснал около колониални френски плантации, отдавна занемарени и обрасли с дървета. Повечето жилища представляваха кръгли кирпичени колиби с тръстикови покриви, но имаше и няколко бетонни сгради, наредени около площада в центъра. Едната беше запустяла правителствена сграда, където сега бяха настанени войниците, а другата беше хотелът с оптимистичното име „Риц“, двуетажна постройка, осеяна с дупки от куршуми след десетилетия гражданска война. На четиристотин

метра нагоре по течението на реката имаше неасфалтирана писта, която още се използваше.

Киву беше малък остров, заобиколен от море от гора, непроходимо пространство от дървета и блата, съперническо на амазонската джунгла. Нямахме електричество, след като собственикът на смесения магазин бе избягал със семейството си и единствения генератор в града, нито канализация и течаща вода, и единствената връзка с външния свят беше сателитният телефон в джоба ѝ. Киву се беше променил малко за сто години и едва ли щеше да се промени много през следващия век. Ако оцелееше през следващата седмица.

Преди две седмици в столицата дойде новината, че група бунтовници са преминали границата със Судан, придвижват се на юг и се опитват да изолират източната една трета на страната. Смяташе се, че авангардът на Армията на народната революция на Хариби Дайс е само на четири дни от Киву. Оттам имаше още тридесет мили до река Убанги и границата с Конго. Правителството на Централноафриканската република възнамеряваше да разположи войската си там, край град Рафай, въпреки че малцина вярваха, че малобройните сили на страната ще попречат Рафай да падне в ръцете на Дайс. Всички, които останеха в района, щяха да попаднат под властта на бунтовника, намерил вдъхновение в Иди Амин¹ и Осама бен Ладен.

Кали тихо изруга.

Централноафриканската република беше една от малкото държави, на които дори най-бедните страни от Третия свят гледаха с пренебрежение и можеха да се чувстват горди от успехите си. Повечето средни по големина американски компании имаха по-високи доходи от ЦАР. Обикновеният човек тук изкарваше по-малко от долар на ден. Имаше оскъдни природни ресурси, неразвита инфраструктура и абсолютно никаква надежда. Каква беше логиката някой да си прави труда да завладява такава държава? Хариби Дайс скоро щеше да стане управник на няколко хиляди квадратни мили дива пустош.

Дъждът прорязваше тънката мъгла, вдигаща се от реката, правеше неясни очертанията и придаваше призрачен вид на движенията на жителите, които приличаха на духове, връщащи се в гробовете си. Един шофьор от някаква организация за помощи се качи в големия си камион „Волво“ и запали двигателя. Първата група бежанци за деня щеше да

1. Генерал Иди Амин Дада Умей е военен диктатор на Уганда от 25 януари 1971 до 13 април 1979 година – Б. пр.

потегли след половин час.

Ако извадеше късмет, тази сутрин Кали можеше да измени последните няколко мили до мястото, където река Сцила се вливаше в Чинко, за да провери теорията си, и по обяд да се върне на пътя за Банги.

Отдръпна се от прозореца, закопча си ризата и стегна червената си коса на опашка с ластика, който държеше на китката си. Бейзболната шапка скри останалите кичури. Изми зъбите си с бутилирана вода и я изплю в мивката, прикрепена към стената пред тоалетната. Изпика се, без да сяда, само приклепна над мръсната чиния. Не искаше да прахосва ценния си воден запас, затова избърса очите и лицето си с влажна кърпа от пакетчето в чантичката с тоалетните си принадлежности. Извади огледалцето и си сложи червило. Въпреки че косата ѝ беше тъмночервена, кожата ѝ беше бяла и на лунички.

Докато гледаше отражението си на бледата светлина на зората, трябваше да признае, че дори в тази неприветлива обстановка изглежда много по-млада от тридесет и седемте си години. През последната година работата ѝ я бе задържала далеч от дома ѝ почти осем месеца на места, където трудно намираше храна, затова поддържаше стройната си фигура, без да робува на диети.

Беше висока почти метър и осемдесет и имаше малки гърди и плосък стегнат задник. Нямаше зелени очи, като червенокосите героини в любовните романи. Нейните бяха тъмнокафяви, големи и раздалечени. По-голямата ѝ сестра имаше зелени очи, голям бюст, закръглено дупе и всички останали женствени извивки, които привличаха мъжете, откакто бе влязла в пубертета.

Кали поне имаше съвършени устни.

Като малка винаги се стесняваше от голямата си уста, защото не обичаше да изпква. Достатъчно неприятно беше, че косата ѝ блести като маяк и че е по-висока от всички момчета в класа, но пък Господ ѝ беше дал уста, твърде голяма за лицето, и устни, които изглеждаха постоянно подути. Подиграваха ѝ се още в детската градина. И после изведнъж, в гимназията, закачките спряха. През онова лято лицето ѝ съзря и се появиха високи скули, изящни извивки, които преобразиха устните ѝ в чувствени. Станаха леко нацупени, досущ череша, и започнаха да събуждат сексуалните фантазии на мъжете.

Прибра тоалетните си принадлежности в раницата, огледа полутъмната стая, за да провери дали не е забравила нещо, и излезе. Фоайето беше просторно, с арки на трите стени. В дъното се намираше рецепцията, барчето и вратата на кухнята. По покрития с каменни плочи под бяха

наредени най-различни столове и маси. Отвъд арките вдиганият пара дъжд се лееше на завеси. Калният градски площад се беше превърнал в тресавище. Петнайсетина души се бяха скупчили зад камиона и чакаха реда си да се включат в евакуацията. Носеха оскъдните си вещи в плетени от трева торби или просто на главите си.

– А, госпожице, рано сте станали. – Като в много други търговски браншове в Западна и Централна Африка, собственикът на хотела беше ливанец.

– Стрелбата ме събуди – отвърна Кали и погледна въпросително собственика, който сложи пред нея голяма чаша кафе.

– Нали е кафе – каза той. – Няма как водата да не е преварена. – Вгледа се в дъжда навън. – Войниците, които изпрати правителството, са като бандитите на Хариби Дайс. Според мен, ако ООН не бяха изпратили наблюдатели, дори нямаше да дойдат да ни евакуират.

– Вчера бях в Банги. И там положението е като тук. Всички, които могат, бягат от страната.

– Знам. Имам братовчеди там. Мнозина мислят, че след като превземе Рафай, Дайс ще тръгне към столицата. Утре ще отида при семейството си и в края на седмицата ще заминем за Бейрут.

– Ще се върнете ли?

– Разбира се. – Изглеждаше изненадан от въпроса ѝ. – Дайс все някога ще бъде победен.

– Говорите уверено.

– Госпожице, това е Африка. Тук всичко накрая се проваля. – И тръгна да вземе поръчката на шофьора на камиона, който току-що влизаше.

Кали изяде два от бананите, сервирани на масата ѝ, и остави десет долара. По стандартите на Киву ливанецът беше богат, но тя изпита необходимост да му даде нещо допълнително, може би само посланието, че на хората от външния свят им пука.

Беше паркирала взетия под наем ландроувър в калния двор зад хотела. Дъждът, барабаниящ по покрива, звучеше като водопад. Тя наведе глава, докато газеше в лепкавата кал, затова видя пораженията едва когато се вмъкна под навеса. Четирите дупки от куршуми в предното стъкло не бяха проблем, нито счупените фарове. Можеше дори да се справи с едната спукана от изстрел гума, защото имаше резервна – но нямаше с какво да смени втората предна спукана гума.

Ядоса се. Обърна се рязко и потърси къде да излее гнева си. Площадът бързо се изпълваше с хора, които отчаяно искаха да напуснат

района. Някои войници се опитваха да въведат ред, а други нехайно стояха във входовете, за да се скрият от дъжда. Никой не й обръщаше внимание.

– Мамка му – възмутено измърмори тя. Можеше да обвини всички или никого. Нямаше значение. Дори ако намереше онзи, който беше надупчил джипа ѝ, нямаше да реши проблема, а без колата беше безпомощна като бежанците.

Преди да напусне Щатите, един опитен служител ѝ беше казал израз, който тогава ѝ се стори странен, но сега пасваше идеално. Африка отново печели. Ливанският собственик на хотела беше казал по същество същото. В Африка всичко се проваляше. Или времето беше лошо, или имаше болести и корупция, или глупави пияни войници, които използваша джипа ѝ, за да се упражняват в стрелба. Ако не беше толкова жалко, положението щеше да е смешно като стар филм с Бъстър Китън, който непрекъснато се бори с ежедневните си проблеми и винаги губи.

Това обясняваше защо изстрелите, които беше чула, бяха толкова силни. Кали обиколи ландроувъра да огледа за други поражения. Единствената резервна гума над багажника сякаш ѝ се присмиваше.

Нямаше да намери друга резервна гума в Киву, значи трябваше да отиде в Рафай с бежанците. Рафай не само беше по-голям град – там на власт бяха военните и магазините не бяха затворени. Ако купеше втора гума, можеше да се върне с празния камион, който щеше да дойде за следващата група бежанци.

Така обаче щеше да загуби цял ден, а тя нямаше време за губене.

Беше кацнала със самолет в ЦАР преди два дни и предполагаше, че ще има поне една седмица да си свърши работата. После научи за светкавичната атака на Хариби Дайс. Дойде в Киву колкото можа по-бързо, надяваше се, че ще влезе и ще излезе, преди той да опустоши града. Можеше ли да загуби един ден и пак да изпълни задачата си? Достатъчно далеч ли бяха хората на Дайс, за да ѝ предоставят времето, от което се нуждаеше?

От друга страна, нямаше избор. Налагаше се да рискува. Ако ѝ провървеше, щеше да се върне следобед. След това щеше отново да прецени положението и да вземе решение дали да се отправи по на север. Щеше да се обади по телефона с доклада си, след като намереше място в някой от камионите с бежанци. Извади портмонето си от раницата и пхна две петдесетачки в джоба на късите си панталони.

Излезе изпод навеса и побягна обратно към хотела. Обущата ѝ затъваха в лепкавата кал. Шофьорът се беше прегърбил над закуската си и

лапаше следващата хапка още преди да е преглътнал предишната. До лакътя му имаше две празни чинии. На стола до него беше сложен картон „Марлборо“. Собственикът на хотела не смяташе да остави нищо за Дайс, така че продаваше евтино всичко.

Навън изрева още един тежък камион. За разлика от другите, той идваше от север. Тридесетината африканци на откритата платформа се опитваха да задържат над главите си някакъв найлон. Камионът спря пред хотела и десетки галони вода се изсипаха над кабината точно когато шофьорът, бял мъж, слезе. Водата се изля на главата му и потече по дъждобрана му. Той погледна към каросерията и сигурно направи някаква гримаса, защото децата горе изведнъж се разсмяха.

Мъжът прокара пръсти през мократа си коса и после изпръска децата. Те се разкрещяха от удоволствие. Кали не беше чувала детски смях, откакто бе пристигнала в тази страна. Ако се съдеше по вързоците, които вече разтоварваха от камиона, тези хора току-що бяха напуснали домовете си, а този човек беше успял да накара децата им да се засмеят. Реши, че работи в някоя организация за помощи и че се познават.

Което пък означаваше, че мъжът познава обстановката в страната.

Кали се обърна. Шофьорът нямаше да приключи скоро със закуската. Тя отново излезе под дъжда и се приближи до непознатия. Той не й обърна внимание. Помагаше на хората да слязат от камиона, предаваше децата на чакащите майки и хващаше под ръка старците, като им позволяваше да запазят достойнството си и в същото време се грижеше да не паднат. Беше два-три сантиметра по висок от нея. Тениската беше залепнала за гърдите му. Имаше атлетично телосложение – не уродливите мускули на борец, а стройното слабо тяло на човек, който работи усилено, за да си изкара прехраната.

Мъжът вероятно почувства присъствието й, защото се обърна. Кали се стресна. Очите му. Беше безспорно красив, но сивите му очи с оттенък на буреносни облаци приковаваха погледа. Тя не знаеше, че съществува такъв цвят, и изобщо не предполагаше, че е толкова привлекателен.

– Здравей. – Той се усмихна малко учудено.

– Здравей – отвърна Кали и се съвзе. – Идваш от север.

– Точно така. Намерих тези хора да излизат от джунглата на двадесетина мили отук и реших да ги кача.

– Не работиш ли за организация за помощи?

Един слаб селянин му подаде клетка с птица. Мъжът я предаде на Кали, с което я включи в живата верига, която разтоварваше камиона.

– Не. Геолог съм. – Той протегна ръка. – Мърсър. Филип Мърсър.

Професията му я изненада. Тя разсеяно стисна ръката му и за втори път само за няколко минути се стресна. Макар и мокра, дланта му беше груба като кората на дърво и одраска кожата ѝ. Кали почувства сила в краткото ръкостискане, но и нещо повече – увереност, самочувствие, добронамереност и пълна липса на лукавство. Той я погледна в очите и пусна пръстите ѝ.

– А ти коя си?

– Кали Стоу. Работа в Центъра за контрол върху заболяванията в Атланта. Оперативен изследовател съм.

– Ако искаш, вярвай, но в момента болестите са последното, за което тези хора трябва да се тревожат.

Явно беше американец. Говореше с лека следа от акцент, който Кали не можа да разпознае.

– Забелязах. Може ли да попитам какво правиш тук? Той взе един железен казан от камиона и го сложи на земята.

– Търся полезни изкопаеми. Тя се засмя.

– Винаги съм си представяла златотърсачите с традиционните торбести дрехи, кирки на раменете и как дърпат някое упорито магаре.

– Единственото магаре тук съм аз. Правя услуга на един приятел.

– Моите приятелки ме молят да им пазарувам или да си говорим защо гаджетата им са пълни кретени. Трябва да се научиш да отказваш.

Беше ред на Мърсър да се засмее.

– Имаш право.

– Какво търсиш?

– Колтан, коломбит-танталит – отвърна Мърсър и като видя безучастното ѝ изражение, добави: – Използва се в кондензаторите в микроелектрониката, предимно в мобилните телефони.

– Не ме разбирай погрешно, но се надявам, че няма да го намериш. Светът е препълнен с мобилни телефони.

– Е, да – съгласи се той. – И без това не намерих. Експедицията се финансира от ООН. Някакъв функционер от икономическия им отдел в Банги чул за ловец, който твърдял, че е открил колтан край река Чинко. По-вероятно го е пренесъл нелегално от Уганда или Конго, но човекът от ООН каза, че това е възможност да се открият работни места в района.

– И несъмнено да се издигне и да се махне оттук.

– Може би. Месец и половина пресявах безполезна кал и после чух, че сезонът на кръвопролитията започва отново. Изчаках, колкото се

осмелих, и освободих работниците. Тръгнах вчера и видях тези хора по пътя.

– Утре смятам да замина на север. Лошо ли е положението там?

Мърсър спря да разтоварва камиона и я погледна в очите.

– Тъй като този кът на света не фигурира на много туристически карти, уверявам те, че работата ти тук е важна. Няма да се опитвам да те разубеда да не я вършиш, но ако трябва да тръгнеш нагоре по реката, трябва да го направиш днес. Веднага.

– Не мога – призна Кали. – Някакъв дрогиран хлапак е използвал джипа ми, за да се упражнява в стрелба тази сутрин. Трябва да отида в Рафай да си купя гума.

– Това го забрави.

Мърсър не се държеше снизходително, нито покровителствено, просто съобщаваше факт. Тя оцени това, но трябваше да пренебрегне съвета му.

– Няма начин. Трябва да отида.

Той приглади мократа си коса. Кали си помисли, че пресмята колко да ѝ поиска за пътуването.

– Къде?

– Моля?

– Къде трябва да отидеш?

– Край река Сцила има едно село, на миля от мястото, където се влива в Чинко.

– Това е на цели сто мили на север. Много ли е важна работата ти?

– Един от изследователите ни е попаднал на медицински документи, написани от мисионер в края на осемдесетте години на двадесети век. Досега никой не им е обърнал внимание. Изглежда, хората в това село страдат от най-високия процент на заболяемост от рак в света. В Центъра за контрол върху заболяванията смятат, че причината е генетична. Ако успеем да я изолираме, ами, досещаш се какво ще стане.

– Ще създадете генна терапия за превенция от рака. Кали кимна.

– И вероятно лечение. Трябват ми проби от кръв и тъкани.

– И ако не отидеш там преди Дайс, хората или ще бъдат убити...

– Или ще се разпръснат и няма да мога да ги намеря – довърши мисълта му тя. – Затова веднага дойдох тук.

– Говориш за по-далечно разстояние, отколкото планирах, но ще те закарам.

– Ще се върнеш там? – изненадано попита Кали.

– Защо според теб разтоварвам камиона? По пътя подминах много

повече хора, отколкото можех да кача. Правителството не прави нищо за тях, затова някой трябва да им помогне. – Гласът му стана сериозен и малко тъжен. – Но при първия знак за неприятности ще се върнем.

– Добре.

– Ще потеглим веднага щом заредя с гориво.

– Много ти благодаря. Мърсър се ухили.

– Ще ми благодариш, когато се върнем в Щатите. Защо не изчакаш в кабината, за да не стоиш на дъжда?

Тя заобиколи очукания форд. Мърсър я гледаше и не знаеше какво да мисли. Беше сигурен, че ако не ѝ беше предложил да я закара, тя щеше да се придържа към първоначалния си план. Видя го в упорито стиснатите ѝ челюсти и напрегнатия израз в очите ѝ. Кали Стоу вярваше в мисията си и едва ли нещо можеше да я спре. Възхищаваше се на това нейно качество, защото малцина го притежаваха.

Единият от бежанците, които беше докарал, тикна в ръката му два домата и Мърсър се трогна. Човекът беше загубил всичко – дори дома, където вероятно бе живял, откакто се беше родил, но въпреки това искаше да му благодари с може би единствената си храна. Мърсър внимателно огледа доматиите, избра по-хубавия и му върна другия. Щеше да го обиди, ако му беше върнал по-хубавия. Селянинът докосна ръката му и кимна. Жена му се усмихна благодарно и прегърна децата си по-силно.

Мислите на Мърсър отново се насочиха към Кали. Като полеви изследовател за ЦКЗ, тя сигурно бе ходила в негостоприемни страни, но той се съмняваше дали е виждала такова нещо като в ЦАР. Въпреки това обаче бе описала стрелбата по джипа ѝ само като неудобство. Тази увереност можеше се дължи единствено на опит. Мърсър подозираше, че ЦКЗ не подготвя хората си за подобни изпитания, затова предположи, че Кали има военна подготовка.

Това го накара да се почувства по-добре за пътуването на север. Имаше само едно оръжие, пистолет „Берета“, и предполагаше, че тя няма да се уплаши, ако му се наложи да го използва. Пък и Кали вероятно също беше въоръжена.

Изведнъж си я представи как държи пистолет и пулсът му се учести. Способността за насилие контрастираше с изящните ѝ черти и чувствените устни. Призна пред себе си, че Кали е много привлекателна: нещо рядко за него напоследък, защото отдавна не бе мислил за жена от тази гледна точка – откакто жената, която мислеше, че обича, почина преди половин година.

А после се впусна в същите разсъждения, както след смъртта ѝ.

Каза ѝ, че я обича, едва след като тя издъхна, и нямаше да има последици от признанието му. Все още не знаеше какво означава това, нито дори дали изобщо има някакво значение. Разговаря по този въпрос с най-добрия си приятел. Хари го посъветва да тъгува за нея известно време и може би до края на живота си да чувства загубата ѝ, но да не позволява вината му да я превърне в нещо повече, отколкото е била. Обикновено да поиска съвет от Хари беше като да попита вегетарианец в кое заведение приготвят най-хубавите пържоли. Този път обаче старецът имаше право. Хари познаваше Мърсър по-добре от всички и знаеше, че вината го измъчва повече от всяко друго чувство.

Истината беше, че страхът от вина наистина не даваше покой на Мърсър, опасенията, че е могъл да направи повече, но не го е сторил. Тъкмо това го караше да влага толкова много усилия в професионалния си живот. Боеше се, че няма да може да се погледне в огледалото, ако знае, че се е провалил в нещо, което е опитал. И вместо да отстъпва пред предизвикателствата, Мърсър си поставяше все по-високи цели. Нямаше друго задължение да се върне на север освен желанието да помогне на онези, които не можеха да си помогнат сами.

Но като много други мъже, и той избягваше предизвикателствата, свързани с емоционалния живот. Вместо да си вземе отпуска след смъртта на Тиса Нгуен, се беше върнал в канадската северна полярна област, където имаше договор с „Де Беерс“. После бразилското правителство го изпрати за два месеца да оглави екип да разследва незаконна експлоатация на златни мини в амазонската джунгла. След това месец и половина дава консултации в Йоханесбург, последвани от два месеца работа с геолози в хранилището за ядрени отпадъци в планината Юка в Невада. Както предполагаше, работата не излекува раните, но той чувстваше, че белезите заздравяват, и може би затова видя в Кали Стоу привлекателна жена.

От резервоара изригна облак дизелово гориво и Мърсър бързо затвори клапана на маркуча. Мислите му се върнаха към настоящето. Огледа се и се натъжи. Хората се бореха за живота си, а той преоткриваше първия си проблясък на сексуално влечение.

Нави маркуча на скобата, монтирана зад кабината, и се качи в камиона. Съблече мокрия си дъждобран и го пхна под седалката. Кали беше облякла суха риза в камуфлажни цветове и бе използвала грим, за да скрие тъмните кръгове под очите си, и червило да освежи устните си. Вероятно беше на около тридесет и пет, но с лунчките си изглеждаше като ученичка. Мърсър се подсмихна на усилията ѝ.

– Да, да, знам. Типично за жените. Не излизат никъде без грим. За твоя информация аз съм полеви изследовател за ЦКЗ от пет години и съм била на места, които приличат на рай. Чантичката ми с гримове тежи точно сто и седемдесет грама и не ходя никъде без нея.

– Кожата ти е бяла и идеята не е лоша. Тя го погледна и се усмихна изненадано.

– Благодаря. Няма да повярваш колко много ме тормозят някои колеги.

– Прекарвам седем-осем месеца в годината далеч от дома си. Знам колко важни са дребните неща. Преди известно време в Канада работих с един човек, който носеше дистанционното управление на телевизора си. Каза, че като го държи, се чувства в хола си у дома. Въпреки че това вбесило жена му и децата.

Кали се засмя.

– А ти? Носиш ли нещо, което те кара да се чувстваш по-добре?

Мърсър стана сериозен.

– Не искам да прозвучи драматично, но това помага. – Извади пистолета си и го сложи на седалката между тях. – Реших, че трябва да знаеш.

Тя кимна.

– Да се надяваме, че няма да ни потрябва.

Джунглата започна само метър и половина след последната сграда на града. Буйната зелена растителност се извисяваше от двете страни на тесния черен път и сякаш се движеха в тунел. През първия половин час минаха покрай групи окаяни бежанци, които бавно и мъчително вървяха на юг към Киву. Мърсър спря до всяка, за да им каже, че ако на връщане има място, ще ги вземе, но въпреки това ги предупреди да побързат. Никой от местните жители не беше виждал или чувал за армията на Дайс, но Мърсър и Кали оставаха бдителни.

Дъждът започна да отслабва и макар че чистачките на предното стъкло скърцаха като нокти по черна дъска, Мърсър не ги изключи. От дърветата се стичаше вода и за да забележи евентуална засада, трябваше да има ясна видимост.

След два часа път и един час, след като видяха последната група бежанци, приближиха бързата Сцила. Калната кафява река беше широка само петнадесет метра там, където се вливаше в Чинко. Единственият начин за преминаване беше със сал, направен от празни варели, завързани с тел и постлани с метална плоскост. Мърсър се зарадва, като видя, че преди да избяга, лодкарят е пробил няколко варела и салът е потънал

до половината до отсамния бряг. Ако бе тръгнал покрай Чинко от Судан, както твърдяха слуховете, Хариби Дайс трябваше да измине най-малко петнадесет мили на изток до мястото, където можеше да пресече реката.

– Според докладите селото, което търся, е на около миля вляво – каза Кали. Проговаряше за пръв път от двадесет минути.

Мърсър погледна джунглата. Районът, където двете реки се срещаха, беше сравнително равен, но Сцила минаваше през поредица хълмове и бреговете ѝ бяха стръмни и кални. Нямаше път, а само тясна пътека, която лъкатушеше по скалата, извисяваща се на двадесет и пет метра. Той спря до изоставената барака на салджията и изключи двигателя. Чу се шуртенето на реката, трополенето на капките, падащи от листата на дърветата, и крясъците на птиците.

– Готова ли си? Кали го погледна.

– Ще си вземеш ли пистолета?

– Естествено.

– Тогава съм готова.

На път към селото минаха покрай стара открита мина, изкопана на върха на скалата, лабиринт от преплетени окопи, покриващи около четири акра. Дълга стена служеше като бент, за да не позволява на мръсната вода да изтече в реката. Според Мърсър наводнените ровове бяха дълбоки поне три метра, но можеше да са и по-дълбоки. Той спря с гръб към стръмния бряг и реката, клекна, загреба шепя влажна пръст и я пресе през пръстите си. Кали застана до ръба, извади от раницата си малък фотоапарат и направи десетина дигитални снимки.

От ерозията Мърсър предположи, че мината е отпреди петдесетина години, а може би и по-стара. Докато разсъждаваше върху несъответствията, осъзна, че всъщност може да определи точната година, когато е разработена мината, и от кого, и в същото време да отговори на загадката с високата заболяемост от рак в селото. Огледа се по-внимателно. Отсрещният бряг на реката бе предимно от черен гранит, а отсамният съдържаше интрузивен базалт.

– Мисля, че може да забравиш за генната си теория – каза той, стана и избърса ръката си в панталона.

Кали го погледна предпазливо.

– Защо?

– Не съм сигурен. Трябва да разговаряме със селяните, за предпочитане старци. Хайде.

– Дай ми минута – помоли тя. – Трябва да си напудря носа.

– Да си напудриш... О, загрях. Разбира се.

Той остана до шахтата, а Кали влезе в джунглата.

– Не се отдалечавай – извика Мърсър.

– Ама че си извратен. Обичаш да слушаш, а? – Тя определено го закачаше.

– Обикновено гледам.

– Не се тревожи. Няма да отида по-надалеч, отколкото изисква благоприличието.

След пет минути я извика.

– Още малко – отвърна тя. – Господи, как наричат в тази част на света „отмъщението на Монтесума“?

– Чувал съм, че в Индия му викат Хинду Туш, а в Египет „проклятието на фараона Тут“ или „фараонски задник“. Мисля, че в тази част на Африка нямат израз за чревно разстройство.

– Хитро. – Гласът ѝ прозвуча по-силно, а не напрегнато като преди. След минута Кали излезе от джунглата. Не изглеждаше зле, въпреки неприятностите си.

– Добре ли си?

– Да. За щастие, когато получа „течението на река Конго“, ми минава бързо.

– Искаш ли да ти нося раницата?

– Не, благодаря.

Селото се намираще на върха на скалата, откъдето се виждаше реката долу. Десетина акра джунгла бяха изсечени и засети и засадени със земеделски култури, предимно маниока. Няколко кучета обикаляха кръглите колиби, две завързани за колчета кози незаинтересозано наблюдаваха приближаването на Мърсър и Кали. Телата им бяха мършави, а брадите – проскубани. Едва когато стигнаха до площада, първият човек излезе да ги посрещне – дете на пет-шест години с огромна фланелка на „Манчестър Юнайтед“, която стигаше до коленете му. Жена с басмена рокля изскочи от една кръгла колиба и прибра детето. След няколко секунди от същата колиба излезе старица. Лицето ѝ беше овално и толкова набръчкано, че очите ѝ се виждаха само по отразената в тях светлина. Подпираше се на бастун, направен от корен на дърво, и носеше безформена рокля, която напълно закриваше пълното ѝ тяло. Каза нещо на непознат за Мърсър език. Тонът ѝ беше обвиняващ. Гласът ѝ беше силен и стресна птиците, които се разхвърчаха, и прогони едно от кучетата с подвита между краката опашка.

– Pardon, madam – каза Мърсър. – Parlez-vous Francais?²

Жената млъкна и за миг застана неподвижно като статуя, оглеждаше изпитателно двамата бели, а после се обърна към колибата и измърмори нещо. Майката се появи отново, притиснала детето до гърдите си.

– Аз знам английски.

– Още по-добре – усмихна се Мърсър. – Ние сме американци.

Старицата каза нещо на младата жена и тя пусна детето на земята и се върна в колибата. Изнесе ниско столче и го сложи зад възрастната жена, която вероятно ѝ беше майка, по-вероятно дори баба. Старицата седна, като въздъхна тежко. Мърсър почти очакваше, че столчето ще се разпадне под тежестта ѝ.

Двамата с Кали се приближиха и приклегнаха до босите ѝ крака. Жената миришеше на пушек от дърва и на животински изпражнения. От входовете на другите колиби ги гледаха хора – повечето жени и всичките възрастни.

– Къде са младите? – попита Кали.

– Отишли са в джунглата – огорчено каза Мърсър. – Виждал съм същото и преди, на други места, в други войни. Дайс се е развилнял и всеки, който може, е избягал, а старците и болните са останали.

– Господи, това е...

– Знам. – Младата майка сигурно беше останала, за да се грижи за бабата, макар че Мърсър не разбираше защо не е взела детето си и не е избягала. Вгледа се по-внимателно в момиченцето и разбра защо. Детето имаше тумор на врата, възпалена зачервена топка с големината на портокал, която скоро щеше да затрудни дишането му и да го задуши. Рак. Защо някой би забавил бягството си с дете, което и без това скоро ще умре?

– Много си смела, че си останала – бавно каза Мърсър.

Младата жена не отговори, но очите ѝ се напълниха със сълзи.

– Имам камион близо до сала, който преминава Чинко. Мога да ви взема до Рафай.

Сълзите ѝ изведнъж пресъхнаха и стоическото ѝ изражение разцъфна в усмивка.

– Кажете на другите да се приготвят – добави той. – Може да потеглим след няколко минути.

– От правителството ли сте?

Мърсър не искаше да ѝ обяснява, че правителството на страната ѝ е изоставило всички на север от Киву.

2. Извинете, госпожо, говорите ли френски? (фр.) – Б. пр.

– Да.

Тя извика на селяните. Мнозина вече бяха излезли от кирпичените си колиби, но за секунди отново влязоха в домовете си, за да съберат всичко ценно, което младите не бяха взели, когато бяха избягали.

– Какво знаеш за мината на скалата над реката? – попита Мърсър, но тя не отговори. – Дупката в хълма. Знаеш ли кой я е изкопал?

Младата жена заговори на старицата, която отвърна надълго и нашироко, после обясни:

– Един бял човек дошъл, когато баба ми била дете платил на мъжете да изкопаят много дупки и после заминал със сандъци, пълни с пръст. След време дошли други хора. Накарали мъжете от нашето село да изкопаят още дупки и отнесли още пръст. Мърсър изчисли наум периода.

– И скоро след това хората от вашето село са започнали да се разболяват? – попита и докосна врата си на същото място, където момиченцето имаше тумор.

Младата жена хвана ръката на дъщеря си.

– Така казва баба ми. Много деца умрели и много се родили с... – Не можа да намери думи да опише бебетата, обезобразени от опустошителното въздействие на остро радиоактивно облъчване; много от тях вероятно дори не бяха поели първия си дъх.

Мърсър се обърна към Кали.

– Мисля, че тук Съединените щати са копали за уранинит през Втората световна война.

– Уранинитът е бил докаран от Конго – веднага каза тя и добави: – Използва се в атомните бомби, нали? Преди месец по „Хистъри“ гледах един филм за проекта „Манхатън“. Там казаха, че нашият уран е от Конго.

– Не съм сигурен. Но някой е изкопал нещо оттук и ако се съди по възрастта на старицата, предполагам, че е станало през Втората световна война. Скоро след това селяните са започнали да страдат от радиоактивно облъчване. И после са установили, че тук е най-високият процент на заболяемост от рак на света. Човекът, направил първото медицинско проучване, вероятно е решил, че мината е напоителни канали или нещо друго, и не е свързал нещата. Обикновено уранинитът не е опасен. Трябва да бъде пречистен, докато нивото на радиация стане достатъчно високо, за да причини заболяване. Но тук очевидно не е така. Естествената концентрация на уран 235 е била достатъчно висока, за да предизвика дефекти по рождение и рак.

Старицата заговори на внучката си и тя отново влезе з колибата и

донесе нещо. Изпусна го, докато го подаваше на Мърсър. Той го вдигна и го разгледа. Беше метална манерка с непромокаема брезентова калъфка. Сиво-маслинозеленият плат беше протрит и лесно се късаше, но инак манерката беше непокътната. Приличаше на военна. Мърсър я извади от калъфката и на земята падна листче, на което пишеше: „Собственост на Честър Бауи“. Мърсър го показа на Кали.

– Името е американско. Май в „Хистъри“ нещо са се объркали.

Младата жена преведе думите на баба си.

– Първият човек е дал това на бащата на дядо ми.

Старицата бръкна в пазвата си и извади нещо, окачено на каишка – парче метал, закрепено с телена скоба.

– А мъжете, които дошли по-късно, й дали това. Възрастната жена даде нещото на Мърсър. Беше сплескан куршум. Мърсър я погледна. Тя вдигна полата си и оголи единия си дебел прасец. Черната кожа беше набръчкана от малък белег от външната страна. Тя изви крак и Мърсър видя много по-неприятна изходна рана. Кожата беше лъскава и сива дори след толкова години.

– Те убили мнозина работници, след като приключили с копаенето – каза внучката. – Използвали бързи оръжия и само малцина избягали в джунглата. Бащата на дядо ми и всичките му братя загинали.

Кали погледна Мърсър.

– Не разбирам. Американците са убили миньорите, за да скрият какво са направили?

– Не мога да повярвам – отвърна той, въпреки че доказателството беше в ръката му. Знам, че проектът е бил обвит в тайна, но американци да убиват невинни селяни?

– Ако не са били американци, тогава...

Мърсър не й позволи да довърши въпроса си. Краткото затишие, отсъствието на вездесъщите звуци на джунглата го накара да пристъпи към действие. С едно-единствено светкавично движение той блъсна Кали на земята и я закри с тялото си. В същия миг зад тях се разнесе стрелба на автоматично оръжие.

Старицата беше улучена с два куршума в гърдите. Тлъстините й се разтресоха от удара и тя падна от стол-чето. Внучката й и детето бяха пронизани в коремите и главите и умряха още преди телата им да се свлекат на земята.

Последваха дивашки викове и още изстрели. Части от армията на Хариби Дайс нападаха уединеното село. Мърсър видя момче с автомат АК – 47, голям колкото него. Слабото му тяло се тресеше, сякаш се бе

допряло до оголена електрическа жица, докато стреляше в една – та колиба.

Първият инстинкт на Мърсър беше да спаси колкото може повече хора от атаката. Имаше обаче само писто – лет, затова избра втория вариант – да спаси себе си и Кали. Камионът беше на една миля, а бунтовниците щяха да се нуждаят най-малко от десетина минути, за да задоволят жаждата си за кръв. Имаха шанс, ако никой не ги видеше.

Отмести се от Кали, грабна раницата ѝ и запълзя към колибата на старицата. Усети, че Кали го следва. Кирпичените стени ги скриха от бунтовниците, но иначе не предлагаша практична защита. Мърсър се изправи, погледна Кали в сумрака, за да се увери, че е добре, после проби с ритник задната стена. Рехава растителност се спускаше към реката. Хрумна му да побягнат натам, но наклоненият бряг не предлагаше укритие. Щяха да ги застрелят много преди да стигнат до водата и дори да успееша, пак нямаше къде да се скрият там. Бяха хванати в капан между армията на Хариби Дайс и Сцила.

Така че той поведе Кали към живия плет, като несъзнателно извади пистолета си и го зареди. Даде ѝ раницата, за да освободи ръцете си.

Нападателите стреляха от джунглата по-нагоре по реката. Мърсър бутна Кали пред себе си. Ако ги атакуваха в гръб, той щеше да поеме първия куршум и се надяваше, че саможертвата му ще я предпази. Вървяха приведени. Мърсър държеше ръката си на гърба ѝ, за да контролира крачките ѝ. Всяко рязко движение би привлякло погледа и на най-неопитния боец.

Бунтовниците запалиха една от колибите, вдигна се пушек. Някой вътре изпищя, когато сламеният покрив пламна, сякаш беше залян с бензин. Покривът се срути в експлозия от искри и писъкът заглъхна. Стрелбата не спираше. Щом едно оръжие замлъкнеше, друг бунтовник намираще мишена и откриваше огън.

Мърсър не смееше да погледне кръвопролитие то зад тях. Вече беше виждал тази гледка. Бе останал сирак след такава атака само на петтотин мили отгук. Ръката му на гърба на Кали крепеше нея, но и него.

Зелената ивица свършваше на петдесетина метра от края на селото. Мърсър и Кали спряха в сянката на едно дърво. Той най-после се обърна. От няколко колиби се вдигаше на талози пушек. В мъглата се движеха неясни силуети. Някои стреляха, други падаха. Никой не гледаше към тях. Дайс явно предполагаше, че ще завладее селото бързо, и не беше разположил постове по периметъра.

Мината беше на стотина метра. Окопите щяха да им осигурят

укритие, а джунглата отвъд беше гъста и непроходима. Мърсър се огледа и набеляза маршрута им, докато друга част от съзнанието му се справяше с прилива на адреналин. Кали изглеждаше почти спокойна. Очите ѝ бяха широко отворени, тялото ѝ – отпуснато и готово.

– Ще успеем – прошепна тя и намести раницата на раменете си.

– Знаем. – Мърсър се опита да вложи увереност в гласа си.

Запълзяха по влажната земя. На половината разстояние Мърсър видя двама бунтовници да пресичат насипа между мината и ръба на скалата. Значи Дайс все пак бе изпратил постове. Бойците тичаха, нетърпеливи да се включат в касапницата. След няколко секунди щяха да ги видят.

Мърсър боравеше умело с пистолета „Берета“, но от това разстояние нямаше шанс. Наблизо нямаше къде да се скрият. Вдигна оръжието. Устата му пресъхна. Момчетата се приближаваха. На слабите им гърди бяха кръстосани патрондаши. Краката им бяха обути със сандали, направени от автомобилна гума. Автоматите им АК-47 бяха очукани, но вършеха работа. Намираха се на тридесетина метра, когато единият ги забеляза и зяпна от изненада. Другарят му ги видя миг по-късно, смръщи се свирепо и понечи да насочи автомата си и да стреля.

Мърсър – вече се беше прицелил – натисна спусъка. Първият бунтовник падна. Вторият изстрел беше прибързан и Мърсър беше сигурен, че куршумът е излетял твърде високо, но другият младеж изпусна калашника, хвана се за рамото, изкрещя и се строполи на земята.

Кали и Мърсър скочиха и побягнаха. Отличителният пукот на пистолета предизвика зловещо затишие в стрелбата в селото, затишие, което продължи достатъчно, за да изминат още тридесет метра, преди бунтовниците да започнат да стрелят по тях.

Рояци 7. 62 милиметрови куршуми пронизваха въздуха и изравяха в краката им кратери, големи колкото юмрук. Един улучи нещо твърдо в раницата на Кали – това спаси живота ѝ. Тя се хвърли на земята. Пет-шест куршума изсвириха над нея.

Без да намалява крачка, Мърсър я изправи и я блъсна към рова на три метра от тях. Кали се претърколи и падна вътре. Той я прескочи, блъсна се в отсрещната стена на широкия два метра и половина ров и се плъзна в зловонната вода.

– Раниха ли те? – задъхано попита Мърсър и изплю водата от устата си.

Тя свали раницата от гърба си, огледа дупката от куршума, после завъртя глава. Бузите ѝ бяха зачервени, дишаше тежко.

– Хайде. – Мърсър я хвана за ръка и нагази в дълбоката до бедрата вода. Бунтовниците щяха да стигнат до откритата мина след по-малко от минута. Значи те трябваше да се скрият в лабиринта и чак после да търсят изход.

Краката им се плъзгаха по калното дъно и трябваше да размахват ръце, за да запазят равновесие. Тръгнаха към вътрешността на мината, за да не могат стрелците по периметъра да ги открият лесно. Мърсър нямаше представа колко от хората на Дайс ще тръгнат след тях, вероятно всичките, но мината се простираше на четири акра, така че водачът на бунтовниците едва ли имаше достатъчно бойци да я обкръжат цялата.

Стените от пръст бяха отвесни, ъглите – остри. Гледката към оловносивото небе се смали до разпокъсани ивици, сякаш вървяха между небостъргачите в Манхатън. Мърсър не бе огледал мината внимателно и нямаше представа откъде се излиза, но обостреното му чувство за посока беше закалено през годините работа в триизмерната мрежа от тунели във въглищни, златни и диамантени мини. И въпреки че слънцето беше скрито зад облаците, той можеше да определи посоката.

Две минути след като скочиха в рова, той прецени, че са изминали една четвърт от разстоянието. Чу гласове зад тях. Бяха далеч и това означаваше, че бунтовниците току-що са стигнали до мината, но той все пак закричи по-бързо. Някой изстреля поне половин пълнител и другарите му го насърчиха с викове. Терористите явно не знаеха къде е пляката им.

– Знаеш ли къде отиваме? – попита Кали.

– Не съвсем – призна Мърсър. – Но трябва да се отдалечим от реката. Дайс сигурно е поставил войници покрай главната шахта. Мисля, че е най-добре да стиг – нем до отсрещната страна на мината, възможно по-близо до джунглата, и да се надяваме, че ще се измъкнем.

– Води тогава.

Някои изкопи бяха дълги и прави, други бяха задънени или се разклоняваха в безброй странични ровове. Мърсър оглеждаше ръбовете над тях в случай, че бунтовниците са успели да стигнат до вътрешността на мината и ги търсят.

Завиха зад поредния ъгъл.

– По дяволите!

– Какво има?

– Клонът на дървото над лявата стена. Преди минута минахме от тук. Обикаляме в кръг. – Мърсър се обърна, после погледна небето. Вече не можеше да определи къде се е скрило слънцето зад носените от

вятъра облаци. Започна да ръми.

Той поведе Кали по обратния път. Усети леко колебание в стъпките ѝ. Не я обвиняваше.

Младият бунтовник вече беше убил трима души днес, но искаше още. Приятелят му Сими щеше да изреже шест нови резки на приклада на автомата си. Той скочи в изкопа и хукна по лабиринта, търсеше белице хора.

Изведнъж видя, че обикновено спокойната вода се плиска в стената на канала. Значи бяха близо. Хлапакът затича по-бързо. Гумените му сандали шляпаха досами ръба на рова. Зави зад следващия ъгъл и ги видя. Бяха долу и тичаха към него. Краката им шляпаха във водата, главите им бяха наведени.

Той спря и се приготви да стреля – и изведнъж нещо го удари в рамото. Краката му се плъзнаха, но докато падаше, успя да се извърти и да се вкопчи в пръстта. Свлече се в изкопа. Автоматът се заклеци под гърдите му.

Мърсър спря и вдигна пистолета, но се поколеба дали да стреля в беззащитното ранено момче. Кой знае колко хора беше убило това дете войник, колко жени беше изнасило и колко страдания беше причинило! В този момент обаче това нямаше значение. Мърсър не можеше да го застреля хладнокръвно. Хукна и сграбчи тънкия му глезен. Бунтовникът изкрещя на другарите си, но Мърсър го дръпна долу.

Хлапакът камбурна във водата и Мърсър заби юмрук в лицето му и му счупи носа и поне няколко зъба. Момчето се отпусна. Щеше да е в безсъзнание поне час. Мърсър го нагласи така, че да не се удави, прибра пистолета в плоския кобур, защит отзад на кръста му, и взе автомата.

Кой ли беше прострелял хлапето? Възможно ли беше в района да има правителствени войски? Те ли бяха застреляли втория бунтовник, докато двамата с Кали бяха приковани на открито? Мърсър беше сигурен, че вторият му изстрел не е улучил целта.

Над лицето му премина сянка. Той се обърна и стреля, без да прикладва. Първите два куршума разпръснаха пръстта от ръба на изкопа, но останалите три пробиха уголемяващи се тъмночервени дупки в гърдите на друг бунтовник. Миг по-късно трети боец се наведе в рова, насочи оръжието си и осея канала с куршуми.

Автоматът в ръцете му подскачаше и изстрелите бяха неточни. Мърсър и Кали побягнаха към следващия ъгъл. Зад тях се разнесе отчаян вик: бунтовникът бе надникнал в мината и бе видял облака кръв,

образуващ! се около приятеля му. Дотърчаха още трима и всички заедно скочиха в изкопа и хукнаха след белите.

Мърсър и Кали тичаха, хванати за ръце, придържаха се към късите отсечки на канала и завиваха ту наляво, ту надясно, за да се скрият, но Мърсър знаеше, че лесно могат да ги проследят. На следващия завой той бутна Кали пред себе си и се долепи до стената. Бунтовниците не се стараеха да се движат тихо и идваха като атакуващи крокодили. Мърсър изчака още две секунди и се показа.

Вдигна автомата и уби първия още преди той да осъзнае, че са му устроили засада. Вторият падна миг по-късно. Третият се хвърли във водата и Мърсър изстреля последните два куршума в мястото, където по-тъна. Трупът изплава на повърхността с две дупки в гърба. Мърсър хвърли калашника и хукна след Кали.

Настигна я точно когато тя завиваше зад ъгъла. На двадесетина крачки, в средата на изкопа, стоеше бунтовник с гранатомет под мишницата. Мърсър и Кали се хвърлиха във водата в мига, в който от гранатомета излетя ракета. Гореща дияра от огън и пушек се стрелна в рова. Ракетата се заби в отсрещната стена, взриви се и проби в насипа четири-метрова дупка, която раздели наводнените изкопи от стръмния бряг.

Мърсър изскочи от водата и изстреля два куршума в гърдите на терориста. И в същия миг осъзна какво се е случило. Дигата беше пробита и застоялата вода започна да нахлува през дупката, разширяваше я и рушеше стените. Течението ги повлече. Не можеха да запънат крака в калта на дъното, нито да се хванат за ронещите се стени.

Нивото на водата се повиши и безмилостният поток ги понесе. Мърсър изруга. Кали се вкопчи в ръката му. Излетяха през отвора и сякаш се носиха цяла вечност.

После се стовариха тежко, превъртяха се в течението и се плъзнаха надолу сред гъста утайка от вода и кал. Мърсър изпусна пистолета.

Паднаха в реката. Успяха да изпълзят на брега, давеха се и кашляха, едва си поемаха дъх. Вдигнаха глави и...

Мъжът пред тях беше огромен, почти два метра, с широки гърди и глава като гуле. И само мускули. Носеше бойни дрехи и кожен елек. Лицето му бе студено. Жалките фигури в краката му се отразяваха в слънчевите му очила. Кобурът на колана му беше достатъчно голям, за да побере картечница. Той извади незапалената пура от устата си и се изсмя презрително.

– Добре дошъл в ада, господин ЦРУ. – Извисяващият се застрашително бунтовник свали очилата си и се видяха хлътналите му фанатични

очи. – Аз съм генерал Хариби Дайс... и скоро ще стана император.

Централноафриканската република

Завързаха ръцете на Мърсър и Кали, повлякоха ги към селото и ги хвърлиха в една от малкото неразрушени колиби. Взеха им всичко, като особено старателно и дълго претърсваха Кали. Израженията им не оставяха съмнение какво я очаква, след като Дайс приключи с тях.

Двама бойци застанаха на пост пред колибата, а другите продължиха да опустошават селцето сред хор от писъци и изстрели.

– Няма страшно – прошепна Мърсър и затътри крака по пръстения под, за да се приближи до Кали. Дрехите им бяха мокри и въпреки тропическата жега и двамата трепереха.

– Да не си се побъркал? – изсъска тя. – Само след час ще те застрелят, а мен ще ме изнасилят и убият.

– Не. Слушай. Мисля, че не сме сами. Хлапакът, който падна в мината, беше застрелян в гърба, и мисля, че не улучих втория, преди да стигнем до изкопа. Убиха ги други хора, конкурентна фракция, може би дори правителствени войски.

– Дано. Но не е ли по-логично да са били застреляни от свои хора? Моля те, млъкни и ме остави да помисля за секунда.

Но Кали не получи секундата си. Хариби Дайс вмъкна огромното си туловище в кирпичената колиба с тръстиков покрив и сякаш понижи температурата с десет градуса с присъствието си. Не свали слънчевите си очила, въпреки че вътре цареше сумрак. Димът на пурата му замаскира смрадта на мизерия и нещастие.

От края на ножницата на камата му по прашния под капеше кръв. Той се приведе и се втренчи в пленниците.

– ЦРУ сигурно нямат високо мнение за мен, щом са изпратили само двама души, при това единият жена. – Говореше бавно, с плътен, властен глас.

– Не сме от ЦРУ – каза Кали и попречи на Мърсър да спечели малко време, като отговори на френски. – Аз съм от Центъра за контрол върху заболяванията, ЦКЗ.

– Аха – отвърна Дайс, сякаш беше чувал за тази институция. – Това е клонът на ЦРУ, който контролира заболяванията и ги разпространява в Африка, като се преструва, че ваксинира децата ни.

– Не, не е част от ЦРУ – разгорещено отговори Кали. – Дойдох да предотвратя разпространението на болестта. Надявам се да спася децата

ви.

Той небрежно я зашлеви с опакото на ръката си. Мърсър се вцепени. Огромният пистолет на Дайс изведнъж се допря до челото му.

– Още една лъжа и ще я ударя с юмрук. Дошли сте тук да разпространявате СПИН и да ме заразите така, както ЦРУ се опита да убие брат Фидел, като напълни Куба с прасета.

Едва след няколко мига Мърсър проумя изопаченото тълкуване на Дайс. Водачът на бунтовниците мислеше, че атаката в Залива на прасетата наистина е нападение на прасета. В друго време и на друго място би се засмял.

– Вие сте убийци, изпратени да ме ликвидирате и да сложите край на моята революция. – Дайс пак се обърна към Кали. – Ти носиш болестта, нали? Аз трябва да те пожелаая, защото си бяла. И когато свършим, ще ми кажеш, че си болна от СПИН.

– Да. – Кали явно се подиграваше на тъпотията му. – Дошли сме да те убием с болест, от която ще се мъчиш с години.

– А ти? – Той се обърна към Мърсър, без да отмества пистолета. – Каква болест носиш?

В същия миг Мърсър забеляза бял мъж, който мина пред отворената врата на колибата. Беше с бойни дрехи и носеше автомат. Движеше се с професионална лекота и грациозност, като сянка в пушека на горящите колиби. Сигурно беше от ООН, някой от белгийските войници, които пазеха Киву, бойци, изпратени на север да ускорят евакуацията. А щом имаше един, значи имаше и други. Мърсър погледна Хариби Дайс и се постара да отговори безразлично.

– Оптимизъм.

Африканецът се засмя.

– Това е нещо, което не можеш да разпространиш в Африка.

– Знам.

Чернокожият се изправи и прибра оръжието си в кобура.

– Мисля да не рискуваме с вас двамата. Обявявам ви за шпиони на ЦРУ и ви осъждам на смърт. Екзекуцията ще е по залез-слънце.

– Видя ли онзи човек? – попита Мърсър, щом Дайс излезе.

Кали се облегна на него и напрежението сякаш напусна тялото й.

– Да. Какъв е според теб?

– Мисля, че е миротворец от ООН. И сигурно не е сам. Те заемат позиции. Пригответи се да побегнеш веднага щом атакуват. Можеш ли да си развържеш ръцете?

– Дори не ги усещам.

– Няма значение. Щом нападнат, ще пробием с ритници задната стена на колибата и ще се спуснем право към реката. Камионът е само на една миля надолу по течението. Трябват ни три минути преднина и ще избягаме.

Допълзяха до стената и подпряха крака в нея. Един-два силни ритника вероятно щяха да съборят цялата колиба. Стръмният бряг беше само на два-три метра. Мърсър за миг се изпълни с надежда и зачака атаката, но после тялото му се отпусна и той се замисли трескаво. Войниците на ООН сигурно бяха видели залавянето им и не би трябвало да чакат до последната минута, за да нападнат. Може и да не бяха много, но пък Мърсър сам беше убил Петима-шестима бунтовници, а нямаше тяхната военна подготовка. Вероятно имаше повече опит, но не притежаваше бойните им умения. Дори да не атакуваха цялата армия на Дайс, те знаеха къде държат него и Кали и можеха да ги спасят.

След още няколко минути Кали въздъхна:

– Грешим.

– Е, всички правят грешки.

Тя му се усмихна криво и имитира гласа на Хариби Дайс:

– „Това е нещо, което не можеш да разпространиш в Африка“. Ако навън наистина има сили на ООН, ще изчакат до залез-слънце и ще атакуват тогава. Аз бих постъпила така на тяхно място, но за нас ще е късно.

Познанията и за военната тактика противоречаха на онова, което му беше разказала за себе си. Мърсър отново се запита дали Кали не служи в армията.

– Коя си ти?

– Казах ти. Работа в ЦКЗ.

– А преди това колко време беше в армията?

– Какво те кара да мислиш, че...

– Необичайното ти спокойствие преди битка. Тя отмести поглед.

– През 2005 година бях пленена от въстаници сунити в Багдад. Никой не разбра, че съм изчезнала.

– Какво правеше там?

– Бях медик в Националната гвардия. Откъснах се от моята част точно преди да се натъкнат на засада. Нашите хора открили джипа ни чак след три дни и разбрали, че не съм единият от четирите изгорели трупа вътре. Минаха още пет дни, докато Специалните сили ме измъкнат.

Мърсър се нареди да попита защо медиите не са отразили случая,

но замълча. Военните цензори сигурно бяха потушили въпроса. Причините щяха да останат завинаги заключени в някоя папка – и в паметта на Кали.

Напрегнато мълчание изпълни колибата. Дори селото утихна.

– Не ме изнасилиха – след минута добави Кали.

– Моля?

– Казах, че не ме изнасилиха. Искам да го знаеш. В момента съм уплашена до смърт, но иракчаните не ме докоснаха, и си мисля, че и хората на Дайс няма да го направят.

– Радвам се. – Не можа да измисли какво друго да каже.

Протегна ръка, доколкото му позволяваше въжетото на китките, и стисна пръстите ѝ. Закакаха спасението, което изглеждаше все по-малко вероятно с всяка секунда.

Половин час преди слънцето да залезе, угасна и последната искра на надежда, защото белият войник, когото бяха видели, неочаквано влезе в колибата. На светлината на фенера, който носеше, се видя, че е грамаден като Хариби Дайс и също толкова мускулист. Чертите му бяха източноевропейски. Имаше оредяла руса коса и дебели отпуснати устни. Единото му око беше скрито под черна превръзка, която не можеше да покрие белега, спускащ се от слепоочието до носа му. Другото му око беше насълзено, синьо и малко, и изпълнено със злоба. Нараняването явно го беше увредило, защото превръзката беше влажна от сълзене и той разсеяно я бършеше с пръст, докато гледаше двамата пленници.

Мърсър познаваше този тип хора. Мъжът явно беше от Специалните сили на бившия Варшавски договор и след разпадането му бе станал наемник. Презрително отблъснати от страните, които ги бяха направили убийци, мнозина елитни войници продаваха уменията си на свободния пазар. Докато западните правителства съсредоточаваха усилията си да попречат на руските ядрени учени да продават уменията си на терористични организации, редица висококвалифицирани войници се бяха включили в същите терористични групировки, за да обучават следващото поколение бойци. Страхът, че ядрено устройство може да попадне в лоши ръце, беше напълно реален, но вероятно по-непосредствената заплаха бяха хилядите фундаменталисти с умения, съперничещи на най-добрите специални сили в света.

Хариби Дайс влезе в колибата и потупа наемника по рамото. Мъжът рязко се обърна и Дайс се дръпна. Мърсър се зачуди. Та нали командваше войници, известни с бруталната си жестокост, и имаше самочувствие, дължащо се на огромния му ръст... но въпреки това се

страхуваше от наемника.

– Какво ти казаха? – Акцентът на белия мъж беше силен, гласът му беше плътен като на Дайс.

– Няма какво да казват – отвърна водачът на бунтовниците с нещо като уважение. – Ще намерим, каквото търсим.

– Не ми харесва, че бяха тук, когато дойдохме.

– На мен също, Поли – съгласи се Дайс. – Хората ми са ги видели да влизат точно преди атаката. Ще отнесат в гроба онова, което са научили.

– Не знаем кой ги е изпратил.

– Американци са. Сигурно са от ЦРУ. Наемникът огледа Мърсър и Кали. Не изглеждаше смаян от външността им.

– Според мен не са от ЦРУ.

– Тогава ни изтезвай и разбери, тъпо копеле. – Избликът на Кали изненада и тримата мъже. Мърсър стисна ръката ѝ, но тя продължи: – Набийте бамбукови трески под ноктите ни. Заровете ни в жарава. Правеете каквото искате. Накрая ще разберете, че аз работя за Центъра за контрол върху заболяванията в Атланта, а Мърсър е тук от страна на ООН. Ако случайно не сте разбрали, вашата малка революция предизвика хуманитарна криза, която уби много хора и принуди хиляди да напуснат домовете си.

Поли я погледна за миг и без да пророни и дума, излезе. Дайс го последва. След минута нахлуха четирима млади бунтовници. От думите на Дайс Мърсър и Кали знаеха какво ги чака, но не и че ще е толкова скоро. Кали изпищя, а Мърсър се изправи, изрита автомата от ръцете на единия хлапак, хвърли се върху втория, събори го на земята и скочи върху него с цялата си тежест. Дъхът на младежа го блъсна с воняща комбинация от спарен алкохол и гранясало месо. Мърсър го удари с глава и тъкмо понечи да го изрита, когато третият боец стовари приклада на калашника си в бъбрека му.

Мърсър се преви от пронизваща болка, но успя да се претърколи и дървеният приклад този път го удари отзад по крака. Мърсър продължи да се търкаля, докато боецът го обсипваше с удари – размахваше автоматата като тояга. Мърсър стигна до стената на колибата и трескаво започна да я рита, за да пробие дупка. Беше си чисто изпитание на издръжливост между стената и способността му да понеса болка, но съдбата пожела стената да е дебела и здрава и един особено силен удар по главата го просна на земята.

Бунтовникът го удари още веднъж за по-сигурно и после заедно с

другаря си го изправи на крака. Съпротивата на Кали беше сломена в първата секунда на мелето с удар с приклад в корема.

Измъкнаха ги навън. Неколцина развълнувани войници се бяха събрали на малкия площад. Бяха останали само две колиби: другите представляваха купчини тлееща пепел. Пред едната чакаше опашка от мъже. Шегуваха се с нервни презрителни закачки и озъбени усмивки, докато чакаха реда си върху оцелелите жени вътре.

Зад някакъв странен каменен стълб бяха забити два кола. Мърсър неясно осъзна размерите на чудноватата колона, приблизително два метра, оформена като обелиск. Блъснаха го към единия кол. Кали падна, докато я буташа към втория. Един бунтовник я вдигна, а друг завърза китките ѝ за кола. Мърсър се опита да се пребори с двамата си пазачи, но накрая завързаха и него.

Дайс се приближи до тях, оглеждаше огънчето на пурата си на помръкватата дневна светлина. От наемника нямаше и следа.

– Някакви последни желания? Съжалявам, но не мога да ви дам от пуриите си. Може би някой от хората ми ще ви даде цигара.

– Генерал Дайс – започна Мърсър. Смяташе да го помоли да ги остави живи, но млъкна. Доволното изражение на Дайс показваше, че безброй пъти е бил в същото положение и че молбите за милост му харесват.

Мърсър нямаше да му достави това удоволствие. Щом трябваше да умре, искаше да е поне донякъде по неговите условия. – Искам аз да дам заповедта за стрелба. Дайс кимна и се изсмя.

– Виждам, че си мъжко момче. Уважавам това. – Дайс извика на четиримата мъже, които се разхождаха наблизко. Взводът за разстрел. Единият вдигна палец в знак на съгласие.

– Не съм мъжко момче – каза Мърсър. – Не и в каквото смисъл мислиш.

– В такъв случай, приятно умиране, господин Никой.

– Какви ги вършиш, по дяволите? – прошепна Кали, когато Дайс се отдалечи, за да строи бойците си.

– Когато дам команда да стрелят, клекни.

– Какво?

– Просто клекни.

– Мислиш, че можем да избегнем куршумите като в „Матрицата“?

– Дано.

Четиримата бунтовници се наредиха за стрелба. Хариби Дайс стоеше вдясно от тях и малко по-назад, държеше пистолета си, ако се

наложат контролни изстрели. Наемникът Поли беше на десетина метра зад тях и лениво избърсваше поредната сълза, стемна се под черната превръзка на околото му.

– Хайде!

Мъжете държаха оръжията ниско. Очите им блестяха от желанието да убият още двама души. Мърсър погледна Кали. Лицето ѝ беше сериозно, гърдите ѝ бързо се повдигаха.

– Мърсър – промълви тя. – Не искам да умра.

– Просто клекни, както ти казах. – Той погледна зад войниците и наемника. В края на джунглата се движеха сенки.

– Дай команда, господин Никой, или аз ще го направя вместо теб.

– Готови! – извика Мърсър с цяло гърло.

Четиримата бунтовници вдигнаха едновременно калашниците. Осаналите гледаха с интерес. Повечето бяха оставили оръжията си пред колибата, където бяха изнасилвали заловените жени.

Кали изхленчи.

Мърсър изчака, без да откъсва очи от Дайс, преценяваше нетърпението му до последната секунда. И точно когато водачът на бунтовниците отвори уста да каже нещо, Мърсър прошепна на Кали:

– Не забравяй какво ти казах. – След това се подготви за неизбежното и извика: – Огън!

Мъжете вдигнаха автоматите до раменете си и пръстите им докоснаха спусъците. Мърсър стрелна поглед към джунглата, после отново към Дайс.

В същия миг от джунглата изригна огън. Четиримата мъже с автоматите бяха покосени като житни стръкове. Хариби Дайс беше надупчен от главата до петите от две посоки, тялото му буквално бе разкъсано. Бунтовниците, които бяха предпочели да запазят реда си на опашката пред колибата, вместо да се забавляват с екзекуцията, бяха убити в следващия миг, застреляни в главата с пистолет от човек в черно, появил се зад тях. Убиецът се вмъкна в колибата и се чуа още два изстрела.

Следващите цели бяха бойците, които държаха оръжия. Един отвърна на огъня, но беше застрелян, вратът му изчезна в облак от кръв. Последва го друг, хукнал към автомата си. Някои се хвърлиха на земята, други побягнаха приведени, но това нямаше значение. Невидимите стрелци ги ликвидираха. Онези, които се опитаха да избягат в джунглата, бяха застреляни в гърба. А тези, които се обърнаха да молят за милост – в лицата.

Когато неизвестните откриха огън, Поли беше далеч от групата бунтовници и избегна непосредствено разкриване. Вместо да хукне и да привлече внимание към себе си, той легна на земята и запълзя към реката. Движеше се толкова бавно, че тревата и храстите едва се поклащаха. Стигна до стръмния склон, претърколи се през ръба и се плъзна надолу. Влезе в реката, без да разплиска водата, пое дълбоко дъх, гмурна се и заплува към отсрещния бряг.

Появи се на повърхността близо до едно паднало дърво и се измъкна от водата търпеливо като крокодил, който дебне животно на брега. Въпреки че беше уязвим, плъзеше бавно и неотклонно: съзнаваше, че някой снайперист с прибор за нощно виждане лесно може да го забележи. Изпълзя по брега и се скри в джунглата. Когато стрелбата в селото спря, вече беше на осемстотин метра в гората и се отдалечаваше.

Мърсър не бе казал на Кали за тъмните силуети около селото, защото не беше сигурен дали наистина ги е видял. Бяха като привидения и движенията им бяха неуловими. Не искаше отново да ѝ дава фалшива надежда. Играта, че иска да издаде заповедта за стрелба, беше за да помогне на спасителите, ако наистина съществуваха.

Веднага щом отекнаха първите изстрели, той приклепна и се присви, за да представлява колкото е въз-можно по-малка мишена. Не можеше да извика на Кали, защото грохотът на изстрелите беше прекалено силен, но видя, че е последвала примера му.

След по-малко от пет минути стрелбата свърши и след като неизвестната сила премахна и последните бунтовници, побягнаха в нощта, настъпи тишина. Бяха убити всичките сто четиридесет и осем добре въоръжени бойци. Загадъчните нападатели бяха направили нещо, което нито армията на Централноафриканската република, нито ООН бяха съумели да сторят.

Мърсър се изправи. Краката му трепереха. Кали изобщо не си направи труда да стане. Беше стиснала очи. – Знаеше ли, че са тук? – попита го.

– Подозирах.

– Защо не ми каза? – Реших, че няма да повярваш.

– Прав си. Щях да помисля, че непохватно се опитваш да бъдеш галантен, и щях да умра, убедена, че си женомразец и тъпак.

– А сега?

Кали най-после го погледна.

– Ами... не си женомразец. – Усмихна се уморено. След секунди Мърсър почувства, че зад гърба му има човек. Вцепени се, но после

усети, че нож срязва въжетата на китките му. Опита да се обърне, за да види спасителя си, но силни ръце задържаха главата му.

– Не се обръщайте. – Гласът беше плътен, тих и безизразен. До ухото на Мърсър издрънчаха ключове. – Бяха в джоба на Дайс. Двамата, които той изпрати да търсят камиона ви, са ликвидирани. Вземете жената и вървете. Не се връщайте тук. – Човекът тикна ключовете и още две неща в ръката на Мърсър. – Изпуснахте ги. – Бяха манерката и каишката с куршума на старицата.

– Кой сте вие?

– Не е ваша работа.

– Но...

– Тръгвате след пет секунди или умирате след шест. Даваме ви този шанс поради наши лични причини. Хванете жената за ръка. Вървете право напред, докато не стигнете до камиона, после карайте към Рафай. Кажете им, че Дайс е мъртъв, и не се появявайте отново в района.

Невидимият пусна главата на Мърсър и в същия миг друг зареди оръжието си, за да наблегне на думите му. Кали и Мърсър не се нуждаеха от повече покани. Отдалечиха се с маршова стъпка от развалините на селото като войници на парад, със сковани тела и погледи, вперени право напред.

– Какво стана, по дяволите? – попита Кали, когато тръгнаха покрай насипа между мината и брега на реката и се провряха през дупката, оставена от гранатомета. – Кой са пък тези?

Още се държаха за ръце.

– Не знам. Не бяха бунтовническа фракция. Биеха се като командоси. Този, който говореше, май беше бял, но не е американец.

– Възможно ли е да са от ООН?

– Ако бяха, защо не ни взеха с тях? Не, тук има нещо друго. Предупреждението да не се връщаме в района. Те са тук, за да пазят нещо, и мисля, че не случайно дойдоха в същия ден като Хариби Дайс.

– Или нас. Смяташ ли, че са били тук през цялото време и са наблюдавали селото?

Мърсър се замисли. Беше възможно, но с едно крещящо изключение.

– Ако са били тук да защитават селото, защо позволиха на Дайс да убие всички и да изнасили оцелелите жени? Мисля, че става въпрос за нещо друго.

– Старата мина?

– Не мога да се сетя за друго.

– Но защо?

– Възнамерявам да разбера.

– Това е малко извън нашата компетентност.

– Не и извън моята – отвърна той.

Тя го погледна, стъписана от твърдостта в гласа му.

– Защо?

Не му беше лесно да обясни ангажимента си към правителството, без това да прозвучи като хвалба. Обикновено го казваше направо, без заобикалки.

– Преди две години бях нает като консултант на президента на Съединените щати. Титлата ми е специален научен съветник. И тъй като работата ми, както и твоята, ме отвежда на някои доста негостоприемни места, събирам разузнавателна информация за всичко, което може да застрашава САЩ.

– Шпионин ли си?

– Не. – Мърсър размисли. – Всъщност нещо такова. Ако попадна на нещо необикновено, описвам случая и го изпращам на заместник-съветника по националната сигурност Айра Ласко. Откровено казано, за две години, откакто се съгласих да приема работата, съм предал няколко неща и от тях не излезе нищо.

– Ще проследиш ли този случай?

– Кали, току-що видяхме как избиват жителите на цяло село, а после някаква загадъчна група се появява изневиделица и унищожава авангарда на бунтовническата армия. Как да проследя такова нещо?

Когато стигнаха до камиона, се беше стъмнило почти напълно. Зелената джунгла беше станала сребристосива, а водите на река Чинко изглеждаха черни. Около очукания камион сновяха странни бели силуети. Мърсър натисна Кали да легне. Иззад камиона излязоха двама души. Мърсър се прокле, че не си бе взел pistolета. Трудно беше да види подробности, но двамата носеха някакви дълги неща. Оръжие?

Първият непознат блъсна настрана едно от странните бели неща и то възрази с ядосано блеене. Овце. И щом Мърсър осъзна това, детайлите се фокусираха. Хората бяха мъж и жена. Току-що бяха преминали реката заедно с двайсетина овце, за да избягат от армията на Дайс. Животните сигурно бяха цялото им богатство. Две голи деца се присъединиха към родителите си. Майката вдигна по-малкото и му даде да суче.

– Какво мислиш? – попита Кали.

Мърсър беше сигурен, че всичките бойци на Дайс са мъртви, но не можеше да рискува в случай, че някои са оцелели в джунглата. Не

можеше да остави тези хора уязвими. Изправи се и разпери ръце в приятелски жест. Мъжът го видя и надигна овчарската си тояга, сякаш участваше в турнир по фехтовка. Всичко беше много странно, но пък това беше Африка.

– Мисля да избягаме от ЦАР с едно уплашено семейство и стадо мокри овце.

За три дни Мърсър и Кали стигнаха до Рафай и после до столицата Банги. Оттам се качиха на самолет за Лагос и накрая за летище „Кенеди“ в Ню Йорк. Мърсър забеляза, че колкото повече се приближават до родината, толкова по-затворена става Кали. Предположи, че това е защитен механизъм, за да се дистанцира от ужасите на изминалите дни. Изолираше се от случилото се и бавно изграждаше стена около спомена, заключваше го толкова дълбоко в съзнанието си, че щеше да се завръща само като кошмари, а след време и те щяха да изчезнат.

Този метод му беше познат. И той го беше правил десетки пъти. Беше виждал жестокости, каквито Кали може би дори не си беше представяла – не бавната смърт от международната апатия, която служител на ЦКЗ би видял в лагерите за бежанци или провинциалните клиники за лечение от СПИН, а насилието заради самото насилие. Беше виждал войни на четири континента, регионални конфликти, които почти не влизаха във вечерните новини, но оставяха хиляди трупове. Беше спасявал миньори роби в Еритрея и бе държал в обятията си жената, която обичаше, докато тя издъхваше.

Една вечер наскоро след смъртта на Тиса Нгуен Хари Уайт беше в особено философско настроение и му каза, че Господ не обременява човек, за когото смята, че не може да се справи, и посочи като пример Йов. Йов имал всичко – семейство, пари, приятели, здраве и каквото си пожелае, но Господ му го отнел. Знаел обаче, че Йов ще понесе загубата. Трябва да упорстваш въпреки трудностите и да поемаш неприятностите, които ти поднася животът. Това е единствената възможност.

– Е, може да стана циничен пияница като теб – отвърна Мърсър. – Да вися в бара по дванадесет часа на ден и да чакам някой глупак да ми плати сметката.

Хари се ухили накриво с една от онези усмивки, които превръщаха осемдесетгодишния старец в осемгодишно хлапе, та макар и само за миг.

– Точно тази възможност имам предвид.

Хари обаче беше прав донякъде. Мърсър запомни думите му и продължи да упорства. Може би онова, което беше видял и направил през

живота си, помрачаваше някога кристалната му вяра и го принуждаваше да търси в сивите сенки, но сърцевината все още я имаше – способността да открива доброто в лошото и да се вкопчва в него, докато останалото с течение на времето се разпада.

Усещаше, че Кали действа по същия начин. След седмица или месец тя щеше да си припомни някой епизод от пътуването им, може би дори комичните им, изпълнени с ругатни усилия да качат двадесет и седем мокри овце на камиона, и да се усмихне. Това щеше да върне и паниката, която бе изпитала в селото, и усмивката ѝ щеше да помръкне, но и страхът ѝ щеше да намалее. И след няколко месеца или година тя все още щеше да се усмихва на овцете, а за останалото да изпитва само смъртно безпокойство.

За да направи всичко това ѝ трябваше разстояние – от Африка и от Мърсър. Той я разбираше и докато чакаха на гишето на „Американски авиолинии“, размениха телефонните си номера и набелязаха неопределени планове да поддържат връзка. И двамата знаеха, че няма да го направят, но ритуалът беше успокояващ.

– Е, желая ти успех в търсенето – сковано каза Кани.

– А аз съжалявам за твоето – рече Мърсър и когато тя го погледна озадачено, добави: – Изследването ти за рака. Изглеждаше обещаващо.

– Мисля, че се поуевлякох, когато чух за селото, и пренебрегнах основното правило в медицинските изследвания. Не можеш да съкратиш процедурата.

– Къде ще отидеш сега?

– Зависи от ЦКЗ, въпреки че известно време няма да приемам нови задачи. Мисля да остана зад бюрото, докато... – Гласът ѝ заглъхна.

Мърсър хвана ръцете ѝ, увери се, че тя го гледа в очите, и после се наведе и нежно я целуна в крайчеца на устата. Целувката може би беше по-интимна, отколкото възнамеряваше, но искаше да опита вкуса на сочните ѝ устни.

– Късмет, Кали Стоу.

– Късмет и на теб. О, Боже, не мога да си спомня, малкото ти име. Непрекъснато те наричам Мърсър.

– Не се притеснявай – усмихна се той. – Всички ми викат така.

Продължиха да се гледат в очите. Мърсър задържа пръстите ѝ още миг, после тя се дръпна от него. Знаеха, че се виждат за последен път. Мигът беше неловък, но и очарователен. Ако се бяха срещнали в друго време и на друго място, щяха да правят планове да излизат заедно, а не да се сбогуват завинаги.

Точно преди Мърсър да я пусне, Кали импулсивно му върна целувката. Устните ѝ не се задържаха дълго и тя се обърна. Червената ѝ коса заблестя на слънчевата светлина и я отрази като мед.

– Сбогом.

След секунди възрастната жена на опашката зад Мърсър го потупа по лакътя. Косата ѝ беше бяла, а очите – сини и дружелюбни.

– Не е моя работа, но мисля, че трябва да я настигнете, младежо.

Мърсър се огледа. Кали беше изчезнала.

– Може би сте права, но... такъв е животът.

– Е, всички се учим от грешките си. Той се усмихна.

– Смятате, че направих грешка, като я оставих да си отиде?

– Само вие можете да отговорите на този въпрос. – Тя посочи. – Гишето е свободно.

Мърсър взе чантата, която си беше купил в Лагос. Там бяха манерката на Честър Бауи и сплесканият куршум, които му беше показала старицата в селото. Направи крачка към гишетото, после изведнъж се обърна.

– Благодаря, госпожо. Минете първа.

Изскочи от опашката и бързо тръгна през терминала, надяваше се да забележи червената коса на Кали в тълпата. Вече мислеше какво ще ѝ каже. „Това е глупаво. Смятам, че взаимно се привличаме и не е правилно обстоятелствата да ни съберат само за да ни разделят отново. Знаем, че искаш да забравиш всичко, и аз също, но мисля, че една среща няма да ни убие. Може да дойда в Атланта вдругиден. Трябва само да изпратя доклад на Адам Бърк, човека, с когото контактувам в ООН“.

Нямаше проблем, ако тя откажеше. Щеше да му струва само един час забавяне до следващия полет за летище „Рейгън“. Ако обаче се съгласеше, това може би щеше да излекува поне малко самотата, която го измъчваше от месеци.

Тъй като Атланта беше централен транспортен възел, Мърсър предположи, че Кали ще си вземе билет за авиолинии „Делта“. Излезе от сградата на летището да потърси офиса им и я видя да пресича задръстената с коли улица. Отвори уста да я извика, но в същия миг тя се приближи до дълга черна лимузина.

Не се обърна, нито кимна на шофьора, който ѝ отвори вратата, просто се качи на задната седалка. Мърсър стоеше и гледаше. Линкълнът бързо се стрелна напред. Някакъв шофьор на такси натисна клаксона, а регулировчикът се развика. Мърсър не им обърна внимание: взираше се в регистрационния номер. Белият фон и черните букви бяха

отличителни и изведнъж много неща му се изясниха, но пък много други станаха неясни.

Лимузината беше на правителството на Съединените щати.

Арлингтън, Вирджиния

Напоследък му се струваше, че сградите на неговата улица са последните останки от някогашното очарователно предградие. Арлингтън се бе разраснал от времето, когато бе купил триетажната къща, изградена от тухли от пясъчник. Сега тук имаше предимно безлични високи блокове с апартаменти и офиси и само тук-там по някой магазин, който да подчертава безпорядъка.

На улицата на Мърсър имаше редица еднакви сгради – от червен камък, с облицовани входове, тесни прозорци и дървета, хвърлящи сянка по тротоара. Извън пиковите часове трафикът обикновено беше малък и не беше рядкост майките да пускат децата си да играят навън. Сякаш през последните шестдесет години времето бе пощадило само тази улица.

Обикновено усещаше как го лъхва спокойствие, когато влиза в дома си. Той беше собственик на цялата сграда и я бе преустроил така, че таванът на предверието стигаше до третия етаж, а до долу се спускаше вита стълба. На втория етаж имаше библиотека, две свободни спални и стая с петместен махагонов бар, подходяща ламперия с месингови орнаменти и кожена гарнитура като в клуб. Идеята беше да напомня на джентълменски клуб от деветнадесети век и ако не се брояха плазменият телевизор и старомодният хладилник зад бара, ефектът бе поразителен. Грамадният апартамент заемаше целия трети етаж. Окъпана от светлината на два тавански прозореца, спалнята на Мърсър беше по-голяма от повечето апартаменти в Арлингтън, а мраморната баня бе единствената, за която знаеше, че има писоар до тоалетната.

Прекрачи входната врата и тръгна към кабинета си на приземния етаж. Не се почувства у дома си. Не чувстваше нищо освен парещ гняв, откакто видя Кали да се качва в правителствена кола. Нямахше да си позволи да прави безпочвени предположения, докато не разбере със сигурност, но сега, когато оставаха броени минути, през ума му минаваха всякакви сценарии. И никой от тях не бе добър.

Грабна телефона от бюрото и набра номера на справки. Отговори му женски глас. Тъкмо щеше да попита за номера на Центъра за контрол върху заболяванията в Атланта, когато чу преплитане на разговори. Заслуша се в гласа по-внимателно.

– Господи, Хари, толкова си голям. Не мисля, че двете с Шантал

можем да те поемем, но искаме да опитаме. Но трябва да обещаеш да си внимателен.

– Какво е това, по дяволите! – ахна Мърсър.

– И двете сме още девствени, Хари. Ще си ни първият.

– Кой се обажда? – попита Мърсър и преди жената да успее да отговори, чу хъркане в слушалката. – Кучи син! – измърмори и прекъсна връзката.

Остави пътната си чанта на бюрото и се качи на втория етаж. Точно както си мислеше, Хари Уайт се беше изтегнал на един от диваните и хъркаше; безжичният телефон се повдигаше на гърдите му. По масичката за кафе имаше толкова много отпечатъци от чаши, че приличаше на наядена от молци. Кристалният пепелник беше препълнен. Хари носеше овехтяла военна униформа, бяла риза, прана поне хиляда пъти, но явно платът бе издръжлив, тъмни чорапи и гуменки. Вездесъщият му син анорак беше захвърлен на един от столовете на бара, а от джоба му се показваше кучешка кашка.

На отсрещния диван в същата поза се беше отпуснало кучето му. Дебелият басет лежеше по гръб и коремът му се тресеше от мазнини. Едното му ухо висеше почти до пода, а другото бе разперено на дивана като мръсна салфетка. Кучето отвори кръвясали очи, погледна Мърсър и се опита да размаха опашка. Усилието обаче беше толкова голямо, че то отново заспа, хъркаше почти толкова силно, колкото и стопанинът му.

– Ами ти, Повлекан? Къде гледаш? – каза Мърсър на песа, грабна безжичния телефон от гърдите на Хари и потупа стария развратник по рамото. Хари изсумтя стреснато и отвори очи.

– Секс по телефона, а, Хари? На твоята възраст се възбуждаш само на високосна година, а се хабиш със секс по телефона.

Старецът облиза устни и очевидно остана отвлечен от това, което откри.

– Здравсти, Мърсър. – Гласът му отека с грохота на влакова композиция. – Не се хая. Просто исках да видя за какво става дума.

– Ще ти кажа аз за какво става дума. Откога си на телефона?

Хари си погледна часовника и набръчканото му лице се изопна.

– По дяволите, четири и половина е! Хей, трябва да тръгвам. Казах на Дребосъка, че ще се върна.

– Откога, Хари?

– Не съм сигурен. Мисля, че заспах към три и половина.

– Два долара на минута?

Хари погледна настрани не защото се засрами от постъпката си, а че са го хванали.

– Мисля, че казаха четири, ама не съм сигурен. Някои приятелства разцъфтяват в продължение на много години, други са просто удобни заради работа или съседство. Трети не се поддават на обяснение. Осемдесет и първият рожден ден на Хари приближаваше, той беше два пъти по-възрастен от Мърсър и въпреки това бяха приятели от мига, в който се запознаха в кръчмата на Дребосъка. Някои хора, които ги познаваха, предполагаха, че Мърсър вижда бащинска фигура в дълголетника, особено след като бе загубил родителите си като млад. Други мислеха, че Мърсър помага на стария Хари благотворително. Нито едно от тези обяснения не се доближаваше до истината. Мърсър няколко пъти бе анализирал взаимоотношенията им и най-добрият извод, до който беше стигнал, бе, че са сродни души, дори един и същ човек, но ги разделят няколко десетилетия.

Хари Уайт се беше сражавал за родината си през Втората световна война, но не си бе направил труда да потърси облаги за ветерани, тъй като бе участвал от чувство за морален дълг и не искаше отплата за службата си. Бе дал всичко от себе си и в замяна не желаше нищо друго освен лоялност. От собствен опит знаеше, че независимо колко размита е границата между доброто и злото, има праг, който не бива да се прекрочва. Вярваше, че думите и делата са еднакво важни и че трябва да помогне, когато го помолят. Всъщност олицетворяваше всичко, което представляваше Великата генерация.

Мърсър несъзнателно се беше придържал към стандартите от онова време и бе живял по подобен начин. Така че всъщност двамата бяха от едно поколение – мъже, които в младостта си бяха познали загубата, бяха оцелели в битка, все още оплакваха приятели и вярваха в правотата на постъпките си. Изведнъж Хари се възмути.

– Ти нали нямаше да се връщаш до края на месеца! Мърсър мина зад бара и си направи водка с джин и лимонов сок. На Хари сипа „Джак Даниълс“ и малко джинджифилов сок, колкото да запени уискито.

– Хубаво е да знам, че се интересуваш, старче. В Централноафриканската република бушува гражданска война. Ти изобщо ли не следиш вестниците?

– Крада ти вестника всеки ден, откакто си заминал. – Хари се настани на обичайното си място зад бара и одобрително отпи, преди да си запали цигара – вечния „Честърфийлд“. Сините му очи се присвиха от дима. – Не обръщам внимание на друго освен на заглавията и

кръстословицата. – В дрезгавия му от пиене и цигари глас се прокрадна загриженост. – Наред ли е всичко? Нали не ти се е случило нищо лошо?

Преди да започне да разказва, Мърсър грабна телефона от дивана. Повлекан изсумтя в просъница. Хари го беше намерил зад кръчмата на Дребосъка да си търси храна. С Мърсър бяха стигнали до заключението, че очевидно не мечтае за зайци. Може би по-скоро някой охлюв щеше да бъде по силите му. Мърсър набра „Справки“ и взе номера на Центъра за контрол върху заболяванията в Атланта.

След като премина през дълга автоматична система от телефонни секретари, се добра до оператор и поиска да говори с личен състав.

– Човешки ресурси, аз съм Джон. С какво мога да ви бъда полезен?

– Здравейте, Джон. Казвам се Хари Уайт. Току-що се върнах от Африка и мисля, че от авиокомпанията са Ми дали куфар, който е на ваш служител.

– Име? – Мърсър си помисли, че Джон сигурно взе-ма уроци по общуване от автоматичната централа.

– Стоу, Кали Стоу – каза Мърсър.

– Нямаме такава... о, момент. – Последва паузата, от която Мърсър се страхуваше. – Хм, да. Ще ви прехвърля на господин Лоулър.

– Не е необходимо...

Джон вече прехвърляше разговора. След секунда се обади предпазлив глас.

– Бил Лоулър слуша. Доколкото разбирам, търсите Кали Стоу.

– Не, господин Лоулър. Просто искам да се уверя, че ако изпратя неин багаж, който авиокомпанията по погрешка е докарала в дома ми, тя ще го получи. Тя спомена, че работи в Центъра за контрол върху заболяванията. Запознахме се днес, в самолета.

– А, да, тя е наш служител. Казвате, че днес е летяла? Мога ли да ви попитам откъде?

– Значи работи при вас. Страхотно. Ще пратя багажа ѝ още утре сутринта. Благодаря. – И прекъсна връзката, преди Лоулър да успее да зададе друг въпрос.

– Какво значи пък това, по дяволите? – Хари повдигна Рунтавите си вежди. – Всъщност ако ѝ намеря чантата, мога ли да ѝ преровя бельото?

– Няма чанта – отвърна Мърсър, в гласа му прозвуча безсилие и умора. – Запознах се с Кали Стоу в Африка. Каза ми, че работи в Центъра за контрол върху заболяванията, но когато се разделихме на летището, видях, че се качва в правителствена кола.

– И?

– И човекът, с когото току-що говорих в ЦКЗ, изглеждаше доста заинтригуван защо питам за нея. Мисля, че ги използва като прикритие за нещо друго. Име-то ѝ се появява в компютрите им, но се сигнализира, когато някой се опитва да получи информация за нея.

Хари загаси цигарата, допи питието си и докато Мърсър ровеше в едно чекмедже зад бара, попита:

– Някаква представа кой ѝ плаща заплатата?

– Подозирам доста хора, но всъщност не знам. – Мърсър намери едно синьо кабарче и го заби върху Централноафриканската република на картата на света, която беше окачена зад бара, с което увеличи гората от кабарчета върху нея. Имаше поне осемдесет пъстроцветни кабарчета, обозначаващи местата, до които бе пътувал по работа или на почивка. Имаше и десетина прозрачни, указващи местата, на които бе изпълнявал тайни мисии. Очите му се спряха върху прозрачното кабарче на остров Ла Палма, един от Канарските острови. Това беше всичко, което му бе останало от Тиса.

Хари усети напрежението му и видя сянката в буреносно сивите му очи, когато се извърна от картата.

– Привлякла те е.

– Да, привлекателна е – призна Мърсър.

– Спри да увърташ. Не те питах това.

Въпреки че Мърсър искаше да избегне тази тема, знаеше, че приятелят му няма да го остави на мира.

– Да, привлече ме.

– Тя е първата след Тиса и сега се чувстваш виновен.

– Да.

– Половин година е и цяла вечност, и един миг. Не мога да ти кажа как трябва да се чувстваш, но ще ти кажа, че не е лошо да те привлича друга жена. Разбираш, че след като Тиса умря, ти се придържахте към стандарти, чужди на повечето женени мъже. Мъжете намират жените за привлекателни всеки божи ден и може да се обзаложиш, че никой от тях не изпитва и най-малка вина. Но ти, ти го приемаш като най-долно предателство. Това не е скърбене, Мърсър, а самонаказание.

– Ами ако не мога да не го правя?

– Винаги си намирал начин преди.

– Какво искаш да кажеш? Хари си запали нова цигара.

– Самобичуваш се винаги, когато нещо в живота ти се обърка. Обвиняваш себе си независимо дали вината е твоя. Повечето хора не поемат отговорност, когато оплескат нещо, но ти го правиш дори когато не

е така. Това не е недостатък на характера, а може и да е, но не е чак толкова лош, освен че всеки път ти струва все повече отново да намериш себе си и да се справиш със случилото се. Мина половин година, откакто изгуби Тиса, а още не можеш да загърбиш смъртта ѝ.

Мърсър избухна.

– Няма да я загърбя!

– Не нея, глупако. Смъртта ѝ. Още не си я загърбил. Има разлика и може би точно там си затънал.

– Какво искаш да кажеш?

– Обзалагам се, че всеки ден отново преживяваш смъртта ѝ, но не и живота ѝ. – Мърсър не го отрече, така че Хари продължи: – Превърнал си я в символ на някакъв неуспех, в спомен, в който можеш да разтовариш цялата вина, която носиш в себе си. Не се радваш на краткото време, през което сте били заедно, а това не е много честно. Имам предвид към нея.

Мърсър беше потресен. Внезапно осъзна, че всичко това е вярно. Споменът за Тиса се беше превърнал в рана, която той отново и отново отваряше, за да се наслади на вината, която беше сигурен, че има. Това не беше скърбене, а самобичуване, и всъщност беше малко извратено. Той беше свързал смъртта ѝ със себе си и така бе свел живота ѝ до нещо, за което да може да се обвинява.

– Как да си върна живота според теб?

Хари се облегна назад и издуха дима през носа си.

– Откъде да знам, по дяволите? Животът си е твой.

Покани тази Кали на среща. А може и да прекараш седмица в някой курорт и да наблюдаваш влюбени двойки.

Мърсър не беше ходил на плаж от години и не можеше да си представи да седне и да гледа похотливо стегнати в бикини тела. Не го интересуваше особено и перспективата за среща с Кали, поне докато не разбере коя е и за кого всъщност работи. Тази мисъл му напомни, че трябва да се свърже с адмирал Ласко. Набра номера на мобилния телефон на Айра, без да обръща внимание на червената лампичка, показваща, че батерията е изтощена.

– Върнал си се рано, значи новините не са добри – каза Ласко вместо поздрав: виждаше кой се обажда на екранчето за идентификация на повиквания. Айра Ласко беше бивш подводничар, по-късно минал във военноморското разузнаване. Джон Клайншмит, съветникът на президента по въпросите на националната сигурност, го беше взел на работа в Белия дом малко след като се пенсионира от флота. Ласко имаше

способността да мисли както на стратегическо, така и тактическо ниво и интуитивно да прави връзка между двете. Беше нисък и със слабо телосложение, но компенсираше това с внушителен глас, безгранична енергия и заядливост, съответстващи на обръснатата му глава.

– Не и не – отвърна Мърсър. – Не, не открих колтан. Утре ще се обадя на Бърк в ООН и ще му изпратя по факса официален доклад до края на седмицата. И второ не, защото открих още нещо, което не е добра новина.

– Искаш ли да се видим?

– Мисля, че трябва. Трябва да анализираме някои неща.

– Не мога да изляза от офиса преди осем. Ще се видим в тайландския ресторант до търговския център в Пентагона.

– Осем и половина в „Лунг Чаг“. Добре. – След помииите, с които Мърсър се хранеше през последните седмици, идеята за тайландска кухня накара червата му да закръкорят. Нямахше да е зле обаче да хапне и един сандвич преди срещата.

– Аз тръгвам – каза Хари. – Ставай, Повлекан. Кучето дори не отвори очи.

– Повлекан, ставай. Време е за разходка.

Песът се претърколи и обърна гръб на Хари, от гърдите му се надигна ядосано ръмжене.

Хари отиде до него – шадеше протезата на десния си крак, която винаги му създаваше проблеми, след като беше спал на нея – и го разтърси. Тлъстините под отпуснатата кожа на кучето се надигнаха на вълни. Повлекан най-накрая се изправи, късите му лапи едва позволяваха коремът да не се отърква в кожения диван. Успя да махне веднъж с опашка, преди тя да увисне като спукан балон.

Хари му шракна каишката и сякаш за да оправдае името му, се наложи да го влачи от дивана към библиотеката и стълбата. Мърсър се усмихна.

– Ако приключиш с Айра преди полунощ, ще съм при Дребосъка – обади се Хари от долния етаж.

– Едва ли.

– Е, значи ще се видим утре.

Айра вече се беше настанил в модното тайландско бистро. Три жени с коктейли „Космополитан“ огледаха Мърсър, докато влизаше с почти чисто новия спортен сак в ръка. Той не ги видя, но веднага забеляза Айра на една маса в дъното. Шефът си бе поръчал питие, беше свалил

сакото и разхлабил вратовръзката, но не можеше да прикрие тридесетте години, прекарани в армията. Седеше с изправен гръб, с преплетени пръсти, очите му не спираха да оглеждат заведението.

– Изглеждаш уморен – каза заместник-съветникът по въпросите на националната сигурност вместо поздрав. Не си направиха труда да се ръкуват.

– Забелязваш очевидното. Ще ми се да забравя последните няколко седмици и особено последните пет дни.

– Мислех, че ще е фасулска работа. Отиваш, откриваш съответните минерали и Централноафриканската република забогатява, ООН получава добър имидж, а ние – частица от славата.

– Проблемът е, че там няма минерали. Всъщност го подозирах. А и каквито и богатства да бъдат открити в Централноафриканската република, всичко ще отиде в джобовете на военните диктатори.

– Четох информация за един такъв. От Судан.

– Хариби Дайс. Очарователен тип. Само мускули. Обича мачетета. Мъртъв е.

– Ти ли? – Айра не изглеждаше изненадан.

– Де да бях. – Сервитьорът дойде да вземе поръчката им. Мърсър се отказа. Сандвичът, който бе хапнал, му тежеше като камък. Айра обаче поръча достатъчно храна и за двамата. Когато младият азиатец се махна, Мърсър продължи: – Всъщност Дайс задържа мен и една жена, Кали Стоу, за заложници и изведнъж се появиха някакви... – Мърсър се поколеба как да нарече спасителите им, – някакви войници и застреляха всичките му хора.

– Местни? Умиротворители?

– Не. Не знам кои бяха. Просто се появиха изневиделица, свършиха си работата и ме предупредиха да не се връщам там.

– Коя е Кали Стоу? – Айра рядко правеше коментар, преди да е чул всичко.

– Това е едно от нещата, които искам да разбереш. Твърди, че работела за Центъра за контрол върху заболяванията, но когато се обадох, останах с убеждението, з го използва като прикритие. Освен това, когато се разделихме на летището, я видях да се качва в правителствена кола. Ако се води на работа при Чичо Сам, искам да разбера защо беше там, където бях и аз.

– Ще се обадя тук-там. Нещо друго? Мърсър извади манерката на Честър Бауи от сака и сложи на масата. После измъкна от джоба си и сплескания куршум. Металът проблесна на приглушената светлина. –

Искам тези неща да ги погледне експерт. Особено куршума. – Мърсър разказа историята, която бе чул от старицата, и изложи всичко, случило се от момента, когато Кали се бе приближила до него в Киву. Айра си отбеляза няколко неща на една салфетка.

– Бял наемник. Превръзка на окото. Паули или Поли. Източноевропейец. Разбрах. – Адмиралът остави хи-микалката и бутна почти празните чинии настрана. – и какво мислиш?

– Първо си помислих, че това е селището, където САЩ са добили урана за проекта „Манхатън“, но не мога да повярвам, че бихме убили свидетелите.

– Съгласен съм. Но до какъв извод стигаме?

– Трябва да са германците – бързо отвърна Мърсър. Те са имали доста сложна ядрена програма през войата. Някак са разбрали за жила силно концентрирана уранова руда и са изпратили експедиция да я завземе.

– А Честър Бауи?

– Това е само предположение, но може би той е човекът, когото германците са използвали, за да открие урана. От това, което ми каза жената, само няколко седмици или месеца, след като си е тръгнал, са дошли други бели. Ако е докладвал на нацистките главнокомандващи, точно толкова време трябва, за да се събере екип и да се изпрати на място.

– Значи е предател, който е помагал на нацистите през Втората световна война?

– Възможно е. А може и да е бил принуден или да не е знаел кой стои зад експедицията му. Точно това искам да разбера.

– Как?

– Написах името в търсачка и излязоха повече от сто хиляди резултата. Държавен университет „Бауи“. Град Бауи, Мериленд. Дейвид Бауи. Ловджийските ножове „Бауи“. Обаче съм намислил как да го проследя.

– Добре, ще го оставя на теб. Ами мястото? Старата мина още ли е опасна? Имам предвид, може ли някой да отиде и сам да добива концентриран уран?

– Съмнявам се. От това, което видях, мината изглежда изчерпана. Който и да я е експлоатирал, е взел всичко. А от три дни селището вече го няма. В доклада ми до Адам Бърк ще препоръчам да се изпрати екип от Международната агенция за атомна енергия, след като нещата се уталят, просто за да се уверим.

– След като Дайс е мъртъв, нещата не са ли спокойни?

– Ще трябва да минат няколко седмици, дори месеци. Дайс вече не е пречка, но десетки дребни диктатори ще се борят, за да превземат остатъка от армията.

Челото на Айра се набразди чак до обръснатия му череп.

– Как изобщо я е намерил този Бауи?

Мърсър се облегна назад, на устните му заигра усмивка. Знаеше, че Айра ще стигне до истинската загадка в цялата тази работа.

– Това е въпросът, който ме преследва, откакто с Кали си тръгнах-ме от Централноафриканската република. Селището едва се вижда на картата. От геологична гледна точка районът не изглежда подходящ за уран, но въпреки това преди шестдесет години този човек отива джунглата и започва да изкопава огромни количества. Сякаш мястото е означено с X и има табела „Копай тук“.

– И как го е разбрал?

– Или е бил най-великият геолог, за когото никога не съм чувал, или най-големият късметлия на света.

Айра направи знак на келнера, че иска сметката, и се изправи.

– Ще ти се обадя веднага щом науча нещо.

– Колко от тази история да скрия в доклада си за Обединените нации?

Айра изобщо не се замисли.

– Колкото можеш повече. Направих услуга на президента, като им казах за теб. Това не означава, че искам да споделяш секретна информация с тях. Всъщност не препоръчвай изпращане на група от Международната агенция за атомна енергия.

Мърсър беше склонен да се съгласи, тъй като бе станал свидетел на редица провали на ООН и в Африка, и на други места.

– Ще се обадя на Кони Ван Бюрън в департамента по енергетика. – Констанс Ван Бюрън бе секретар на департамента и дългогодишна приятелка на Мърсър. – Ще видя дали може да изпрати някой от нейните инспектори.

– Бих изчакал дори и за това – каза Айра предпазливо. – Хайде да разследваме самостоятелно, преди да ѝ се обадиш. И без това каза, че мястото е твърде опасно.

Айра Ласко бе схванал, че в пъзела има части, които не пасват. Спря за момент и погледна Мърсър, който вадеше кредитната си карта от портфейла.

– Какво мислиш за групата, която е ликвидирала Дайс и хората му?

– Не ме питай как и защо, но мисля, че знаеха за мината и бяха там, за да се уверят, че Дайс не я е открил.

– Ако мината е изчерпана, както казваш, какъв е смисълът?

Мърсър нямаше отговор на това. Но щеше да разбере.

Ню Йорк

Прозорците гледаха към Сентръл Парк и жилищните сгради по-натък. Жилището имаше четири спални, работен кабинет и малък апартамент за домашна прислуга. Трапезарията можеше да побере десет души, Собственикът стоеше на балкона. Първият полъх на пролетния вятър разрошваше черната му коса. Беше с черни ленени панталони, черна копринена риза и черни обувки. Ястребовият му поглед обходи парка, сякаш търсеше плячка. Държеше тънък мобилен телефон в едната ръка, а с другата беше прегърнал бутилка седемдесетгодишен коняк.

Беше доста над четиридесетте и не беше женен, но беше достатъчно привлекателен и не му липсваше женска компания. Не беше спечелил парите, за да купи тази къща. Това бе станало преди неговото поколение. По-големият му брат управляваше семейната империя – конгломерат, който се простираше на четири континента. Един по-незначителен човек би завиждал за властта, която брат му имаше не само в компанията, но и в семейството. Въпреки това, поради професията, която беше избрал, и заради постиженията и връзките, които бе създал, той почти бе достигнал апогея на власт, каквато брат му дори не можеше да си представи.

Корените на това се криеха в собствената му фамилна история, в разказ, който бе научил от баба си. Така че в известен смисъл той го беше планирал още от дете, макар да не бе казвал на никого. Това беше нещо, което щеше да направи сам. Брат му се нуждаеше от цяла армия юристи и счетоводители, за да управлява бизнеса, но той щеше да промени историята с помощта само на малцина избрани.

Телефонът иззвъня и той бързо го вдигна до ухото си.

– Ало?

– Аз съм, скъпи. Чудех се дали си размислил за предложението ми.

Трябваше му секунда, за да разпознае гласа – Микаела Тафтсбъри, международен адвокат от Лондон, която в момента работеше в Ню Йорк – и да си спомни предложението ѝ – уикенд и закуска в леглото във Върмонт.

– Микаела, казах ти, че трябва да остана в града.

– Това е само един уикенд, а не две седмици, любими. Не съм те виждала толкова отдавна...

По-добре беше да приключи всичко веднага, реши той. Макар да

беше приятна събеседница и наистина пламенна в леглото, тя вече ставаше досадна.

– Няма и да ме видиш – предупреди я той, – ако продължаваш да ми досаждаш.

– Да досаждам? Да досаждам! Майната ти. Мислех, че се забавляваме. Щом съм станала досадна, върви по дяволите. – И затвори.

Телефонът иззвъня почти веднага. По дяволите! Погледна кой звъни. Международен разговор. Кодът на страда не му беше познат. Да, това чакаше! Обаждането на българина.

– Поли? – попита той.

– Без имена! – изсъска едноокият убиец.

Нюйоркчанинът го пренебрегна. След малко щеше да чуе новината, която чакаше цял живот.

– Там ли е?

– Може би, а може би не.

– За какво говориш? Там ли е?

– Някой ни е изпреварил преди много време.

– Няма нищо?

– Не останах достатъчно, за да изследвам целия район, но да, мога да кажа, че вече няма нищо.

– Не си останал достатъчно? Плащам ти повече от достатъчно, за да останеш колкото трябва.

– Само ми обеща много пари – троснато му напомни убиецът. – А не останах, защото се появиха онези.

Разочарованието беше прекалено голямо. Всичко можеше да се приключи за няколко дни. Сега му казваха, че няма руда. Най-накрая думите на Поли се пребориха с безсилието му.

– Почакай, „онези“? Кои „онези“? – Но той знаеше. Знаеше много добре, но въпреки това упорстваше. – Господи, та ти разполагаше с цяла армия. Хората на Хариби Дайс са повече от достатъчна защита.

– Дайс е мъртъв, както и много от хората му, така че можеш да забравиш за другата половина, която трябваше да дадеш, за да ме закарат в онова селище. Аз самият едва се измъкнах. Това стана преди пет дни. Толкова време ми трябваше, за да се добера до Хартум. – В гласа на Поли се прокрадна нотка на професионално уважение. – Ти ме предупреди, че противникът е силен. Нямах представа обаче, че един наказателен взвод може да се придвижва така.

– Разполагали са с цяла вечност, за да се усъвършенстват. А американецът?

- С него имаше жена.
- Не знам нищо за жената – призна нюйоркчанинът.
- Аз пък не знам какво е станало с тях. Побягнах веднага щом се появиха онези. Бяха ги заловили и Дайс се канеше да ги екзекутира. Възможно е да са убити в престрелката. Не знам.
- Ще разпитам тук-там. Най-добре ела в Ню Йорк. Имам чувството, че ще ми трябваш тук.
- Полетът ми е след два часа.

Мърсър знаеше точно как ще открие Честър Бауи и започна търсенето с убеждението, че е бил на съвсем погрешна следа. Направи логичното предположение, че Бауи не е бил най-големият късметлия в историята, но че е бил опитен геолог, при това дяволски добър. Също така предположи, че човек над петдесетте не би пътувал до една от най-откъснатите точки на света без помощен екип. Като пресметна, че разкопките са били в началото на 40 – те години и се върна назад, предположи, че Бауи трябва да е завършил колеж след 1913 година. Даде си аванс от още пет години и започна търсенето от 1908 – а.

Следващата стъпка беше много проста – да претърси електронната база данни в академичния справочник „Кой кой е“ в периода между 1908 и 1945 година. На компютъра му трябваше не повече от секунда, за да покаже, че не открива Честър Бауи. Без да се разтревожи, Мърсър разшири периода до 1900 година – най-стария архив, но пак не получи резултат.

Облегна се назад и се зачуди дали Бауи просто не е бил слаб студент или дори по-лошо – самоук геолог. Беше толкова сигурен в метода си на проучване, че не бе отчел тези две възможности. Сега просто написа името на Бауи в търсачката и в продължение на час безрезултатно извеждаше и преглеждаше случайни резултати.

Не искаше да се откаже от идеята, че Бауи е получил университетско образование. Никой не би открил Урановите залежи без такава подготовка. Обади се в канцелариите на десетки училища с отлични факултети по геология. Нямаше и следа от Честър Бауи. Свърза се с всички по-големи миньорски училища – пак без резултат, макар да се върна до 1900 година, което означаваше, че Бауи трябва да е бил на шестдесет, когато е бил в Централноафриканската република. Обядва приведен над компютъра и остави телефонния секретар да приема десетките обаждания. За вечеря си поръча китайска храна, която също изяде на бюрото, и си легна чак в един. На следващата сутрин седна на бюрото в шест, а

кафето беше толкова силно, че можеше да свали емайла от зъбите му. Продължи работа с търсачката до девет и в девет и една се обади на компанията, която поддържаше сайта „Кой кой е“. Премина през две секретарки и най-накрая се добра до главния архивист. Тя се представи като госпожа Морланд. Гласът ѝ беше толкова немощен, че той предположи, че вероятно е завършила поне няколко години преди Честър.

– С какво мога да ви помогна, доктор Мърсър? Той бе сметнал за благоразумно да използва титлата си и да украси малко историята.

– Госпожо Морланд, аз съм геолог и току-що се върнах от Централна Африка, където се натъкнах на гроб в далечно селище. На надгробния камък пишеше, че там е погребан Честър Бауи, починал през 1942 година. Една от възрастните жени в селцето си спомни, че този човек също е бил геолог. Отишъл сам там и бил разкъсан от лъв.

– Колко ужасно – каза възрастната библиотекарка.

– Да. Освен това тя каза, че оттогава в селцето непрекъснато се случват нещастия, болести по добитъка, суша и какво ли не. Мисли, че духът на Бауи ги преследва, защото семейството му не знае как и къде е починал. За нас това звучи малко странно, но анимизмът е преобладаващото вярване в тази част на Африка.

– Доктор Мърсър, родом съм от Нова Англия. Знам всякакви истории за призраци.

– Обещах ѝ да се опитам да се свържа със семейството на Бауи, за да им разкажа какво се е случило с него.

– И смятате, че мога да ви помогна?

– Това е само шесто чувство, но мисля, че той е бил талантлив геолог и е възможно да разполагате с архиви от следването му. Архивите ви са от 1900 година и се питах дали не бихте могли да потърсите няколко години по-рано.

– Няма нужда да търсим. Готвим се да качваме данни от 1890 до 1899 година на сайта. Един момент. – Тя започна да пише толкова бавно, че Мърсър си каза наум името буква по буква. – Ето го и него. Честър Т. Бауи, випуск 1899 от Държавния колеж „Кийлър“, Ню Джързи.

Знаеше си.

– Благодаря, госпожо Морланд. Ще се свържа с колежа. Да се надяваме, че пазят толкова стари архиви и ще могат да ми дадат някакви данни за роднините му.

– Не съм сигурна, че това ще помогне.

Тонът ѝ сякаш изпрати метално гуле в стомаха на Мърсър.

– Защо мислите така?

– Тук пише, че този Честър Бауи е завършил с най-високо отличие специалност древногръцка история.

– Моля?

– Не мисля, че това е вашият човек. Този не е бил геолог, а историк.

Мърсър изруга и веднага усети неодобрението на госпожа Морланд по телефона. Извини й се и й благодари за отделеното време. За момент се взря пред себе си, без Да оставя телефона.

– Какво пък – каза си и набра справки, за да вземе телефона на малкия колеж в Ню Джързи.

– Архивите ни датират от основаването на колежа от Бенджамин Кийлър през 1884 година – отвърна му весела студентка от учебния отдел, казваше се Джоуди.

– Търся информация за Честър Бауи. Завършил е през 1899 година.

– О, разбира се – каза Джоуди, сякаш го познаваше. – Бауи Тъпака.

– Моля?

– Това му е прякорът. Той е нещо като легенда тук.

– Как така?

– Учил е тук, а след това е станал учител. Предполагам, че е бил наистина чалнат. Изчезнал е през 1930 година или някъде тогава.

Времето съвпаднаше, ако Мърсър бе сгрешил възрастта на африканката.

– Защо казвате, че е бил чалнат?

– Не съм сигурна. Студентите използват името му, когато някой направи нещо наистина глупаво. Използваме го като нарицателно.

– Дали някой в отдела не може да ми даде малко повече информация?

– Хм, не съвсем. Сама съм и не знам кога ще се върне шефката ми. Тя е в отпуск по майчинство. – Джоуди замълча за момент, после се оживи. Гласът й се вдигна поне с цяла октава. – Всъщност има една книга, излезе преди няколко години. Има раздел за Бауи Тъпака. Авторката даде на училището няколко копия с автограф. Тук някъде има едно. – Тя затършува в някакви чекмеджета, затръшваше ги така, че трясането отекваше в ухото на Мърсър. – Да! Намерих я. „Наука без граници: за алхимията, перпетуум мобиле и търсещите безплатен обяд“ от Серена Балард.

Мърсър бе силно заинтригуван как един специалист по древногръцка история е попаднал в книга за такава съмнителна наука. Благодарни на Джоуди и затвори, а след това написа заглавието в един сайт за книги.

Откри я. „Наука без граници“ от Серена Балард. Книгата бе

издадена преди три години и както изглежда, не се продаваше добре. Нямаше читателски мнения, а в сайта се посочваше, че книгата не е преиздадена.

Той написа името на авторката в търсачката и намери скучен сайт, посветен на книгата. Както подсказваше и заглавието, книгата проследяваше хронологично псевдоучените и ексцентричното им търсене на невъзможни изобретения. На сайта, който се състоеше от една страница, имаше кратки съобщения за някакви странни типове – собственик на химическо чистене от Ню Йорк, който опитал да патентова междузвезден телефон, механик от Пенсилвания, който цял живот се опитвал да извлече енергия от статичното електричество, както и още един от Калифорния, който бил убеден, че е дешифрирал езика на гърбатите китове.

Имаше чувството, че книгата е написана шеговито, и си помисли, че ще е забавно да я прочете. В края на страницата имаше препратка за изпращане на електронно писмо на автора, затова той набързо нахвърли бележка до Серена Балард: обясняваше интереса си към Честър Бауи и остави телефонния си номер.

За негово учудване телефонът иззвъня след по-малко от минута.

– Ало?

– Доктор Мърсър?

– Да. Със Серена Балард ли разговарям?

– Точно така. Не мога да ви опиша колко се изненадах, когато получих писмото ви.

– Със сигурност не толкова, колкото оценявам това, че ми се обажда – каза Мърсър.

Тя имаше прекрасен гърлен глас.

– Според брояча на този стар сайт вие току-що удвоихте броя на посещенията, откакто е пуснат в интернет.

– Имам чувството, че книгата не е потръгнала така, както сте се надявали.

Тя се изкикоти.

– Издателят ми изгуби един щедър аванс от хиляда долара. Всъщност „Наука без граници“ е плод на любов. Изпратих я до издателите на шага.

– Въпреки това писането на книга си е голямо постижение.

– Направих го заради дядо ми. Ако сте разгледали сайта, може да сте забелязали откъс за човека от Пенсилвания, който се опитал да използва статичното електричество.

– Вашият дядо?

– Вдъхновил се от машина, за която прочел в „Атлас сви рамене“ на Айн Ранд, и решил, че може да я накара да заработи. Прекарваше всяка вечер и уикендите в гаража в занимания. Веднъж подпали пожар и лежа цяла седмица в болницата, след като почти не се уби. Успя да прочете книгата ми, преди да умре, но така и не разбра, че съм успяла да я публикувам. Вие пишете, че искате информация за Честър Бауи.

– Какво можете да ми кажете за него и какво е направил, за да заслужи място във вашата книга?

– Бауи е преподавал древна история в колежа „Кийлър“ тук, в Ню Джързи.

– Вие сте в Ню Джързи?

– Да, аз съм маркетингов директор на новия хотел и казино „Деко Палас“ в Атлантик Сити. Страхотно е. Идвали ли сте тук?

– Не, но имам приятел, за когото Атлантик Сити е като трети дом.

– Трети дом, виж ти.

– Не е така впечатляващо, защото използва моя дом като втори. Както и да е, да се върнем на Бауи.

– Честър Бауи е преподавал древна история в „Кийлър“. От това, което си спомням от проучванията ми, е бил голям ексцентрик. Непрекъснато си мърморел под носа и освен това носел пелерина.

– А какво е направил, за да заслужи място в книгата ви? – попита Мърсър.

– Ами, не е бил учен, а чуждак. Затова е там. Бил е убеден, че съществата от гръцката митология наистина са съществували.

– Искате да кажете грифоните, Медуза и гигантските триглави кучета?

– Да.

– Е, това наистина го прави чуждак.

– И не само това – каза Серена. – Бауи вярвал, че селяните в Древна Гърция са откривали кости от животни, изчезнали през последния ледников период. Смятал, че са си измислили тези истории за сътворението на най-различни фантастични чудовища, тъй като не са знаели как пасват костите в тези скелети.

Мърсър попи думите ѝ и на пръв поглед не можа да открие недостатъци в теорията на Бауи. Хипотезата му беше прост и елегантен отговор на един въпрос, който никога не бе обмислял, но не му отговори защо Честър Бауи се е озовал при концентрираните уранови залежи в Централна Африка, където се предполагаше, че е изчезнал в средата на

тридесетте години на миналия век.

– А дали е имал някакви други интереси? Например геология?

– Аз поне не зная. – Серена млъкна за момент. – Неприятно ми е да го кажа, но не си спомням много за него. Написах книгата няколко години преди да я публикувам, а за Бауи има само няколко параграфа. Вкъщи имам няколко кутии със стари проучвания. Може да има нещо в някоя от тях. Мога да ги прегледам и да ви изпратя каквото открия.

Мърсър обмисли предложението ѝ. Съмняваше се, че е на прав път, макар датите да съответстваха донякъде на това, което знаеше. Това можеше да е друг Честър Бауи. Въпреки това нямаше друг път, по който да тръгне. А и го притискаше смътно чувство на неотложност.

– Дали не е възможно да дойда и да ги получа? – Усети, че тя се колебае. – Уверявам ви, че не съм никакъв лъжец. Може дори да дойда в хотела. – Знаеше, че ще трябва да вземе Хари. Стариият хитрец шеше да се цупи със седмици, ако разбереше, че Мърсър е отишъл в казиното без него.

– Ами, предполагам. Мога да си отида в обедната почивка и да взема нещата. Сигурна съм, че знам коя е кутията. Вие в Ню Йорк ли сте?

– Не, във Вашингтон. – Мърсър си погледна часовника. – Какво ще кажете за пет часа във фойето?

Тя се изсмя.

– Този хотел е огромен. Никога няма да се открием. Какво ще кажете за Американския бар? Той е точно до главния вход на казиното.

– Добре. Американският бар. В пет часа. Благодаря ви, Серена.

– Радвам се, че мога да помогна. Ще видя какво мога да направя, за да получите стая. – След това добави: – Така и не ви попитах. Каква е цялата тази история?

– Ще ви обясня, когато се видим. Достатъчно е да ви кажа, че Честър Бауи е открил нещо и със сигурност не са кости от минотавър.

Отново погледна колко е часът и реши, че още е рано Хари да е отишъл при Дребосъка, затова се обади в апартамента му. Когато не получи отговор, опита и в кръчмата, но дори собственикът Пол Гордън не беше там.

Отново се качи по стълбите до кухнята, за да си долее кафе. Хари се беше смъкнал на бара, надвесен над кръстословицата в „Уошингтън Поуст“ с коктейл „Бледи Мери“.

– Добро утро – измърмори той. Мърсър бавно поклати глава.

– Вестникът и пиенето ми са на твое разположение.

– Вече се възползвам, момчето ми, вече се възползвам.

– Искаш ли да се поразходим?

– Не. – Хари не вдигна поглед от кръстословицата. – Дребосъка ще събира момчета за покер довечера. Следобед ще подремна на твоя диван, за да съм свеж.

– Отивам в Атлантик Сити. Хари не загуби нито миг.

– Повлекан, донеси си каишката. Ще прекараш деня при чичо Дребосъка.

Кучето се надигна иззад облегалката на дивана и изгледа господаря си с кръвясали очи. Главата му бе наведена така, че ушите му висяха покрай дългата сива муцуна. Накрая излая сърцераздирателно.

– Съжалявам, кученце, ще заменя игрите с теб за някои други игри днес.

– Ще получим стая за тази нощ. Иди си вземи нещата. Ще те взема след час.

– Готов съм след петнайсет минути.

Атлантик Сити, Ню Джързи

Гумите на ягуара на Мърсър леко иззвистяха, дока-то спираше на един от най-горните етажи на паркинга до хотел и казино „Деко Палас“. Той изключи двигателя, но не можеше да направи нищо, за да спре въодушевения монолог на Хари, откакто бяха тръгнали от Гардън Стейт.

– А едно време бях тук, сигурно е било осемдесет и осма или осемдесет и девета, с Джим Рийд. Помниш ли Джими? По някаква причина се отчуждихме с него, когато спря да пие.

– Отчуждили сте се поради същата причина, поради която феминистките не дружат с порнографи – саркастично каза Мърсър.

Хари не обърна внимание на забележката му.

– Както и да е, та дойдохме тук и не съм виждал човек, на който толкова да му върви със зарове. Не говоря за Джими. Кълна се, че при него зарове заставаха на ръб. Не той, а онези малка женичка, сигурно е била с пет години по-млада, отколкото съм аз сега, но как хвърляше само. Продължаваше и продължаваше да...

– Така както ти продължаваш сега ли? – прекъсна го Мърсър.

– Я престани. Не съм ходил в казино, откакто ти беше в Канада.

– Това беше преди седем месеца, нали, Хари?

– Пет. Отидохме с Дребосъка, когато ти замина да приключиш договора си с „Де Беерс“.

Мърсър слезе от спортната кола.

– И несъмнено сте взели моя ягуар.

Хари поднесе запалка към цигарата си и повдигна вежди.

– Несъмнено.

От асансьора се качиха на движеща се пътека, която минаваше през дълъг тунел, пълен с реклами на представления, ресторанти и разбира се, игрални маси. Хотелът бе в стил двадесетте години, от скритите тонколони звучеше бигбанд. Гостите бяха предимно възрастни нюйоркчани, облечени в еднакви силонови дрехи в ярки цветове. Пълните гърди на жените бяха окичени със златни верижки, а на мъжете с посивели косми. Двойките не си говореха. Явно бяха толкова погълнати от игрите, че не искаха да се разсейват.

Пътеката ги отведе във фойето. Беше огромно и приличаше на старите железопътни гари от стотиците филми от тридесетте и четиридесетте години, но с акценти от двадесетте по стените, както и с

многобройни колони. Рецепцията се простираше на цяла стена и имаше внушителен изглед към крайбрежната улица и океана. На отсрещната стена имаше истински локомотив: пускаше декоративен дим и уж теглеше два прекрасно реставрирани вагона „Пулман“. Имаше цяла гора от палми в саксии, а персоналът бе облечен в униформи от онова време.

– Ето го – каза Хари и посочи през голямото фоайе към Американския бар.

– Има си хас ти да не намериш бара. – Мърсър си погледна часовника. Имаха още половин час, но той имаше нужда от питие.

Влязоха в бара – забележително уютен въпреки че бе огромен. Изглеждаше сякаш изваден от Американския бар от филма „Казабланка“. Дори имаше чернокож пианист на старото пиано и макар вероятно да се казваше Джамал или Антоан, на значката му пишеше, че се казва Сам.

– Имам чувството, че трябва да съм в смокинг и да пия шампанско – измърмори Хари.

Седнаха на алабастровия бар. Хари си поръча „Джак Даниълс“ и джинджифилов сок, а Мърсър поиска водка с джин и лимонов сок.

– От всички барове и градове по света...

Мърсър веднага позна гласа и не повярва на ушите си. Завъртя се на стола. Кали Стоу бе облечена в черен костюм с разкроен панталон и кремава копринена блуза. Огнената ѝ коса се виеше по раменете ѝ. Устните ѝ бяха толкова аленочервени, че той с усилие отместил поглед към очите ѝ. В тях имаше закачливост, която разцъфтя в усмивка. Кали изглеждаше прекрасно в Африка, немита и облечена в смачкани пътнически дрехи. Тук бе абсолютно зашеметяваща и на Мърсър му трябваше време, за да преодолее шока.

– Радвам се да те видя, малката – успя да каже най-накрая и вдигна чаша за поздрав.

– Ще ме почерпиш ли едно питие? – Не изчака отговора и се обърна към бармана. – Уиски „Дюър“ с лед и сода.

– Не ме разбирай погрешно – каза Мърсър, – но ти си последният човек, когото очаквах да видя тук. На какво дължа това удоволствие?

Тя отпи от чашата си.

– Аз съм пристрастена комарджийка. Не мога да спра Ипотекирах къщата, продадох колата и всичко. Живея в кофите за боклук.

– Аз се влюбих – каза Хари и се изправи, за да се представи. – Хари Уайт, на вашите услуги.

Тя се изкикоти на забележката му и се ръкува с него.

– Здравей, Хари. Аз съм Кали Стоу.

Хари хвърли един поглед на Мърсър, после каза:

– Тя ли е онази от Африка?

Кали също хвърли изпитателен поглед на Мърсър.

– А сега съм тук. Каква е вероятността?

– Доста голяма, ако имаш среща със Серена Балард.

– Получаваш отличен. – Тя седна на стола до Мърсър, с което принуди Хари да се наведе през бара, за да може да я оглежда влюбено. – Говорихме с нея този следобед и представи си колко бях изненадана, когато ми каза, че днес вече има среща относно Честър Бауи.

– Ще ми кажеш ли коя си всъщност? – попита Мърсър, без все още да се е съвзел; гледаше я възхитено. – Защото знам, че не работиш в Центъра за контрол върху заболяванията. Техният човек в личен състав едва не се задави, когато попитах за теб.

– Чувал ли си за ДОЯЗ?

– Част от Департамента по енергетика, нали?

– Това е съкращение от Департамент за откриване на ядрени заплахи. Аз съм член на екипа. Основната ни функция е да реагираме бързо в случай на ядрен удар или атака срещу атомна централа. През 2003 година уставът ни малко се промени, след като президентът Буш се обърна към нацията и сериозно сгафи, като каза, че Саддам е тръгнал да пазарува уран в Африка, заради тази грешка ДОЯЗ бе натоварен и със задачата да открие и обезопаси непознати до момента уранови източници. В екип сме по десет човека и претърсваме за стари уранови мини и места, където може да има залежи.

– Значи не си излъгала за това как си открила това селце.

През бляскавите ѝ тъмни очи премина сянка и тя бързо отпи от уискито си. Луничките ѝ гневно поаленяха.

– Не точно. От ЦКЗ се свързаха с мен за това село, защото имало най-висока концентрация на заболели от рак на планетата. Когато докладвах за това на шефовете, те се засуетиха, говориха за това на десетки срещи и комисии и най-накрая оставиха случая, защото, цитирам: „Има по-неотложни неща“.

– Нека отгатна – каза Хари. – Ти си продължила самостоятелно.

Кали кимна, доброто ѝ настроение се върна.

– Ако забелязвате, седя малко накриво, защото ми натъртиха задника, докато отивах в офиса в Ню Йорк.

В ума на Мърсър неволно се появи образа на задните ѝ части. Той побърза да го заличи, но отбеляза:

– Видях, че се качваш в кола със стъклена преграда.

– Шефът на ДОЯЗ, Клиф Робъртс, дойде да ме вземе лично. Точно тогава започнаха да ми се карат. Няма да го забравя този Линкълн. – С небрежен жест Кали отметна косата от челото си, което доомагьоса Хари. – Блъфираха, че ще ме уволнят, а после, че ще ме отстранят от длъжност. Последно ме накараха да си взема едноседмичен отпуск и да се върна, когато имам... – и добави с по-плътен глас, явно имитираше шефа си, – „подходящо отношение на човек от екипа“. Мърсър, завиждам ти, че не ти се налага да се оправяш с идиоти от правителството.

– Една от първите ми длъжности беше в Американската геоложка служба. Нямахме бюрокрация, но знаех, че няма да издържа дълго там. – Той се върна назад към времето, когато бяха в селцето; сега, след като знаеше защо в действителност Кали е била там, вече свързваше нещата. Имаше някои противоречия все пак. – Когато отиде в храстите...

– Проверяха с гайгеров брояч. Ако ти не беше геолог, можеше да не събудя подозрения и да си измисля история. Но ти веднага щеше да разбереш за какво става дума, затова се принудих да отида в джунглата с приказки за стомашно разстройство.

– Съжалявам, че ти причиних неудобство. Всъщност ти изобщо не беше пребледняла, когато се върна, а и се възстанови учудващо бързо.

Тя се ухили.

– Не съм актриса и не се шегувах, че стомахът ми е железен.

– И какво показва гайгеровият брояч?

– Радиацията не беше много над нормата. Колкото и големи да са били залежите, всичко е било изчерпано през тридесетте или четиридесетте години на миналия век, а радиоактивната почва е ерозирила много отдавна.

– Мисля, че по-скоро през тридесетте години – каза Мърсър. – Малко след като Честър Бауи е направил откритието.

– И германците са дошли да вземат всичко, което е оставил Бауи?

– Така мисля. От това, което госпожа Балард ми разказа за Бауи, се съмнявам да е бил предател, затова си мисля, че някой се е възползвал от откритието му след това и се е върнал да изчерпи залежите. – Мърсър си поръча още едно питие. Пианистът сигурно реши, че има достатъчно редовни посетители, за да започне доста добра интерпретация на „Времето отлита“ от „Казабланка“. Сигурно свиреше тази песен по няколко пъти на ден. – А ти как откри Бауи? – попита Мърсър. – Аз го проследих чрез училището.

– Чрез базата данни на данъчните власти. – Кали засмука едно ледено кубче и Хари и Мърсър застинаха, втрещени в чувствените

движения на устните ѝ. Тя усети погледите им, бързо схруска леда и се скастри за този си навик, който привличаше повече внимание, отколкото ѝ се искаше. – ДОЯЗ има достъп до някои доста добри бази данни, когато става дума за национална сигурност. Тъй като аз съм отстранена, помолих един от колегите ми да претърси базите. Даде ми името „Кийлър“ и се обадох на директора на училището, а той ми каза за книгата на Серена Балард. Обадох ѝ се и ето ме тук. Само не ми е ясно – продължи тя – какво общо има тази мина с някакъв смахнат професор по класически науки. Серена ми разказа нещичко за теориите на Бауи, а те не се връзват много с това, което открихме. Ако е продължил да се прави на начинаещ археолог, за да докаже теорията си за костите от ледниковия период, би отишъл в Гърция. Как се е озовал в Африка?

– Ако имаме късмет, записките на Серена може и да хвърлят някаква светлина върху това.

– Това ме подсеща – бързо каза Кали. – Директорът на „Кийлър“ ѝ е ядосан. Трябвало да върне на училището материалите от проучването преди години. Така че подсети ме да ѝ кажа, че трябва да върне всичко.

Една жена към четиридесетте влезе в тъмния бар. За разлика от прииждащите на вълни туристи, беше облечена в делови костюм и носеше куфарче. Имаше дълга руса коса и закръглено лице. Мърсър прецени, че е висока към метър и шестдесет и е на неговите килограми. Предположи, че в рода ѝ е имало холандски преселници. Тя забеляза тримата на бара и тръгна право към тях. Да, това трябваше да е Серена Балард.

– Доктор Мърсър? Госпожица Стоу?

– Открихте ни – отвърна Кали.

– Здравейте. Аз съм Серена Балард.

– Моля, наричайте ме Кали. – Дори седнала на стола, Кали беше почти с глава по-висока от изпълнителната директорка на казиното.

– А мен всички ме наричат Мърсър. – Той се ръкува с нея. Очите ѝ бяха сини като метличини. – Това е приятелят ми Хари Уайт.

Хари не повтори шегата си за услугите. Инстинктивно бе забелязал, че Кали би я разбрала. Но не мислеше, че ще е така със Серена Балард.

– Приятно ми е.

Серена погледна Мърсър, а след това и Кали.

– Книгата ми излезе преди три години и изведнъж не един, а двама души проявяват интерес.

– С Мърсър работим по един и същи случай от различна гледна точка и стигнахме до една следа – вас. Да ви почерпим едно питие?

– Само диетична кола. Защо не седнем по-далеч от пианото? – Тя

вдигна куфарчето си. – Донесох всичко, което успях да открия. Всъщност има доста повече, отколкото си мислех, а това ми напомни, че трябваше да върна всичко в колежа „Кийлър“.

Кали взе питието на Серена и своето.

– Директорът на училището ме помоли да ви кажа същото. Каза го, сякаш учените са се скъсали да търсят информация за Честър Бауи.

Настаниха се в ъгъла и Серена изсипа съдържанието на куфарчето на масата. Имаше десетина овехтели тетрадки, няколко стари картонени папки и куп хвърчащи листове. Мърсър, Хари и Кали започнаха да прелистват тетрадките. От нетърпеливото изражение на Серена бе ясно, че иска да помогне, но няма какво толкова да добави.

– Не мога да ви кажа кой знае какво. Прегледах част от тези неща в офиса, но се страхувам, че това не събуди спомените ми. Както ви казах по телефона, написях книгата отдавна, а Честър Бауи не заема голяма част в нея.

– Кога за първи път чухте за него? – попита Кали и вдигна поглед от една пожълтяла тетрадка.

– Свекър ми бе учил в „Кийлър“. Той ми разказа за него, докато работех по книгата. Макар да е изчезнал през тридесетте години, студентите все още говорели за Бауи Тъпака по времето, когато свекър ми учил там. Аз просто се свързах с училището и им казах, че пиша за Бауи. Те ми изпратиха всички свои архиви.

Кали продължи да я притиска.

– Не сте ли се натъквали на името му на други места?

– Не, съжалявам. – Серена отпи от кока-колата. – За какво става дума?

Мърсър остави тетрадката, която прелистваше.

– Открихме една манерка в малко селце в Централна Африка. Принадлежала е на Честър Бауи. Една старица си го спомни от своето детство. Каза ни, че малко след като Бауи си тръгнал, дошли други бели и убили много от местните жители.

– Господи, това е ужасно! Защо ще правят такова нещо?

Мърсър просто сви рамене: не бе нужно тя да разбира за урановата мина.

– Не знаем. Надяхахме се, че този материал ще ни помогне да разберем.

Серена захапа долната си устна.

– Вие двамата собствено проучване ли правите, или това е някаква правителствена поръчка?

– Аз съм правителствен служител – отвърна Кали. – Съжалявам, но не мога да ви кажа длъжността си. Мърсър е цивилен консултант.

Мърсър се опита да съдържи усмивката си. Кали беше вложила в гласа си точно толкова намек, че да накара Серена Балард да си направи собствено заключение и да направи предложение, без да са я помолили.

– Щях да ви оставя нещата за през ношта, за да мога да ги върна в „Кийлър“, но ако това е служебна работа, задръжте ги, докато приключите. Просто след това ми ги върнете, за да мога да ги изпратя.

Мърсър ѝ отправи най-хубавата си усмивка.

– Ще ви предложи нещо по-добро. Лично ще ги изпратя в „Кийлър“ с обещанието, че доколкото можем, ще ви информираме за всичко.

Серена засия от това, че я включват.

– Не бих могла да искам повече. – Изправи се. – 0, и тъй като държа на думата си, ви уредих стаи за сметка на хотел „Деко Палас“. Вече трябва да сте в системата. Просто кажете имената си на рецепцията.

– И не се тревожете – каза Хари, докато се ръкуваше с нея, – хотелът ще компенсира цената повече от достатъчно, когато приключи с казиното довечера.

След като Серена си тръгна, отидоха на рецепцията, за да получат картите за стаите си. Хари остави чантата си на Мърсър с неясното обещание да се върне, преди да си тръгнат от Атлантик Сити на сутринта, и тръгна към игралните маси, като жизнерадостно потропваше с бастуна си на всяка крачка. Стаите им бяха на различни етажи, затова Мърсър остави на Кали половината документи, които им бе дала Серена, а другата взе със себе си. Уговориха се да се видят за вечеря в осем.

Мърсър реши да не взема душ засега и вместо това се настани в един фотьойл и започна да преглежда тетрадките на Честър Бауи. След като прелисти десетина страници, се убеди, че Джоуди, администраторката от колежа „Кийлър“, е права. Бауи наистина беше чалнат. Писанията му прескачаха от тема на тема, без да има връзка. На едно място се присмиваше на сър Артур Евънс относно изследванията му на Минойската култура в Кносос, а после правеше научни обосновки защо слънцето не би могло да стопи восъка от крилето на Икар. Пишеше, че момчето сигурно е изгубило съзнание поради липса на кислород и е паднало в морето. Пишеше го така, сякаш този мит беше факт.

След като бе стигнал до извода, че костите на изчез-галите видове от ледниковия период са основата за измислянето на демони и чудовища, Честър Бауи разглеждаше всички древни митове като факти и търсеше логичното им обяснение. Или поне дотолкова, доколкото той бе

способен на това. Смяташе например, че прочутият Гордиев възел е бил лабиринт от жив плет на входа на Фригия, а Александър Велики просто го изсякъл с меч си.

Мърсър тъкмо беше зачел третата тетрадка, когато телефонът иззвъня.

– Ало?

– Забравих в коя стая си – каза Кали, бе останала без дъх.

– Десет деветдесет и две.

– Ей сега идвам. Открих нещо.

Минута по-късно той отвори вратата след настоятелното почукване на Кали. Тя влетя в стаята, очите ѝ светеха. Беше махнала самото си и той можеше да види очертанятия на малките ѝ гърди и движението им под копринената блуза.

– Честър Бауи е бил луд, но освен това и гений. Мърсър веднага се зарази от ентузиазма ѝ.

– Какво откри?

– Адамант.

– Какво?

Тя му отправи закачлива усмивка.

– Не си точно такъв геолог, за какъвто се смяташе ли?

– Винаги съм подозирал, че не съм – отвърна Мърсър. – Какво е адамант?

– В древногръцката митология за сътворението на света, след като създали земята – тя погледна едно листче с бележки, – боговете възложили на Епиметей и брат му задачата да оформят всички животни. На някои дали криле, на други нокти, на трети бързина, на четвърти сила. За нещастие Епиметей раздал всички най-хубави атрибути и когато стигнал до човека, не му останало нищо и поискал съвет от брат си. Брат му го посъветвал какъв дар би подходдал на човека. Епиметей отишъл в небесата, запалил от слънцето факла и дарил на човека огъня, като така го направил по-висше същество от останалите. А можеш да си представиш, че това изобщо не влизало в сметките на Зевс, върховния бог. В гнева си...

– В гнева си Зевс оковал Прометей, брата на Епиметей, в една планина, където птиците кълвали далака му – довърши историята Мърсър.

– Точно така. – Кали отново погледна листчето си. – Всъщност планината била Кавказ и един орел кълвял черния му дроб. Според слуховете оковите му били от неразрушим метал, наречен адамант, който бил добит от самия Юпитер. Единствено Херкулес със своята сила бил

способен да разруши оковите и да освободи Прометей.

– Какво общо има това с Бауи?

– Не виждаш ли? В своите проучвания той е мислел, че е открил тайната адамантена мина на Юпитер. Отишъл е в Централна Африка, за да докаже, че адамантът наистина съществува. А това е още една стъпка, за да докаже, че всичко в древната митология е истина. Вместо някакъв митичен метал обаче открива жила естествено обогатен уран.

Мърсър поклати глава.

– Почакай. Той е предприел мъчително пътуване до най-откъснатата точка на света, защото е мислел, че е открил огромна жила въображаем метал?

Кали се засмя на скептицизма му.

– Ще ти кажа нещо по-хубаво. Получил е стипендия от Принстън през есента на 1936 година, за да отиде да търси своята адамантена мина.

– Принстън? От Принстън са подкрепили този луд?

– С две хиляди долара. Това не е много по днешните стандарти, но през тридесетте години не са били малко пари. – Тя му подаде писмо на бланка от Принстън. В писмото на професор Суорц от Института за научни изследвания в Принстън се казваше, че на Бауи са отпуснати две хиляди долара за продължаване на работата му по откриване на „първичния метал, който посочвате в своята молба за стипендия“. Мърсър пак прочете бележката, сякаш още не можеше да повярва. Вдигна поглед. Кали го гледаше самодоволно.

– Защо, по дяволите, някой ще финансира този тип? Той изобщо не е бил с всичкия си.

– Очевидно професор Суорц не е смятал така. И понеже аз намерих ключовия елемент, ти ще платиш вечерята.

Мърсър не й обърна внимание. Имаше нещо около тази дата, което събуди спомен. Принстън през тридесетте години на миналия век. Какво се беше случило в Принстън през тридесетте?

– Чу ли ме? – Кали забеляза блуждаещия поглед в очите на Мърсър.

И тогава Мърсър си спомни. Не какво се е случвало в Принстън през тридесетте. Въпросът беше кой. Без да мисли, той се протегна, привлече Кали към себе си и силно я целуна.

– Ти си гениална!

Объркана, но не и смутена от внезапната целувка, тя попита:

– Какво? Какво направих?

– Знаеш ли кой е бил в Института за научни изследвания в

Принстън през тридесетте години? По дяволите, та той е бил там до смъртта си през петдесетте. – Мърсър не я изчака да отговори. – Алберт Айнщайн, ето кой. И макар да е изпратил онова писмо до президента Рузвелт едва преди да започне войната, описвайки как теориите му биха могли да послужат за създаването на атомна бомба, сигурно е подозирал, че Бауи е открил нещо. Затова е накарал Суорц да финансира експедицията. Айнщайн е знаел, че Бауи не е открил адамант, но е смятал, че може да се натъкне на уран с висока концентрация, вероятно и на залежи с естествен изотоп $U - 235$, който обикновено се добива при обработка от по-често срещания $U - 238$. Това е било нужно, за да се поддържа верижна реакция.

– Айнщайн е изпратил Бауи да открие урана?

– Това е единствената теория, която отговаря на фактите. – Мърсър заговори по-бързо. – По някакъв начин, Бог знае как, Бауи е открил в своите проучвания нещо, където се споменава местонахождението на адамантената мина на Зевс. Може той да е направил връзката с урана, а може и друг да я е направил, но в крайна сметка идеята му е привлякла вниманието на Айнщайн. Айнщайн е знаел, че Ферми и още няколко души работят за създаването на ядрена реакция в Чикагския университет. Смятал е, че адамантената мина на Бауи може да се окаже точно изотопът, който е трябвал на екипа за експериментите. Затова е направил така, че от Принстън да финансират експедицията.

– Но какво се случило? Все пак първата самоподдържаща се верижна реакция е била постигната едва през 1942 година.

Мърсър се изненада, че Кали знае годината, но си напомни, че тя не прави медицински проучвания, как-то беше казала отначало. Кали бе ядрен специалист и със сигурност имаше познания в своята област.

– Момичето в „Кийлър“ ми каза, че е изчезнал. Честър Бауи така и не се върнал от Африка с проби и Ферми и екипът му са останали сами да си обогатяват урана.

– Да не прибързваме. Не сме сигурни дали е открил жила с уран – 235.

– Стига, Кали, през годините това нещо е убило десетки хора от остра лъчева болест. Никога не съм чувал естествен уран да влияе така, още повече след като селцето е на половин километър от мината. Трябва да си близо до радиацията, за да изпиташ ефекта ѝ.

Тя прие довода му с кимване.

– Тогава какво се е случило с Бауи?

– Нямам представа. Може да са го изяли крокодили, когато си е

тръгвал. А може да го е изяло враждуващо племе. Ако е умрял там, е носел проба от това, за което по-късно са дошли германците.

– Няма начин да открием тялото му след всички тези години.

Беше ред на Мърсър да признае, че ентузиазмът му малко прекален, но нямаше да признае поражение.

– Няма да оставя следата да изчезне точно тук. Трябва да има нещо. Може да има архиви в Принстън. Кореспонденция между Бауи и Айнщайн. Някъде четох, че е пазил доста пълен архив.

– Би трябвало да е лесно да се сдобием с него – каза Кали. – Принстън не е толкова далече. Ако тръгнем рано, може да сме там, когато отворят утре сутрин.

– Добре. Ще резервирам пак тази стая за Хари. С него може да се върнем във Вашингтон на следващия – ден. Първо трябва да приключим с тетрадките на Бауи. Може да има и други следи.

– Съгласна, но не и преди да ме заведеш на вечеря. Вече е почти осем. – Кали изведнъж осъзна, че зърната на гърдите ѝ се очертават през копринената блуза. Много отдавна се бе примирила, че няма кой знае какви гърди, но освен това знаеше, че мъжете гледат независимо от размера. Оцени високо това, че Мърсър не гледа похотливо. – Само ще отсоча до стаята си за минутка. Ще се срещнем при асансьорите във фойето.

След петнайсет минути Кали слезе. Беше си сложила малко грим и бе оправила косата си. Мърсър се почувства мръсен и съжали, че не се беше изкъпал. Вечеряха в ресторант „Марго“ и въпреки неотложността, която бяха почувствали в стаята на Мърсър, се насладиха на кромидената супа, морския език и говеждото, както и на дебелиите резени шоколадова торта. Мърсър остави на Кали да избере виното, тъй като единствените му познания във винарското изкуство се свеждаха до това да избягва всичко, което се предлага в кутия. Когато приключиха с яденето, бутилката бе свършила, а ресторантът бе почти празен.

Когато разговорът им премина в приятна тишина и дълги погледи, вината блъсна Мърсър като парен чук. Той не знаеше кога точно работната им вечеря се е превърнала в среща, първата му среща след Тиса, но точно така я възприемаше сега. Вкусната храна изведнъж му загорча. Мислеше, че не го е показал, но по някакъв начин Кали усети мъката му.

– Какво ти е?

Трябваше да излъже, да каже, че е преял. Щеше да е лесно и можеше да запази спомена за Тиса заключен, едва обуздан, но все пак под

контрол. Преди обаче да отвори уста, идеята да излъже се стопи. Споме- нът за Тиса не беше под контрол, а го контролираше. Не беше обуздан, а препускаше свободно из ума му и докато не го прогонеше, винаги щеше да е там.

– Преди половин година изгубих много скъп човек – каза той тол- кова тихо, че Кали трябваше да се наведе над осветената от свещта ма- са, за да го чуе. – Днес за пръв път вечерям с жена оттогава. Това не е среща, но бе лесно да си го представя, като седя тук с теб. И вината ме смаза.

– Благодаря ти, че го сподели. Знам, че не ти е лесно.

– Имам склонността да задържам нещата в себе си.

– Кой мъж не го прави? Мърсър тихо се засмя.

– Вярно. Предполагам, че просто е по-лесно, отколкото да си призь- наеш, че нещо не е наред. Преструваш се, че можеш да се справиш с болката, и обикновено е така, но понякога...

– Понякога имаш нужда да поговориш.

– Да поговориш или просто да си признаеш, че е в реда на нещата да имаш чувства.

– Жените често се оплакват, че мъжете ги изключват – каза Кали. – И аз съм го изпитала, но освен това съм установила, че мълчанието при мъжете може да е също толкова пречистващо, колкото изливането на чувствата при жените. Опасните мъже, тези, с които трябва да си нащ- рек, дори не си позволяват мълчание. Аз никога не съм губила близък човек, затова не мога да си представя какво е. Бих казала, че според мен се справяш доста добре. Мисля, че си прекарахме добре тази вечер. По- не за мен е така. Ако не се справяше със смъртта ѝ, нямаше да си позво- лиш дори това.

Кали остави думите ѝ да стигнат до ума му и после остави салфет- ката си на масата. Станаха и отидоха при асансьора.

– Да се срещнем тук в седем?

– Добре. Съжалявам, че вечерта приключи тъжно. Усмивката ѝ бе най-очарователната, която бе виждал на устните ѝ.

– Вечерта приключи отлично. – Когато асансьорът спря на етажa ѝ, тя нежно го целуна по бузата. – Ще се видим сутринта.

Мърсър задържа асансьора, докато тя влезе в стаята си. Той си мис- леше, че се е държал като мрачен глупак, тъгуващ за несподелена лю- бов, а тя смяташе, че вечерта е приключила отлично. Повтори си наум нещо, което Хари обичаше да повтаря: „Единственото, което някога на- истина ще разбереш за една жена, е това, което тя ще ти позволи да

разбереш“.

Атлантик Сити, Ню Джързи

Две минути в интернет биха спестили на Мърсър и Кали шест часа, но пък така щяха да пропуснат живописното пътуване и самостоятелната обиколка на Принстън. Институтът за научни изследвания не се числеше към групата на осемте най-добри университета. Бе основан през 1930 година със средства на търговския магнат Луис Бамбергер като място за теоретична математика и физика. Малкият институт не пазеше архиви на своя най-известен учен. Всъщност домът на Айнщайн бе просто част от общежитията.

Един измъчен служител, който отговаряше на един и същи въпрос, задаван от безброй хора, им каза, че всички книжа на Айнщайн са предадени на Еврейския университет в Йерусалим. Те пък постепенно качвали материалите в интернет съвместно с Калифорнийския технологичен институт.

Когато се върнаха в „Деко Палас“, Мърсър извади по една бира от минибара. Слънцето залязваше и хотелът хвърляше дълга сянка върху крайбрежната улица. Кали провери дали в хотела има интернет връзка и бързо намери архива. Откриха, че има документ от някой си Ч. Бауи. Той обаче не можеше да се види в интернет.

– Колко е часът в Израел? – попита Кали и посегна към телефона. – Нищо, няма значение. – Набра някакъв дълъг номер и помоли да говори с Ари Градщайн.

– Кой е Ари Градщайн? – попита Мърсър.

– Заместник-директорът на израелската атомна централа „Демона“. Няколко пъти сме работили заедно в отговор на ядрени заплахи – отвърна Кали, а после започна разговора с Израел. – Ари, обажда се Кали Стоу от ДОЯЗ. – Спря за момент, слушаше. – Добре, а ти как си?... Отлично. А Шошана?... Страхотно. Слушай, Ари, ще те помоля за една услуга. Искам да заобиколя бюрокрацията в Еврейския университет в Йерусалим. Още не мога да ти кажа за какво става дума, освен че Израел не е изложен на абсолютно никакъв риск. Проучвам един американец, който е водил кореспонденция с Айнщайн, а всичките му документи са архивирани в университета... Да, знам. И аз съм изненадана. Изгубих няколко часа в Принстън, като си мислех, че са там. Можеш ли да се обадиш вместо мен и да разчистиш пътя? Мисля, че ако се представя като служител на Департамента по енергетика, ще се появят всевъзможни

пречки и няма да мога да се добера до информация със седмици. – Кали продиктува адреса на електронната си поща и университетския каталожен номер на документа от Ч. Бауи. – Благодаря, Ари, задължена съм ти. До скоро.

Мърсър бе впечатлен.

– Дори да имах човек в Израел, никога нямаше да се сетя за това. Беше великолепна.

Кали се усмихна на комплиментата.

– Понякога не е лошо да знаеш как да избегнеш бюрокрацията.

Докато чакаха мейла от Израел, Хари се върна. Очите му бяха премрежени, а по бузите му бяха наболи бели косъмчета. Мърсър го виждаше за първи път от близо двайсет часа.

– Виж ти кой дошъл! През цялото време ли залага? Хари се свлече на леглото с преувеличен стон.

– Господи, не. Спрях, за да закуся сутринта.

– И как се справи? – попита Мърсър, макар да знаеше отговора от обезсърчения вид на Хари.

Хари се облегна на възглавниците и затвори очи.

– Никога не задавай тоя въпрос на комарджия, преди да е приключил.

– Толкова ли е зле?

Изведнъж старецът се наведе и измъкна дебели пачки банкноти от двата джоба на анорака си. Заговори кротко, сякаш не бе кой знае какво.

– Всъщност мисля, че се справих добре като за мен.

– По дяволите! – едновременно възкликнаха Мърсър и Кали.

– Колко? – попита Мърсър.

– Тридесет бона, момчето ми! – триумфално извика Хари. – Разбих ги. Бях неудържим. Дори им казах, че съм отседнал в „Тръмп“, и снощи ме настанах в апартамент, за да ме задържат.

– Хитър кучи син – изумено измърмори Мърсър.

– Поздравления – добави Кали. – Какво ще правиш с толкова пари?

Хари я изгледа така, сякаш е малоумна.

– Ще ги проиграя на комар довечера, разбира се.

Кали почна да го увещава да не профуква спечеленото. Мърсър не искаше и да опитва. Лаптопът издаде звук и всички мисли за неочаквания късмет на Хари се изпариха. Беше писмото от Еврейския университет. Архиварят явно не беше много доволен да отговаря посред нощ, но все пак бе намерил онова, което търсеха.

– Това е – каза Кали и отвори приложението. Беше телеграма,

изпратена до Айнщайн през април 1937 година от Атина, Гърция. Иззад рамото ѝ Мърсър прочете следното:

Може ли да се осведомя за здравето ви, сър?

Изминаха седем седмици, откакто тръгнах. Прекарах почивката си на езерото Комо. Хотелът ми малко напомня на онази чудовищна сграда на Хърст. Поне времето е слънчево и въздухът е чист. Намерих някои сувенири, на които ще се зарадвате, и възнамерявам да ви ги изпратя скоро. Не можах да открия картината на Гибсън на „Златната кошута“ на Дрейк, която толкова искахте. Открих записа на Стефан Енбург, за който помолихте. Според мен изобщо не е успешен и не разбирам защо го харесвате. Твърде много обой и твърде малко флейта.

Ч. Бауи

Послепис: каса, маса, раса, рана, кана, вана, ваза, каза, база, маза, фаза

Кали първа изрази гласно мнението си.

– Какво е това, по дяволите? Безсмислено е. Езерото Комо? Той е бил в Африка, а и какви са тези седем седмици? Нямало го е с месеци. Как се е озовал в Атина? И какъв е този послепис?

– Това трябва да е шифър – каза Мърсър. – Възможно е с Айнщайн да са имали предварително уговорен сигнал за експедицията. Казва, че не е успешен. А името Стефан Енбург може да означава нещо специфично, като например това, че Бауи е открил мината. Ако не я е открил, може да са били уговорили друго име.

– Може би, може би. По дяволите! – ядосано изпухтя тя.

– Я да видя – обади се Хари и Мърсър завъртя лаптопа така, че Хари да може да прочете телеграмата.

– Картината на Гибсън на „Златната кошута“ на Дрейк? – каза Кали. – Какво е това?

– Дрейк е сър Франсис Дрейк – отвърна Мърсър, – английски адмирал и капер по времето на кралица Елизабет Първа. „Златната кошута“ е бил корабът му. Познанията ми за художниците са съвсем ограничени, така че предполагам, че Гибсън е нарисувал прочута картина с Дрейк. Когато Хари приключи, можем да потърсим информация в интернет, както и за композитор на име Стефан Енбург. Това може да ни даде представа какво е имал предвид Бауи.

– Не си прави труда – каза Хари и вдигна поглед от компютъра. В

сините му очи проблесна дяволита искра. – Истинският въпрос, на който трябва да се отговори, е дали Честър Бауи се е качил на борда на „Хинденбург“, както е възнамерявал.

– За какво говориш?

– Дай ми лист и химикал и ще ти покажа. – Кали му подаде бланка на хотела и писалката си. – Ключът е скрит в послеписа. Редът, който Бауи е написал, се нарича дублетна игра на думи, измислена е от Луис Карол, автора на „Алиса в страната на чудесата“. Целта на играта е да се преобразува една дума в друга, обикновено с противоположно значение, като се променя само по една буква и се използват възможно най-малък брой думи. Бауи преобразува каса във фаза, като използва единайсет думи, включително първоначалната. – О, разбирам – възкликна Кали. – Сменяш „к“ с „м“ и „каса“ става „маса“, после „м“ с „р“ и получаваш раса.

– И така нататък. Само че Бауи умишлено е обърнал играта.

– Как така? – попита Мърсър.

– Очевидно е, че е знаел правилата на дублетната игра, след като е написал такава, но е използвал единайсет думи, когато „каса“ може да стане „фаза“ само с три. – Хари написа „каса“, „каза“ и „фаза“. Мърсър кимна.

– Всичко това е така и съм сигурен, че човек може много да се забавлява с тази игра, но как оттук стигаме до извода, че Бауи се е качил на „Хинденбург“?

– Единайсет думи, когато са достатъчни само три. Предположих, че единайсет е ключът към телеграмата, а ако извадите всяка единайсета дума, се получава... – Хари написа тайното послание „Седми май, Лейкхърст, дирижабъл“ Хинденбург „Успех, обой“³. – Бауи е казвал на Айнщайн, че ще се върне в САЩ с дирижабъла „Хинденбург“ и иска да го посрещне на седми май в Лейкхърст. Очевидно е, че е успял, но не разбирам частта за обоя.

– Аз я разбирам – едновременно казаха Мърсър и Кали и се ухилиха един на друг. Той я подкани с жест да обясни. – Обо е голям град в Централноафриканската република. Доста близо е до мястото, където открихме манерката на Бауи.

– Той е указвал на Айнщайн приблизителното местонахождение на урановите залежи – обобща Мърсър.

3. Когато се извади всяка единадесета дума от английския текст, се получава „May seven Lake Hearst airship Hinderburg. Success oboe“, което в превод означава „Седми май, Лейкхърст, дирижабъл“ Хинденбург „Успех, обой.“ – Б. пр.

– Не са ли умрели всички, когато „Хинденбург“ е избухнал? – попита Кали.

Хари посочи Мърсър с брадичка.

– Питай него. Той е експертът. Мърсър се възпротиви.

– Не съм експерт. Когато бях млад, бях очарован от дирижаблите, така че съм изчел няколко книги за катастрофата. Преди няколко години успях да си купя парче от греда на „Хинденбург“. Не ми се иска да го призная, но оттогава стои в килера. И да отговоря на въпроса ти: шестдесет и двама от деветдесетте и седем души на борда са оцелели. Ако Бауи е бил на кораба в този фатален ден, вероятността да е оцелял е три към едно. Човекът, който ни трябва, е Карл Дайън. Той е истински експерт и човекът, който ми продаде гредата. Фотографската памет на Мърсър му изневери. Той знаеше, че Дайън живее в Брекърридж, Колорадо, но не можа да си спомни номера му. Взе го от справки и се обади на пенсионирания ракетен инженер.

– Ало? – отговори плах женски глас след седмото извънпяване.

– Госпожа Дайън?

– Да?

– Госпожо Дайън, казвам се Филип Мърсър. Познат съм на съпруга ви. Той дали е там?

– Момент, моля.

Изминаха цели три минути, преди Карл Дайън да вземе слушалката.

– Ало. Кой се обажда?

– Здравей, Карл. Филип Мърсър те безпокои. – О, доктор Мърсър. Жена ми недочува и ми каза, че ме търси приятелят ми Филис Матадор, какъвто се досещате, че нямам. Какво има?

– Трябва ми малко информация за един от пътниците от последния полет на „Хинденбург“. Казва се Бауи, Честър Бауи.

Отговорът на експерта бе незабавен и съкрушителен.

– Няма такъв пътник.

Сякаш тежест се стовари на плещите на Мърсър, чак костите му омекнаха. Той се свлече на един стол.

– Сигурен ли си? Разполагам с негова телеграма, в която пише, че ще пътува.

– Съжалявам, но в публикувания списък на пътниците няма Бауи. Не е било трудно да си резервира място. Дирижабълът е бил наполовина празен на тръгване от Германия. Всички места са били резервирани за връщането му в Европа обаче, защото хората са искали да присъстват на

коронацията.

– Помисли, Карл, важно е. Има ли начин да се е качил? Скришом или под фалшива самоличност.

– Всъщност имало е нещо необичайно. – Ръката на Мърсър стисна слушалката, сякаш физически можеше да привлече това, което искаше да чуе. – Една двойка германци, професор и госпожа Хайнц Алдерман, е трябвало да се качат, но не са се появили във Франкфурт за полета. Въпреки това багажът им е пътувал. Ако правилно си спомням, багажът е бил доста.

– Достатъчно, за да скрие тежестта на пътник без билет?

– О, да, двеста – двеста и петдесет килограма.

– Значи някой може да се е настанил в тяхната каюта?

Дайън се оживи.

– Трябва да ти кажа, че това са само слухове, но очевидци твърдят, че сред отломките е открит крак, който не е съответствал на нито едно тяло. Това е съмнително и се е разпространявало като градска легенда, като клюка, която да опише катастрофата като още по-ужасна.

Мърсър не беше сигурен дали това е добра, или лоша новина. Тя приближаваше Бауи до Съединените щати, но ако беше умрял в катастрофата, следата отново се губеше.

– Ако слуховете са верни, може да е бил на Честър Бауи.

– Както казах, това са слухове.

– Какво е станало с багажа?

– О, малкото неща, които не са обгорели до неузнаваемост, са били върнати на законните собственици или на наследниците им. Имай предвид обаче, че малко неща са оцелели. Не знам подробности за багажа на Алдерман.

– А нещата, които са останали непотърсени?

– Всъщност са били изпратени обратно в Германия. Някои неща са били откъснати от любопитни хора, като онова малко парче дуралуминии, което ти купи от мен, но конструкцията на „Хинденбург“ и всичко останало е било върнато и рециклирано за направата на изстребителите на Луфтвафе. Гьоринг не е бил привърженик на дирижаблите и е ненавиждал доктор Екнер, шефа на компанията „Цепелин“.

– Задънена улица – въздъхна Мърсър. Хари беше включил телевизора и Мърсър му направи знак да намали звука.

– За какво става дума? – попита Дайън.

– О, нищо, Карл. Просто Бауи може да е носил важни геологични проби. Опитвам се да ги откроя.

– Разбирам. Ами... има още един слух, но смятам, че не струва и пукната пара. Преди петнайсетина години, точно след публикуването на книгата ми за катастрофата, получих писмо чрез моя издател от един господин в Ню Джързи, който твърдеше, че притежава сейф, паднал от „Хинденбург“ в деня на катастрофата.

– Сейф?

– Да. Дори бе приложил снимка. Дребна работа, съвсем незначителна. Той твърдеше, че баща му го намерил няколко дни след катастрофата, докато разоравал нивата. Тъй като сейфът нямал отличителни знаци, той каза, че сигурно е паднал от дирижабъла, и питаше дали не искам да го купя.

– За колко?

– Точно по това време останките от цепелина се котираха високо. Той поиска петнайсет хиляди долара и не предостави никакво доказателство освен думите на баща си. Говорих с него веднъж. Много противен тип. Дори не му направих оферта. Тогавя смятах – и все още го мисля, – че този човек е мошеник, а сейфът е купен от него или от баща му от някоя заложна къща.

– Разполагаш ли с името му? – Вероятността сейфът да е автентичен или да е принадлежал на Бауи беше много малка и напомняше на думите на едновременните картографи „отвъд тази територия живеят дракони“, но пък Мърсър беше в отчаяно положение.

– Знаех, че ще попиташ. В момента го търся. Знам какъв си, когато искаш нещо. Преследва ме с години, за да купиш онази отломка от „Хинденбург“. Определено се надявам да си я сложил на видно място.

– Ами, да – излъга Мърсър. – На една витрина до бюрото ми е.

– А, ето го. Живее в семейната ферма в Уеъртаун. Ако щеш вярвай, но се казва Еразмус Фес.

– Мърсър! – извика Хари.

Мърсър не се обърна, а само му направи жест да почака.

– Еразмус Фес?

– Точно така. Мърсър записа адреса.

– По дяволите, Мърсър!

– Момент, Карл. – Той закри слушалката.

– Какво?

Хари сочеше телевизора. Мърсър погледна. На екрана показваха полицаи и медицински екип пред малка къща, явно в предградията. Мърсър включи звука. „... тази сутрин от съсед, който описва видяното като касапница. Макар тяло да не е открито, госпожица Балард не може

да бъде намерена, а кръвта в дома ѝ показва криминално деяние“.

Мърсър се вцепени и пребледня. Прекъсна разговора, без да се сбогува с Карл Дайън.

– Серена?

– Да.

Няколко секунди тримата мълчаливо гледаха новините. Кали се опомни първа.

– Трябва да се махаме оттук. Ако са я измъчвали, знаят, че сме отседнали в хотела. Може би знаят и номерата на стаите ни. Мърсър, имаш ли кола?

– Да – отвърна той механично. Умът му бе зает с друго. – В гаража е.

– И моята. Да тръгваме. – Кали вече беше затворила лаптопа.

– Не. Ако са вече тук, ще я наблюдават. Хари, твоят апартамент къде е?

– Съжалявам, но е резервиран чак за довечера. Не мога да го използвам преди седем.

– Ясно. Значи просто ще се измъкнем от хотела, ще повървим до следващото казино по крайбрежната улица и ще повикаме такси. Ако стигнем дотам, без да ни забележат, ще се измъкнем. Кали, имаш ли пистолет?

Тя поклати глава.

– В бюрото в офиса имам един „Глок“, но това няма да помогне.

– Резервната ми „Берета“ е на нощната масичка – каза Мърсър, докато подаваше на Кали чантата за компютъра и оглеждаше стаята за нещо важно. – Готови ли сте?

Хари и Кали кимнаха.

Мърсър отвори вратата и бързо огледа дългия коридор. Нямахше никого, но това не беше гаранция, че някой не се крие при асансьора. Не можеха да слязат по стълбището заради протезата на Хари. Мърсър направи знак на Кали и Хари да не мърдат и тръгна по коридора, стъпваше така, че обувките му едва издаваха звук по килима – звук, който се заглушаваше от жуженето на вентилационната система. Никой не се криеше до асансьорите и той натисна бутона и направи знак на Хари и Кали да дойдат. Ако нямаха късмет и хората, които бяха убили Серена Балард, бяха тук, тримата имаха по-голям шанс да ги надвият, отколкото ако беше сам.

След първия изблик на адреналин от новините стомахът му се успокои и той се зачуди на какво ли са се натъкнали. Не беше случайно това,

че Хариби Дайс се подвизаваше около Киву по същото време, в което Кали търсеше предполагаеми уранови залежи. Ключът трябваше да е едноокият наемник Поли. Мърсър мислено се върна към това, което се беше случило в Африка. Не Дайс беше наел Поли. Поли бе плащал на африканския бунтовник да охранява радиоактивната руда.

Отговорът на този въпрос постави друг. Как изобщо бяха разбрали за урана? Погледна Кали. Възможно ли беше тя да не е тази, за която се представя? Веднага отхвърли тази идея. Към нея бяха насочени твърде много заплахи, за да работи с Поли и Дайс. Отговорът трябваше да е друг.

Лампичката над един от асансьорите дискретно светна.

В мига, в който вратата се отвори, Мърсър чу характерния звук на зареждане на пистолет. Имаха по-малко от секунда, преди убиецът да ги види – недостатъчно време да избягат на повече от няколко метра. Единственият шанс беше да се маскират. Убийците търсеха двама мъже и една жена. Но не двойка и сам мъж.

Хари се намираше по-близо до Кали от Мърсър, затова той го бутна в обятията ѝ и изсъска:

– Целуни я!

Беше сигурен, че Кали разбира какво е наумил, но също така беше убеден, че Хари просто ще се отдаде на естествената си похот. Докато вратата на асансьора се отваряше, двамата се прегърнаха.

– О, Джон! Толкова си мил! – изписука Кали превзето и впи устни в устните на Хари.

Мърсър се беше отдръпнал на достатъчно разстояние, за да е очевидно, че не е с тази двойка.

Тримата, които излязоха от асансьора, държаха пистолети под палтата си. Погледнаха Хари и Кали мимоходом, очите им се плъзнаха с безразличие по Мърсър. Той не познаваше първите двама, но третият се беше запечатал неизличимо в паметта му. Поли. Носеше черен костюм и поло, превръзката на окото го правеше още по-застрашителен.

Кали вървеше така, че Хари да я закрива от убийците. Двамата влязоха в асансьора.

– Стая десет деветдесет и две – каза един от убийците, погледна табелката на стената и тръгна наляво. – Насам.

Мърсър почувства изгарящия поглед на Поли върху тила си, но остана спокоен и небрежно тръгна към асансьора след Кали и Хари. Хари натисна копчето за файето и попита любезно:

– Как е късметът днес, господине? – Играеше роля на абсолютно

непознат.

Вратите на асансьора почнаха да се затварят.

– Бива – отвърна Мърсър и тръгна да се извърща с лице към вратата.

Поли се вкамени. Единственото му око се разшири, когато позна Мърсър, устата му се изкриви от гняв. Той се хвърли към асансьора, за да спре вратите, но закъсна със секунда.

– По дяволите – възкликна Кали, когато асансьорът тръгна към фойето. – Как е успял да се измъкне от атаката в Африка?

Мърсър нямаше отговор, но пък знаеше, че сега не е моментът да се тревожи за това.

– Имаме само няколко секунди, когато стигнем фойето – каза той отсечено. – Или никакви, ако Поли разполага с повече хора и радиостанция.

– Какво си намислил? – попита Хари.

– Можеш ли да се справиш без бастуна?

Хари се усмихна: разбра какво всъщност иска Мърсър.

– Мисля, че да. – И му подаде лъскавия бастун, който Мърсър му беше подарил за осемдесетия му рожден ден.

Мърсър беше поръчал бастуна при един от най-добрите производители на ножове в Северна Америка. Взе го от Хари и натисна скрития бутон, който освободи еднометрово острие. Беше наточено като скалпел и макар Мърсър да не бе учил фехтовка, и най-малкото докосване би разрязало и дреха, и плът. Той подаде черната орехова ножница на Кали.

– Сопи и мечове срещу куршуми? – невярващо попита тя.

– Времената са безнадеждни – отвърна той със самодоволна усмивка.

Ръцете на Мърсър се хлъзгаха по сребрилата дръжка и той ги избърса в панталоните си. Скри ножа зад крака си. Кали пък мушна бастуна до гърдите си, под сакото. Замълчаха. Гледаха как лампичките светват на всеки по-долен етаж.

Чуха звъntenето на покер машините още преди вратите да се отворят, после шумът се усили. Мърсър подаде глава и не видя нищо необичайно. Никой не бързаше към асансьорите и не беше с радиостанция или мобилен телефон.

– Хайде – каза той и ги поведе навън. Ползването на асансьорите беше разрешено само за гости на хотела и охраната проверяваше дали хората имат ключове. Мърсър забеляза, че шкембестият пазач има

затъкнат в колана пистолет. Етажът, на който се намираше казиното, заслепяваше със светлини и звуци. Стотици хора се бяха скупчили около зелените маси или седяха зад слот машините; изражението им рядко се променяше, независимо дали печелеха, или губеха. Сервитьорки в оскъдно черно облекло се въртяха между посетителите, подносителите им бяха отрупани с питиета. Крупиетата наблюдаваха с непроницаеми лица.

Атмосферата предразполагаше играчите да останат дълго след като е редно да се откажат. За Мърсър това беше просто разсейващо. Той огледа тълпата, търсеше някой, който да не е погълнат от хазарта. После попита:

– Виждаш ли нещо? Кали поклати глава.

– Не, освен ако хората на Поли не са маскирани като вдовици, които профукват застраховките на покойните си съпрузи.

Стигнаха до охраната и Мърсър погледна назад към асансьорите. Една от вратите се отваряше.

– По дяволите!

Поли изскочи от нея, следван от двамата си гангстери. Всички бяха извадили пистолетите си. Блъснаха една двойка, която чакаше асансьора, и мъжът ядосано изкрещя. Това привлече внимание. Една жена видя пистолетите и изпищя. Пазачът се опита да се извърти, за да види какво става, но годините бездействие бяха схванали мускулите му.

Мърсър посегна към пистолета на пазача и го измъкна. Пазачът дори не разбра, че е обезоръжен. Докато махаше предпазителя, Мърсър забеляза, че Кали избутва Хари зад една богато украсена колона.

Поли стреля първи, Мърсър му отвърна. Никой не се беше прицелил. Изстрелът на Поли улучи мигащите светлинки на една слот машина, а куршумът на Мърсър попадна във вратата на асансьора.

Преди някой от тях да успее да стреля отново, някой откри огън по Поли и хората му от другия край на казиното. Те се наведоха, за да се прикрият. Мърсър се възползва от това отвличане на вниманието, хвана Хари и Кали и ги повлече към изхода. Предположи, че стрелбата е дошла от охраната на казиното, но докато тичаха към големия парен локомотив до Американския бар, видя двама въоръжени мъже с тъмни костюми, а не с униформи. Вниманието им беше съсредоточено единствено върху Поли и те едва удостоиха Мърсър с поглед.

Сред тълпата избухна паника. Викове и писъци заглушиха тракането и звъна на монетите в машините. Мърсър просто държеше здраво Хари и Кали. Разблъска тълпата, за да си проправи път, та да се скрият зад едно от колелата на локомотива. Сух лед осигуряваше парата, която се

процеждаше от буталата и клапаните.

– Как сте? – попита той, гърлото му изведнъж се сви и пресъхна.

Кали рязко кимна.

– Хари?

– Добре съм – изхриптя старецът. – Просто ни изведи оттук, по дяволите.

– Работа по въпроса – отвърна Мърсър. Долепени до локомотива и нащрек за още убийци, тримата тръгнаха към първия вагон – вагон-ресторант, реставриран до пълния си блясък. Обикновено на стълбите стоеше служителка и приемаше резервации за широко рекламираната уникална вечеря в хотел „Деко Палас“. В брошурата на хотела Мърсър бе прочел, че вагонът има монитори на прозорците и хидравличен механизъм, които създават илюзията, че влакът се движи. Всяка вечер пътешествието на вечерящите се определяше от компютърна програма. Една вечер пътуваха през Скалистите планини, на следващата през пустинята в Калифорния, а на още по-следващата прекосяваха Флорида Кийс по прочутата Презморска линия на Хенри Флаглър.

– Качвайте се – каза Мърсър и избута Хари и Кали по стръмните стъпала. И тъкмо да се качи след тях, от тълпата се откъсна един от убийците. Стискаше автомат със заглушител и щом забеляза Мърсър, откри стрелба. Мърсър усети паренето на куршум, който мина покрай крачолите му.

– Бързо!

Хари отвори една плъзгаща се стъклена врата и закуцука след Кали. Мърсър стреля два пъти към убицеца и се вмъкна след приятелите си. По масите на вагон-ресторанта имаше елегантни кристални и порцеланови съдове, а приборите бяха от чисто сребро.

Убиецът ги виждаше през прозорците и изстреля по вагона останалите патрони от пълнителя.

Тримата се снишиха, но не спряха. Около тях се пръскаха стъкла, във въздуха пищяха рикошети. Ръчно изработената ламперия се нацепи, а от сложната електроника, с която се прожектираше на дисплеите, захвърчаха искри. Вагонът се изпълни с мирис на изгоряла пластмаса и дим.

Щом изстрелите спряха, Мърсър изблъска една от масите – скъпият сервиз се натроши на пода – и се надигна. Убиецът бе заредил нов пълнител и тъкмо се готвеше пак да открие огън, когато Мърсър го простреля два пъти в гърдите. Огледа се. В казиното стреляха поне десетина мъже. Едната група се опитваше да сведе до минимум случайните

жертви, но хората на Поли стреляха наред и Мърсър видя няколко ранени и мъртви гости на хотела.

Хари и Кали го изчакаха в края на вагона и тримата заедно побягнаха през следващия. Там беше лъскавата кухня на ресторанта, маскирана като вагон „Пулман“. Зад печките и хладилниците се криеха неколцина келнери и готвачи. Вратата в края на вагона водеше във фойето, но отстрани имаше втора врата за по-обемисти поръчки.

Мърсър поведе Кали и Хари през нея към помещението за зареждане. За нещастие нямаше камиони, разтоварващи стока. Една от вратите беше отворена и мирисът на океана се смесваше с бензинови пари и вонята на отпадъци.

– Защо не се скрием тук? – предложи Кали и избърса кръвта от бузата си: беше я ударило парче стъкло.

– Защото ще им трябва само половин минута да се сетят къде сме.

– Не ми се иска да го кажа – изпухтя Хари, – но аз съм дотук. Един от ремъците на протезата ми се размести и боли ужасно.

Хари бе изгубил крака си преди десетилетия и всъщност рядко куцаше и обикновено използваше бастуна си само за украса, затова Мърсър беше забравил каква болка изпитва старият му приятел. Мърсър бавно се обърна, прехвърляше в ума си картата на казиното, която си бе съставил още щом пристигнаха в хотела. Това бе несъзнателно умение, което си беше изградил през годините на работа в лабиринтите на минните шахти. Можеше да си състави карта на разположение на почти всяка сграда само след една бърза обиколка и интуитивно знаеше къде се намира във всеки един момент.

– Спокойно – каза той, след като състави плана си. – Главният вход е веднага щом излезем, зад ъгъла. Няма и двайсет метра. По това време трябва да има много хора, които се регистрират.

Кали схвана идеята му.

– Което означава, че ще има много коли, чакащи да бъдат паркирани от пиколата.

– Точно така. – Мърсър подаде пистолета на Кали и се обърна към Хари. – На рамо или на гръб?

– О, по дяволите, Мърсър, ще се справя.

Мърсър не го пита повторно. Наведе се и го преметна през рамо. Докато тичаше, намести тежестта му. Кали затича до него.

– Хари, ако се изпуснеш, ще те хвърля.

– Повече бих се тревожил за безразборната ми разпуснатост – избърбори Хари.

Отвън имаше тъмен паркинг, но щом завиха зад ъгъла, видяха неоновите светлини на главния вход на „Деко Палас“. Пикола в ливреи сновяха между редица коли. Повечето бяха обикновени, но имаше няколко дълги лимузини и едно ферари, паркирано така, че влизащите в казиното да го виждат. Адът от казиното, изглежда, не беше стигнал дотук, но това беше само въпрос на време.

Тъй като на входа имаше много хора, трябваше да се доберат до началото на редицата коли, ако искаха да избягат. Почти никой не им обърна внимание, докато си проправяха път през навалищата.

– Мърсър! – извика Хари. – Зад нас.

Кали реагира по-бързо от Мърсър: завъртя се, като държеше пистолета ниско. Мърсър също ги видя – Поли и двама от хората му. Спряха и се заоглеждаха, опитваха се да засекат нехарактерно движение. Мърсър приклепна, намести Хари на рамото си и се запровира между колите и хората, без да обръща внимание на оплакванията на гостите, които разблъскваше.

– Идват – каза Кали, когато стигнаха началото на опашката.

Първата кола изобщо не беше такава, каквато Мърсър бе очаквал, но беше единствената им възможност. Бе всъщност произведение на изкуството, ролс-ройс модел „Сребърен дух“ от 1954, гълъбовосива с тъмносини елегантно извити калници. Междуосието бе над три метра. Колата бе въплъщение на елегантност и класа. Лошото бе, че макар да имаше шестцилиндров двигател, нямаше голяма мощност заради теглото си. Мърсър можеше само да се надява да изчезнат, преди Поли и хората му да се доберат до собствената си кола.

– Кали, ти карай – каза Мърсър, когато приближиха. Изискан мъж с вид на телевизионна звезда тъкмо слизаше от колата. Мърсър го блъсна встрани и безцеремонно стовари Хари на предната дясна седалка. – И ми дай пистолета.

Тя го хвърли над покрива, докато се навеждаше към шофьорското място. Протестът на изискания тип замря на устните му в мига, в който Мърсър хвана пистолета с една ръка и го насочи към него с безизразен поглед. В същия момент от вратите на хотела изскочи цяла тълпа. Всички пищяха уплашено. Заляха редиците коли като приливна вълна, разблъскаха пристигащите.

Мърсър скочи на задната седалка.

Колата бе тапицирана с мека кожа, дървените части проблясваха на светлината, хвърляна от хотела. На сгъваем поднос бяха поставени кристални чаши за уиски, а в гарафата до тях имаше кехлибарена

течност. Мърсър коленичи на седалката и погледна през задното стъкло. Един от хората на Поли накуцваше, но се приближаваха бързо.

– Мърсър?

– Не сега, Хари – отсече той, без да се обръща. – Кали, тръгвай!

– Не мога. – извика тя. – Колата е с десен волан! Мърсър се извърна и видя, че Хари вече е на волана.

Класическият ролс-ройс не беше модел за американския пазар, беше пригоден за английските пътища, където шофьорът сяда отлясно.

Поли и хората му бяха съвсем близо. Криеха оръжията си, но Мърсър беше сигурен, че след миг ще открият огън.

Атлантик Сити, Ню Джързи

– Няма време да си сменяме местата – изкрещя Мърсър. – Дай газ, Хари!

Хари настъпи съединителя, превключи на първа и натисна клаксона, който отекна царствено и донякъде извинително. Ролс-ройсът не се изстреля напред, но след секунди все пак набираха преднина пред Поли и хората му. Мърсър гледеше как гангстерите търчат към началото на опашката чакащи коли. Поли изхвърли някаква млада жена от седалката на едно „Сузуки Гео Метро“, което бе първо на опашката потеглящи коли, вмъкна се вътре, изчака хората си само секунда и пришпори малката кола. Трицилиндровият двигател изфуча, гумите изсвистяха и сузукито потегли след ролс-ройса.

– Зад нас е – каза Мърсър и счупи задното стъкло с дръжката на пистолета. Провери пълнителя и се намръщи. Имаше само два патрона.

Хари погледна в огледалото за обратно виждане и очите му се разшириха, когато видя малкия син автомобил.

– Кара това? По-смел е, отколкото смятах.

– Държа да отбележа, че имам само два патрона, така че ако не извадя късмет, ще трябва да караш по-добре от него.

– Няма проблем – каза безгрижно Хари, докато завиваше по Атлантик Авеню. – Забравяш, че с Дребосъка идваме тук, когато си извън града.

– И вземате колата ми – добави Мърсър.

Макар Мърсър да не бе впечатлен от крайбрежните улици на Атлантик Сити, пълни с магазини за дрехи, медиуми и сергии за риба, те все пак бяха безкрайно по-хубави от останалата част на града. Само на пресечка от безвкусните хотели и казина за милиони долари се намираха едни от най-бедните квартали в страната. Изоставени къщи, покрити с графити, дворове, обрасли с бурени, и тийнейджъри, върлуващи на групи като диви животни. Счупени бутилки задръстваха канавките, уличните лампи светеха само тук-там. Цареше атмосфера на апатия и отчаяние.

– Кали, скъпа – каза Хари, докато профучаваха през едно кръстовище. – Искам да се съсредоточиш върху пътя на стотина метра напред. На тъмно не виждам както едно време.

Тя кимна навъсено и затегна колана си.

Бяха спечелили достатъчно преднина на тръгване, та Хари да може да поддържа известна дистанция, но ролс-ройсът ускоряваше бавно и не можеше да се мери със сузукито. Хари влезе в някаква дълга улица и ускори, форсираше стария шестцилиндров двигател, докато той не запротестира, и успяха да спечелят малко ценни метри.

Мърсър гледаше назад. Малката синя кола зави и удари странично един паркиран седан. Разстоянието беше твърде голямо, за да хаби единия от безценните си патрони, но човекът на Поли нямаше такъв проблем: прицели се от прозореца и изпразни пълнителя. Два куршума уцелиха ролс-ройса: единият отнесе страничното огледало от страната на Кали, а другият улучи багажника и проби два луксозни куфара, които пиколото не беше имал време да сваля.

На ъгъла имаше малка бензиностанция. Повечето лампи над колонките за бензин бяха изгасени, но още беше отворено. На прозорците бяха окачени неоновы табели, а до бордюра беше паркирана украсена „Хонда дел Сол“.

Макар че никога не беше пушил, Мърсър винаги си носеше няколко евтини запалки. Това му беше останало от обучението на бойскаут и неведнъж му беше спасявало живота. Викна:

– Хари, карай право през бензиностанцията.

После отпуши гарафата с алкохол и напъха в гърлото ѝ една от лепените салфетки, на които бяха поставени чашите за уиски.

– Хей, надушвам пиене – каза Хари. – Остави ми малко.

– Съжалявам, старче. – Мърсър надигна бутилката и напои салфетката с нещо, което миришеше на много добро малцово уиски. – Докато минаваме през бензиностанцията, искам да удариш една от колонките.

– Ти луд ли си? – изкрещя Кали.

– За връзване – доволно каза Хари. Той имаше пълно доверие на Мърсър, така че всъщност се забавляваше.

Хари намали малко, за да заблуди сузукито, а след това рязко зави надясно. Задницата на автомобила се удари в бордюра и хвърли фонтан от искри. Кали изпищя, когато за малко не прегазиха някакъв скитник, който седеше на бордюра и пиеше. Ролс-ройсът летеше неумолимо. Хари се насочи право към втората колонка. Мърсър щракна запалката под импровизирания коктейл Молотов. Напоеният с алкохол плат мигновено пламна.

С маневра, която подложи на изпитание сръчността и силата му, Хари завъртя кормилото, за да избегне една от стоманените колони, крепящи покрива, насочи колата към бордюра и разби с предната броня

една от старите бензинови колонки.

Колата рязко намали. Кали се люшна напред и за малко не си разби главата. Колонката се килна и се прекатури, бензинът потече на тъмни петна. Мърсър се надигна и вдигна високо гарафата, сякаш е бејзболна топка, която току-що е уловил.

Сузукито бе на двадесетина метра и бързо приближаваше. Мърсър можеше да види блесналото от омраза единствено око на Поли. Партньорът му беше презаредил и вече се подаваше през прозореца, за да стреля пак. Хари овладя колата, отдалечи я от бордюра и я насочи към следващата пряка. Мърсър се подаде до кръста от прозореца, прицели се и метна горящата гарафа към бензиновата колонка. Шишето падна точно пред локвата бензин, под която имаше огромен подземен резервоар, пръсна се и за един ужасен миг той си помисли, че скочът не се е подпалил. Уискито обаче се разгоря с ярък пламък и бензиновите изпарения избухнаха.

Беше все едно излита ракета. Във въздуха литнаха петнадесетметрови огнени кълба. Огънят облиза и почерни навеса. Поли вече беше на шест-седем метра от ролс-ройса и когато бензинът избухна, рязко зави и малката синя кола се блъсна в задницата на зелена хонда, която прелетя на другия край на тротоара и остана без спойлер. Алармата на хондата се извиси над тътена на пожара.

Хари плавно превключваше скоростите. Конструиран много преди ерата на въздушните възглавници и автоматичните колани, плътният метал на ролс-ройса беше предпазил двигателя. Луксозната кола се бе отървала само с нагъната броня.

– Това би трябвало да ни спечели малко време – със задоволство каза Мърсър.

– Виждам табела за магистралата за Атлантик Сити – каза Кали.

– Къде? – попита Хари и погледна през предното стъкло.

– Точно отпред.

– Това размазано зелено петно над пътя ли? Кали се усмихна.

– Да. Всъщност това е зелена стрелка надясно.

След секунди огромната кола величествено пое по магистралата – основната артерия, от която се излизаше от Атлантик Сити към континента. Магистралата „Гардън Стейт“ беше само на няколко мили по-натък. Трафикът в обратната посока беше натоварен, но за щастие малко хора напусаха града. Хари подкара ролс-ройса със сто и двадесет километра в час.

Мърсър още хвърляше погледи назад, в случай че Поли успее някак

да подкара сузукито отново. Тъкмо щеше да отмести погледа си от една бързо приближаваща се кола, когато забележа характерната боя. Хондата „Дел Сол“ сигурно летеше с двеста километра, провираше се между колите с изящната лекота на скиор.

– Този няма ли да се откаже най-после?

– Какво има? – попита Кали, погледна през рамо и видя бързо приближаващата спортна кола. – Господи!

– Какво да направя? – попита Хари. Не можеха да се мерят нито със скоростта, нито с маневреността на хондата.

Преди Мърсър да успее да измисли нов план, човекът на Поли отново започна да стреля. За разлика от първия път, тук асфалтът беше гладък и му позволи точна стрелба.

– Кали, знаеш ли френски? – измърмори Хари.

– Какво? – Не беше сигурна дали е чула добре, или приятелят на Мърсър се е побъркал.

Хари гледаше с едно око в огледалото за обратно виждане. Беше стиснал зъби и на устните му играеше гадна усмивка. Продължи да наблюдава хондата, докато тя не се доближи на три-четири метра от задната броня.

– Питам, защото ще ти кажа „пардон“, като го направя. – Млъкна за секунда, преценяваше ъгъла и скоростта, после извика: – Майната ти!

Рязкото натискане на спирачките обаче не даде драматичния резултат, който очакваше. Сякаш пренебрегнала желанието на шофьора, тежката кола просто продължи напред, като намаляваше величествено. Маневрата принуди Поли да натисне спирачките на хондата и пъргавата спортна кола почти закова. Усетил възможността, Поли даде газ и се изравни с ролс-ройса, за да може партньорът му да се прицели по-точно.

Хари всъщност това и чакаше и завъртя кормилото, за да смачка леката хонда между ролс-ройса и мантинелата. Видя как Поли почти се усмихва на напразния му опит и отново натиска спирачките, за да мине зад ролс-ройса. Хари обаче приложи друг номер. Протегна ръка към ръчната спирачка, за да намали оборотите и да мине на трета. Огромната кола потръпна от обидата към механизма ѝ, но се подчини. Този път намали почти веднага и големият шестцилиндров двигател загуби мощност. Поли също реагира бързо, но не достатъчно. Ролс-ройсът прикова хондата към мантинелата и без усилие я задържа там. Хондата задра по металната барикада, разхвърчаха се искри и парчета метал и стъкло. Дясната ѝ предна гума гръмна, калникът се пръсна, сякаш улучен от граната. Хари продължи да притиска хондата, като се смееше

сатанински.

– Хари! – изпищя Кали. – Пистолет! Партньорът на Поли се беше опомнил достатъчно, за да се опита да стреля по ролс-ройса, докато самият Поли се бореше да измъкне разпадащата се кола от клопката.

Хари отпусна ръчната спирачка и се отдели от хондата. Превключи пак на четвърта и видя в огледалото за обратно виждане как малката хонда спря сред облак дим. От избухналата гума лумнаха пламъци, а от разбития радиатор се вдигна пара. Хари улови погледа на Мърсър в огледалото и повтори думите му от преди минути:

– Това би трябвало да ни спечели малко време. Мърсър стисна костеливото му рамо.

– Ако караш ягуара ми така, ще те убия. Хари се изкикоти:

– Трябва да ти призная нещо.

Тонът му изнерви Мърсър. Дори Кали застана нащрек.

– Какво? – тревожно попита Мърсър.

– С Дребосъка се будалкахме с теб, че шофирам, когато идваме тук. Не съм сядал зад волана от години. – Извърна глава и изгледа Мърсър. – Ама то е като да караш колело. Никога не се забравя.

– Гледай си пътя, ако обичаш.

– Не смятам, че трябва да тръгваме по Гардън Стейт – каза Кали. – Полицията ще е заета с „Деко Палас“, но сигурно има описание на откраднатия ролс-ройс.

– Права си – каза Мърсър.

– Къде отиваме?

– Ще караме по северната магистрала. Трябва да си поприказваме с един тип, Еразмус Фес, за сейф, който баща му твърди, че е паднал от „Хинденбург“ малко преди дирижабълът да избухне.

Стигнаха до Уеъртаун и намериха дома на Еразмус Фес след четирисет и пет минути. Единственият работещ фар на ролс-ройса успя да разкрие, че имотът някога е бил ферма. Имаше едноетажна къща с надвиснал над хълтнала веранда покрив. Първоначалните поддържащи колони бяха махнати и сега всичко се крепеше на небоядисани диреци. Вместо диван на верандата беше сложена седалка от стара кола върху метална конструкция. Запуснатата къща беше цялата в напукана люещища се боя. От прозореца мъждукаше синкава светлина. Семейство Фес явно си бяха вкъщи и гледаха телевизия.

По-назад, от дясната страна на къщата, имаше постройка с ламаринен покрив, която изглеждаше по-занемарена и от двора. Наколко коли бяха паркирани в безпорядък. Повечето бяха купчини ръждясали

отломки върху спукани гуми, със счупени предни стъкла и смачкани калници. Над тях се извисяваше открит товарен камион с надпис „Товарене и извозване на отпадъци – Фес“ и телефонен номер. Зад постройката – най-вероятно обор – имаше нагънатата метална ограда, краят ѝ се губеше в тъмното. Зад отворената врата се виждаше море от изоставени коли в нестройни редици.

– Господи – изпуктя Хари, докато изключваше двигателя. – Ако видим някое хлапе да свири на банджо или някой коментира красивата ми уста, си тръгваме веднага.

– Амин, братко, амин. – Мърсър слезе от колата и затъкна пистолета на кръста си. Дръглива котка изхвърча от стария обор и изчезна под една от разнебитените коли.

Мърсър се качи на верандата, Хари и Кали вървяха зад него. Мрежестата врата висеше на счупени панти. Мрежата беше разкъсана и хлабава, а по дървото имаше следи от ноктите на котка. Мърсър блъсна мрежата настрани и почука. Не получи отговор и почука отново, този път по-силно.

– Отвори я тая проклетата врата! – извика мъжки глас отвътре, толкова силно, че прозорците издрънчаха.

– Имам работа – извика му женски глас в отговор. От звука стана ясно, че и двамата седят в предната стая на метър един от друг. Хари си затананика мелодията от „Освобождение“.

– Господи, жено! Гледам „Колелото на късмета“. Виж кой е.

– Добре де.

След секунди лампата на входната врата, всъщност гола крушка, висяща от тавана, светна и сякаш само за миг привлече всички мушици от околността. Жената, която отвори, беше захапала цигара с отпуснатата си уста. Приличаше на крава. Беше с пеньоар, който откриваше дебелиите ѝ, осеяни с разширени вени прасци. Носеше джапанки и Мърсър забеляза, че ноктите ѝ са пожълтели и напукани и приличат на грубата броня на майски бръмбар. Очите ѝ, малки и с неопределен цвят, бяха насълзени от цигарения дим. Беше като буре и сигурно заковаваше кантара поне на сто и тридесет килограма. Мустаците над горната ѝ устна бяха катраненочерни.

Зад нея се виждаше малък коридор и кухня. Старата метална мивка беше затрупана с чинии, мухоловките бяха почернели от жертви.

– Госпожа Еразмус Фес? – попита Мърсър, едва прикриваше отвращението си. Определи възрастта ѝ някъде между петдесет и сто години.

– Така пише на брачното ми свидетелство. – Пискливият ѝ глас и

грубият ѝ тон напомняха на каране, а не на говорене. – Какво искате?

– Бих искал да говоря със съпруга ви.

– Кой е, Лизи? – извика Еразмус Фес от всекидневната.

Тя се обърна натам.

– Откъде да знам, по дяволите? Иска да говори с теб.

– Кажете ми, че е затворено. Да дойде сутринта, ако иска кола или влачение на буксир. – После викна към участниците в предаването: – Давай! Големите пари. Големите пари!

– Чухте го. Елате утре.

Тя понечи да затвори вратата, но Мърсър я блокира с крак. За момент жената продължи да дърпа: не разбираше защо не се затваря.

– Госпожо Фес, не става дума за кола или влачение на буксир. Казвам се Филип Мърсър, а това са Кали Стоу и Хари Уайт. Тук съм заради един сейф, който съпругът ви е предложил на Карл Дайън преди време.

При тези думи в очичките ѝ проблесна лукав поглед.

– Тук сте заради сейфа от „Хинделбург“?

Мърсър не си направи труда да я поправи.

– Точно така. Идваме от Вашингтон. Дали съпругът ви още пази сейфа?

– Дали го пази? По дяволите, той не изхвърля нищо. Още има черупки от първия си улов на морски раци. – Обърна се и отново извика на съпруга си: – Раз, дошли са за сейфа от „Хинделбург“.

– Не се продава – извика в отговор Еразмус Фес.

– Напротив, продава се – разгорещи се Лизи. – Още навремето ти казаха да го дадеш това проклето нещо на онзи от Колорадо. – Отново се обърна към Мърсър. – Откакто бащата на Раз го намери, ни преследват какви ли не нещастия. Откакто го е довялкъл вкъщи, в семейството не се раждат деца. Аз имам седем братя и сестри, а Раз има осем. Няма причина да нямаме деца.

– Може да е от морските раци – измърмори Хари. Кали му хвърли поглед да замълчи и попита Лизи Фес:

– Ами рак? В семейството ви има ли случаи на рак? – О, да. Бащата и по-малкия брат на Раз умряха от рак. А аз и една от сестрите му загубихме гърдите си от рак.

Поради цялата тази лой по нея и безформения пеньоар, който бе облякла, беше разбираемо, че никой не бе забелязал, че е претърпяла мастектомия и на двете гърди.

– А те живели ли са в къщата, след като е бил открит сейфът? – попита Кали.

– Естествено. Нали затова казвам, че сейфът ни донесе само нещастия. Най-големият брат на Раз не се разбираше с баща си и се изнесе още преди това. Здрав е като бик и има дванайсет деца и цяла сюррия внуци.

– Изглежда, сме на прав път. Случаи на рак, стерилитет. Напомня ли ти нещо? – прошепна Кали на Мърсър.

Мърсър мислено се беше пренесъл в далечното селце по поречието на Сцила в Централна Африка. Честър Бауи сигурно беше взел проба от урановата руда на връщане към Съединените щати, но точно преди „Хинденбург“ да катастрофира я беше сложил в сейф и го бе хвърлил от дирижабъла. Това, което още повече изуми Мърсър от странната одисея на пробата, беше как е останала достатъчно радиоактивна, за да причини рак на един, ако не и на двама от семейство Фес.

Музиката от „Колелото на късмета“ се извиси до кресчендо, после телевизорът млъкна. След малко Еразмус Фес се появи на вратата. За разлика от жена си, беше кокалест и слаб като върлина. Носеше омазан с масло работен комбинезон с името му на гърдите. Косата му беше прошарена и рядка и имаше пърхот. Носеше очила с дебели стъкла, които уголемяваха кръвясалите му очи, посивялата му брада не беше бръснатата поне от пет дни. Оригна се на бира и протегна жилестата си ръка към Мърсър.

– Еразмус Фес.

– Филип Мърсър. – Ръкуваха се.

– Защо се интересувате от сейфа? – попита Фес.

– Какво значение има? – развика се Лизи на съпруга си. – Нали иска да го купи.

Мърсър не беше казал, че иска да купи сейфа, но просто кимна.

Еразмус Фес доби пресметлив, почти хищен вид.

– Двайсет хиляди. В брой.

Искаше с пет хиляди долара повече, отколкото бе поискал от Карл Дайън, но това не беше проблем за Мърсър. Той би купил сейфа и съдържанието му за всякаква сума, която би поискал Фес. Проблемът беше, че просто нямаше тези пари в себе си. Лесно можеше да напише чек за тази сума, но знаеше, че Фес никога няма да го приеме, а и той не искаше да остави следа от парична транзакция. Не му харесваше, че се налага да чакат до сутринта, та банката да отвори, но не виждаше друга възможност. И изведнъж си спомни за печалбата на Хари, погледна го и подхвърли:

– Лесни пари лесно се губят, старче.

– А?

– Изпразни си джобовете.

– Какво?! – Хари най-накрая разбра какво иска Мърсър и почервения целият. – Никога! Спечелих си парите съвсем честно.

– Успокой се – утеша го Мърсър. – Ще ти ги върна, като се приберем. – Щеше да представи сметката на заместник-съветника по въпросите на националната сигурност Ласко.

Очите на Лизи и Еразмус Фес се разшириха, когато Хари измъкна от анорака си две дебели пачки от по сто долара и ги подаде на Мърсър.

– Обаче искам разписка.

Мърсър ги показа на семейство Фес, но не им ги даде.

– Първо искам да видя сейфа. И искам да получа кола в изправност. Ние, така да се каже, вземем ролс-ройса назаем.

Фес погледна към елегантната кола на пътя. Огледа я с опитно око, като обърна особено внимание на съсипаната броня и пробитите врати.

– Ще ти дам кола, стига да забравиш къде си паркирал тази.

Мърсър се надяваше да върне ролс-ройса на законния му собственик и си помисли, че би могъл да се обади на полицията, щом се върнат във Вашингтон, но пък знаеше, че дотогава луксозната лимузина ще бъде превърната в купчина части. Утре просто щеше да е лош ден за някоя застрахователна компания.

– Става.

– Трябва да му дадеш и книжата – каза Лизи на съпруга си.

– Книжа? – попита Кали. – Какви книжа?

– През петдесетте бащата на Раз отвори сейфа. Не знам какво още имаше вътре, но имаше и куп книжа. Бележки или нещо от тоя род. Направи копия и пак заключи оригиналите вътре. Раз, къде са се дянали?

– Господи, жено, прекалено много говориш – промърмори Фес. Прокара пръсти през косата си и се посипаха купища пърхот. – В офиса са. Най-долното чекмедже. Зад чертежите на самолетните двигатели, дето ги купих преди пет години.

Мърсър не бе изненадан, че Фес знае къде са документите. Подозираше, че собственикът на автоморгата може да каже точно къде се намират всяко старо желязо в разхвърляния му двор.

– Да тръгваме – изръмжа Фес.

Хари каза, че ще изчака на портала, и убеди Лизи да му донесе пиене още докато мъжът ѝ вземаше фенерче от кабината на камиона.

– Ти не си колекционер като онзи писател от Колорадо – каза Фес, докато отключваше катинара на портата към двора на моргата. – За

какво ти е този сейф?

– Има вероятност да е принадлежал на дядо ми – каза Кали, преди Мърсър да успее да измисли някаква лъжа. – Връщал се е от Европа на „Хинденбург“. Винаги е носел със себе си сейф. Бил е бижутер.

При тези думи Фес рязко спря и насочи фенерчето към очите ѝ.

– В сейфа няма бижута, мога да ти го гарантирам.

– А какво има? – попита Мърсър.

– Сражавах се в Корея по времето, когато татко го е отворил. Каза, че вътре няма нищо освен бележките и едно гюле.

– Какво? – едновременно се обадиха Кали и Мърсър.

– Гюле. Като тия, дето ги хвърлят спортистите. Просто кръгла метална топка.

Поведе ги покрай редиците разпадащи се автомобили. Мърсър забеляза изгоряла пожарна кола, няколко лодки и стрела от голям кран. Безброй катранени локви нафта бяха осеяли пещъчливата земя, а отстрани имаше купчина гуми, висока поне шест метра. С приближаването им се разбягаха нощни животни, блестящите им очи се впериха в тях.

В дъното на двора имаше ламаринен гараж. Фес избра друг ключ от дрънчащата връзка и отвори. Влезе и светна единствената висяща от тавана крушка. Мърсър не можеше да си обясни защо боклуците по рафтовете на стените трябва да се пазят от атмосферни условия. Почти всичко приличаше на безполезни купчини ръждясал метал.

– Тук си пазя хубавите неща – каза Фес.

Мърсър реши да не пита какво точно означава „хубави неща“.

Фес махна една скоростна кутия от един ъгъл, отметна мръсно парче платно и видяха малък сейф – тъмен метален сандък с ръждясали панти. На вратичката му имаше цифрова ключалка и малка дръжка.

– Ей сега идвам – каза Фес и изчезна от гаража.

– Гюлето сигурно е проба от рудата – каза Кали веднага щом Фес се отдалечи достатъчно, за да не ги чува.

– Няма друго обяснение – съгласи се Мърсър. – Старата негърка каза, че Честър Бауи бил изпратил сандъци с проби по реката, но сигурно е запазил някакво количество руда. Пречистил я е и вероятно я е поставил в сейфа, за да спре радиацията.

– Но е изтекла достатъчно, за да засегне Еразмус и Лизи. – Кали се замисли за момент. – Ще трябва да докладвам за това място на шефовете ми в Департамента по енергетика. Тук веднага трябва да дойде екип на ДОЯЗ. Трябва да сме предпазливи. – Огледа рафтовете. – Бог знае какво се е просмукало в тези боклуци.

– Може да се намеси и Агенцията за опазване на околната среда – саркастично отбеляза Мърсър, – като се има предвид колко нафта се е пропила в земята.

Фес се върна, тикаше градинарска количка. Гумите бяха спукани, но щеше да е по-лесно да я използват, отколкото да носят сейфа. Мърсър го премести в количката и спря, защото чу далечен звук от хеликоптер.

– Оттук прелитат ли самолети? – попита той Фес.

– Тоя хеликоптер не е нищо. През цялото време се чуват. Големите клечки летят от Ню Йорк за Атлантик Сити.

Обяснението изглеждаше разумно, но Мърсър остана нащрек. Колкото по-бързо тръгна към Вашингтон, толкова по-доволен щеше да е. Намести сейфа в задния край на количката и заобиколи, за да хване дръжките. Коства му значително усилие да я подкара на спукани гуми, но след като я задвижи, стана по-лесно. Изглежда, Фес не бързаше особено, така че Мърсър не му обърна внимание и сам тръгна да излиза от двора, осланяше се на картата, която несъзнателно беше съставил в ума си.

– Сигурен ли си, че знаеш накъде отиваш? – попита Кали, крачеше до него.

– Господи, жено, прекалено много говориш – каза Мърсър, имитираше до съвършенство южняшкия акцент на Фес. Кали се престори, че пуши и издухва дим в лицето му.

Стигнаха портала и Мърсър пусна дръжките на количката. Не знаеше коя кола ще му даде спривавият Фес, така че реши да го изчака.

– Защо не идеш да провериш какво прави Хари? – каза на Кали. – Аз ще натоваря сейфа, щом нашият приятел Еразмус се дотътри.

Тя се качи на разкривената веранда, почука и влезе.

Фес най-накрая се появи, заключи портите и посочи на Мърсър един относително нов модел форд. Гумите изглеждаха изтъркани, а предният десен калник бе надупчен, но иначе колата щеше да свърши работа. Фес отвори задната врата и извади ключовете изпод задната седалка.

– Крадците винаги гледат в сенника или под седалката на шофьора. Никога отзад. – Пъкна ключа, за да отвори багажника, и се отдръпна, за да покаже на Мърсър, че няма намерение да му помага да качи сейфа. Мърсър се наведе и го повдигна. Сигурно тежеше поне петдесет килограма. Подпря го на задната броня и го блъсна вътре. Ясно чу как тежката метална топка се претърколи в сейфа, докато го буташе в багажника.

– Готово – каза Фес и протегна мазолестата си ръка. – Получихте си сейфа и колата.

– Двайсет бона. – Мърсър му подаде двете пачки от по сто долара.

Но Фес не му даде ключовете, а се обърна и тръгна към къщата, като измърмори:

– Трябва да ги преброя.

Мърсър сви юмруци. Наложил се да се пребори със себе си, за да прогони гнева от гласа си.

– Господин Фес, ние малко бързаме. Старецът се обърна.

– Слушай, синко. Не знам кой си и какво всъщност търсиш, но не ти вярвам особено. Затова просто ще трябва да успокоиш топката, докаато с Лизи преброим парите.

Мърсър щеше да извади пистолета, ако не го беше страх, че този чешиг ще получи инфаркт.

– Добре – каза накрая. И тъкмо щеше да последва Фес към къщата, когато пак чу хеликоптера. Отблизо. Твърде близо.

Ако някой летеше от Ню Йорк за Атлантик Сити, със сигурност щеше да следва маршрут по крайбрежието или над граничните острови. А не на осем километра във вътрешността. Мърсър си наложи да се успокои. Беше оставил Поли на магистралата, а хората му все още бяха в „Деко Палас“. Нямаше начин да са ги проследили до дома на Фес, както и да са разбрали за разговора с Карл Дайън, който ги бе довел тук.

Погледна към тъмното небе, но видя само няколко звезди. Тракането на хеликоптера се усили. Приближаваше се бързо. Въпреки логиката го заля чувство на неотложност. Затича се след Фес. В същия миг тъмният хеликоптер освети боровата гора на петдесетина метра от фермата. Мърсър зърна отворената странична врата секунда преди да открият стрелбата. Стрелецът се прицели най-напред в ролс-ройса. Десните гуми станаха на решето, течността от радиатора бликна като кръв.

Мърсър настигна Фес точно когато той се изкачваше по стъпалата на верандата, сграбчи го и влетя с него през входната врата миг преди върху верандата да се изсипе вторият залп. Парите се пръснаха по пода.

– Господи! – изрева Фес сред оглушителната стрелба.

Мърсър не му обърна внимание и надникна през един мръсен прозорец. Не си спомняше кога е извадил пистолета. Как, по дяволите, ги бе открил Поли? Беше невъзможно. Поли не беше имал време да подслуша телефонния разговор в стаята на Мърсър в „Деко Палас“, а Мърсър бе сигурен, че никой не ги е проследил от Атлантик Сити.

Хеликоптерът се сниши, перките му бяха само на метри от

дърветата. От отворената врата скочиха четирима души и пилотът издигна машината. В хеликоптера остана пети боец – на картеницата.

Мърсър извади от самото си мобилния си телефон и го хвърли на Кали.

– Обади се на полицията. Кажим им, че хората, които са стреляли в „Деко Палас“, са тук. – После сграбчи Фес за яката на комбинезона му. Лизи си беше запушила ушите и пицеше в дневната. – Имаш ли някакво оръжие?

Трябваше да се довери на Фес. Автомонтьорът бързо се опомни и очите му изгубиха маниашкия си блясък.

– По дяволите, разбира се, че имам. Нали съм американец?

– А аз си мислех, че няма патриотизъм в теб – отбеляза Хари и отпи от напитката, която му бе наляла Лизи.

Цялата къща се разтресе, когато хеликоптерът закръжи над нея. Едва крепящият се куп чинии в мивката се разби на пода, картините по стените затанцуваха. Еразмус Фес излезе от стаята и след малко се върна с полуавтоматична пушка, две ловджийски и огромен револвер, затъкнат между копчетата на комбинезона му. Подаде на Мърсър едната ловджийска пушка. Кали взе другата.

– И двете са заредени. – Той извади изпод мишницата си кутията с патрони и я сложи на масичката за кафе, после провери пълнителя на своята „Ругер Мини“ 14 – цивилен вариант на оръжието, използвано в армията по време на войната с Виетнам.

– Лизи – извика. – Стига си ревала. Иди донеси патроните от трапезарията.

Мърсър надникна през прозореца. Веднага видя Поли, който бавно водеше хората си. Напредваха към къщата. Придвижваха се като професионалисти и не се показваха за повече от няколко секунди, докато пресичаха двора. Когато стигна до прикритието на големия камион, Поли направи знак на хората си да заемат позиции. Каза нещо по предавателя в ръката си и хеликоптерът се отдалечи.

– Чуваш ли ме? – извика наемникът.

Мърсър не отговори; наблюдаваше как двама от хората на Поли заемат позиции от лявата и дясната страна на къщата. Можеше да извади от строя единия, но другият бързо заобиколи сградата и Мърсър вече не го виждаше.

– Знам, че ме чуваш, Мърсър – изкрещя Поли. – Кажим ми защо дойде тук и може да те оставя жив.

– Тук е за един сейф от „Хинденбург“. Той е в багажника на онзи

форд „Таурус“ ей там – извика Фес, преди Мърсър да може да го спре. – Просто го вземете и ни оставете на мира.

– Затваряй си устата – изсъска му Мърсър. Фес го изгледа предизвикателно.

Един от хората на Поли излезе от прикритието си и се затича към кафявия форд. Без да забавя ход, надникна в отворения багажник, после се скри зад друга потрошена кола.

– Тук е – извика на Поли.

Тъмна сянка премина под прозореца – някой от хората на Поли беше стигнал верандата. Входната врата нямаше да издържи и секунда под обстрела на автоматите им. Мърсър проточи врат, за да види убиеца, но той се беше прилепил до стената. Мърсър погледна към камиона. Знаеше, че Поли ще даде сигнал всеки момент.

Той обаче нямаше намерение да чака. Имаше само една възможност да изненада мъжа на верандата. Внимателно се прицели и стреля. Дванайсеткалибровата пушка изрита в ръката му. Той зареди наново, още преди да види дали е уцелил, и стреля пак. Куршумите улучиха един от прогнилите диреци, на които се крепеше покривът на верандата, и той се раздроби, заклати се и се счупи с грохот, който заглуши бръмченето на хеликоптера. Покривът на верандата се завъртя надолу като фуния на торнадо. Убиецът не беше достатъчно бърз. Опита се да отскочи, но покривът се сгромоляса върху него, притисна го към къщата и гредите го смачкаха.

Поли и хората му откриха стрелба. Прозорците се пръснаха, евтините пердета на Лизи станаха на парцали. Мърсър се опита да отвърне на стрелбата, пушката му бумтеше сред отсеченото свистене на неприятелските куршуми, но те бяха твърде много. Пробиваха ламаринената обшивка на къщата и минаваха през проядената изолация и мазилката почти без да намалят скоростта си. Холът се изпълни с прах. Въздухът сякаш оживя. Всички залегнаха.

Холът потъна в тъмнина. В дивана бе попаднал залп и около него се бяха разпилели парчета плат и тапицерия. В един от контактите в кухнята бе попаднал куршум и бе предизвикал пожар, който бързо се разрастваше.

Шумът бе адски, неземан. Непрекъснат грохот, който пронизваше тъпанчетата и докарваше до лудост. И не спираше. Щом някой от убийците изпразнесе пълнителя си, сякаш веднага слагаше нов. От стените падаха парчета мазилка, а пожарът в кухнята се усилваше: Мърсър усещаше топлината му. Един куршум уцели телевизора и екранът се

пръсна с пукот.

Димът се съгъстяваше. Притисната към пода от мъжа си, Лизи Фес се разкашля.

Мърсър погледна Кали. Лицето ѝ беше пепеляво от страх, красивите ѝ устни бяха отворени, за да вдихат поне мъничко ценен кислород от изпълнения с пушек въздух. Той погледна през вратата. Кухнята беше обхваната от пламъци. Не знаеше дали семейство Фес готвят на газ, но ако беше така, бе само въпрос на време топлината или някой куршум да пробие газопровода и да вдигне цялата къща във въздуха.

В същия миг стрелбата спря също толкова бързо, колкото беше започнала. Ушите на Мърсър пищяха толкова силно, а огънят бумтеше толкова мощно, че той разбра, че Поли е спрял стрелбата, само защото по стените не се появяваха нови дупки. Когато сетивата му се възвърнаха, отново чу хеликоптера. Тежкият тътен на перките му подсказа, че машината се издига.

Поли явно бе използвал стрелбата като прикритие, за да вземе сейфа и бързо да се разкара. Мърсър обаче не разбираше защо Поли и хората му си тръгват, преди да са убили всички в къщата. Това бе първата грешка на наемника, която забелязваше.

Страхуваше се, че Поли е оставил снайперист, но все пак трябваше да излезе от горящата сграда, така че пропъзля през натрошените стъкла и отломки до един от счупените прозорци. Подхвърли навън телевизионния справочник на Еразмус Фес и когато не му отвърна стрелба, надникна за миг. Не видя нищо необичайно и се втренчи в двора и сенките зад него.

И видя светлини и разбра защо Поли е избягал. Мигащи червени и сини светлини на полицейски коли сред дърветата. Колите летяха към двора и първата щеше да пристигне след броени секунди.

Тъй като входната врата не можеше да се използва заради падналия покрив на верандата, а задната беше обхваната от пламъци, Мърсър изведе всички през прозореца. Еразмус и Лизи бяха първи. Хари отказа да излезе след тях, така че Кали праметна дългите си крака през рамката и скочи навън. После помогна на Хари да слезе, а Мърсър се изхлузи след него. Струпаха се до камиона на Фес и Мърсър и Кали избухнаха в пристъп на кашлица.

По някаква причина Хари и семейство Фес не бяха толкова засегнати. Хари дори извади цигари, запали три и подаде по една на Еразмус и Лизи.

– Годините каляване на имунната ми система най-накрая се

отплащат – отбеляза спокойно сред облак тютюнев дим.

Първата патрулка от Ню Джързи спря, разпръсквайки чакъл по двора. Полицаят отвори вратата и изскочи с изваден пистолет, прикри се зад вратата.

– Ръцете горе, така че да ги виждам, задници такива! – изкрещя, изпълнен с адреналин и с мисълта щ повишение в близко бъдеще. – Ако някой мръдне, мъртъв.

Петимата се подчиниха на заповедта. Долетяха още коли.

Още преди да ги закопчат, задната част на къщата се срути сред фонтан от искри и пламъците затанцуваха още по-високо. Лизи се обърна към мъжа си и каза:

– Раз, отиваме да живеем във Флорида.

Арлингтън, Вирджиния

Мърсър разклати остатъка от джина с водка и го гаврътна. Това му бе третият коктейл и вече мислеше за четвърти. Хари се беше отпуснал до него на любимия си стол в домашния бар на Мърсър. И двамата бяха изтощени, прочите им бяха подути, но никой не искаше да си ляга.

Бяха изминали повече от осем часа и се наложи пряката намеса на Айра Ласко, както и на един таен агент от Службата за национална сигурност, който поръчителства за Кали Стоу, преди полицията от Ню Джързи и хората от ФБР да установят, че не са заловили тримата най-големи обществени врагове. Лизи и Еразмус прекараха само час в районното: дадоха показания и след това ги освободиха. Айра увери Мърсър, че вехтошарят ще бъде компенсиран напълно за загубите си.

Кали си тръгна преди Мърсър и Хари, заедно с агента от Службата за национална сигурност, който я откара с правителствена кола. На Мърсър му разрешиха да се върне в „Деко Палас“, за да си вземе ягуара. Пътят към къщи беше дълъг.

Хари дойде два часа след като Мърсър го бе оставил в апартамента му, влачеше недоволния Повлекан. Поръчаха си китайска храна, но и двамата нямаха настроение за ядене. Всеки бе зает със собствените си мисли.

– Е, поне една загадка се изясни – каза Хари след солидна глътка „Джак Даниълс“.

– Коя?

– Колата.

Полицайте, издирващи ролс-ройса, който бяха откраднали от „Деко Палас“, бяха открили, че колата е оборудвана с проследяващо устройство. Мъжът, когото Поли беше оставил на входа на хотела, бе хванал шофьора и го беше принудил да разкрие личния си идентификационен номер. Устройството беше довело Поли и хората му право в двора на Фес. За щастие собственикът на колата не беше убит, но трима души от хотела бяха мъртви, а други осем – ранени.

Макар Мърсър да знаеше, че няма вина за тези убийства, те тежаха на съвестта му. Страдаше още повече за смъртта на Серена Балард. Нямаше как да пренебрегне факта, че ако не се беше свързал с нея, тя все още щеше да е жива. Както и всички останали.

– Има нещо, което ще те разведри – каза Хари след дълго

мълчание, затършува в анорака си и хвърли на бара някакви листове.

– Какво е това?

– Копия от бележките от сейфа. Лизи Фес ми ги даде.

Мърсър го изгледа изумено.

– Защо не ми каза по-рано, кучи сине? Остави ме да си седя тук и да си мисля, че сме в задънена улица, докато това е било в теб през цялото време!

– Ей, съжалявам – отговори Хари. – Първо исках да дешифрирам всичко, но като видях, че ченето ти е по-увиснало и от на Повлекан, размислих.

Мърсър прочете първите няколко откъса.

Игрите на елена и антилопата. Тази проклетата адска песен не ми излиза от ума. Имало ли е антилопи в Америка? Питам те, Алберт, какви игри са играли? Какви веселби са си устройвали овните и овците? Спомням си, че едно време бях с всички си, и мисля, че би трябвало да се върна към това време. Но пък как изобщо някой знае какво е лудостта? И дали наистина толкова хора ги е грижа? Мен вече не ме е грижа. Опарих се и се страхувам, че това пътуване ме промени болезнено и тревожно. Вече не разпознавам отражението в огледалото. А в този сейф се крие ключът към още по-голяма лудост. Мисля си го точно сега, когато се качих на този дирижабъл. Избягах от всички, които ме преследваха – червените и техните слуги. Но платих цената. Очите ми са почернели като очите на фараон. Косата ми, която не беше много още когато тръгнах, опада на кичури, а тялото ме боли ужасно. Останалите пътници се извърщаха, докато се качвахме. Наистина съм развалина. Когато си спомням какво съм понесъл през последните седмици и месеци, си мисля, че дори преди да тръгна съм бил повече от луд. Но трябваше да разбера. Предполагам, че съм бил обсебен, неспособен да загърбя нуждата на егото си винаги да съм прав. Едва намирам сили да ставам всяка сутрин и сега седя тук и се мъча, насилвам се да пиша тази история.

Втора чай в чаша с шест.

Но аз успях. Трябваше да покажа на света, че поне една от теориите ми си заслужава да бъде следвана. И научих, че всички са верни. На кораб, кола, влак и магаре позволих на манията си да ме отведе в ада. Бях толкова съсипан от треска, че докато треперех, си счупих зъб. В един момент борбата ми с маларията беше така жестока, че урината ми беше с цвят на вино. Мисля за това, което брат ми Ник е изстрадал през Голямата война, и знам, че съм надхвърлил страданията му. Пътешествието

ми имаше всички елементи на едно велико търсене, одисеята на Одисей. Но моето няма да завърши в росните полета на моята Итака и в обятията на любимата ми Пенелопа. Не успях да победа женихите. И макар да не исках да вярвам, че съществуват, дори сега знам, че заговорничат срещу мен. Станал съм параноик, но всъщност се страхувам, че е недостатъчно. Липсва ми хитростта на героя и неговата сила. Лукавството не е в природата ми.

– Това трябва да е шифровано като бележката, която получихме с Кали от архивите на Айнщайн – каза Мърсър, след като прочете неясните редове. – Има някакъв смисъл на определено ниво, но трябва да има и още нещо. Помниш ли кода? По колко думи да прескачам?

– Брой всяка единайсета – веднага отвърна Хари. Мърсър взе тетрадка и химикал от едно чекмедже зад бара и започна да брои думите. След малко остави химикала и прочете на глас дешифрираното.

– „Оставям те и наистина ме е грижа да разпозная мисълта за низвергнат“. – Погледна Хари. – Какво значи пък това, по дяволите?

Хари се захили.

– Значи, че си идиот. Не си броил първата дума. Мърсър безсилно върна страниците на приятеля си.

– Ти си този, който обича главоблъсканици и дешифрира първото послание. Ти го направи.

– Вече го направих. Първите десет думи са „Боже мой, Алберт, трябва да ти кажа, че смених ключа“.

– По дяволите! – В гласа на Мърсър се прокрадна гняв. – Как да открием новия ключ? Има ли подсказка?

– Да. – Хари посочи втория абзац, нелогичния ред, на който Мърсър не бе обърнал внимание, докато четеше текста. – Този ред тук. „Втора чай в чаша с шест“. Сигурен съм, че е игрословица. Трябва да се промени чай на чаша с шест думи, а втората дума е ключът. Прегледах и останалата част от писмото и намерих още пет игрословици.

– Можеш ли да ги разгадаеш?

– Е, може да ми отнеме известно време, но иначе мога.

Мърсър взе чашата с питието на Хари.

– Тогава се залавяй за работа.

След като си направи кафе, което буквално можеше да разтопи лъжичката, Мърсър седна до Хари, който вече бе започнал да пише. Имаше буквално стотици комбинации и нямаше да разберат коя е правилната, докато не разгадаят и петте игрословици.

– По дяволите – измърмори Хари. – Започвам да го мразя тоя Честър Бауи.

– Защо?

– Нужни са само четири думи, за да се промени чай на чаша. Ето: чай, кран, кепе, чаша. Другите две са просто пълнеж и дори не знам къде да ги сложа. Може да го направя така: чай, грах, галеник, слагам, кутре, чаша или пък така: чай, море, отд., мъзга, кепе, чаша⁴.

– Чакай-чакай. Какво е отд.?

– Съкращение на отделен. Общото правило при игрословиците е, че ако го има в речника, можеш да го използваш.

– Е, аз не съм толкова добър като теб в тези неща, но защо не ми дадеш втората подсказка и ще видя какво мога да направя.

Хари прелисти бележката на Бауи до Айнщайн и прочете следващата игрословица. – „Четвърта игри в топки с девет“. Трябва да променяш само по една буква и да превърнеш думата „игри“ в „топки“ с девет думи. Четвъртата дума е ключът. После имаме: „Четвърта подагра в пълен с десет“, „Втора изток в запад с четири“ и накрая „Трета мъчен в хубав с четири“.

Мърсър написа на един лист първата и последната дума от втората подсказка, разбра колко по-трудно е, когато думите са с повече букви, и мълчаливо размени листа си с този на Хари, за да му даде по-трудната игрословица.

– Ето затова си искам питието – каза Хари, без да вдига поглед.

Мърсър плъзна чашата уиски към приятеля си и двамата се заловиха за работа.

В единайсет свериha бележките си. Мърсър беше изписал ред след ред на своя лист, но нямаше напредък, докато Хари беше почти сигурен, че е разгадал три от тях, макар и най-лесните. Бе дешифрирал последните две по следния начин: запад, минус, последен, изток и мъчен, гмуркам, пет, хубав. След като бе разбрал, че една от ключовите думи е „пет“, бе разгадал и първата игрословица по този начин: чай, десет, тен, кран, кепе, чаша⁵.

– Значи имаме десет, нещо, нещо, минус, пет – каза Мърсър, докато изхвърляше препълнения пепелник на Хари в металното кошче, което служеше само за тази цел.

– Трябва да е математическа задача. Десет плюс нещо минус пет

4. Англ.: Tea, tap, cap, sir. Tea, pea, pet, put, pup, sir. Tea, sea, sep, sap, cap, sir – Б. пр.

5. Англ.: West, lest, last, east. Dire, dive, five, fine. Tea, ten, tan, tap, cap, sir – Б. пр.

или десет минус нещо минус пет.

– Или десет по нещо? – предположи Мърсър.

– Гениално – извика Хари и отново се наведе над листа. – Игри в топки. – И продължи на глас, докато пишеше: – Игри, жени, монети, времена, керемиди, обработка, пълни, пада, топки.⁶ Идеално.

– Bravo, Хари – възхитено каза Мърсър. – Сега отгатни и последната и отново сме в играта. Знаеш, че четвъртата дума трябва да е число.

– Само минутка. – Изминаха няколко минути. Хари най-накрая вдигна поглед. – Нали разбираш, че Бауи е написал това точно преди да хвърли сейфа.

– Да, и?

– Само помисли що за ум е имал, за да измисли тези игрословици и да напише писмото до Айнщайн, за да се увери, че думите са подредени правилно. Можел е да го направи наум, без въщност да се замисля. А от тона на писмото е ясно, че е минал през ада.

– От това, което разбрах дотук, със сигурност е бил, меко казано, ексцентричен – каза Мърсър. – А ако се съди по това писмо, изглежда е бил на ръба на нервна криза. – О, аз бих казал, че е преминал границата и си е бил тра-ла-ла.

Мърсър стана да изведе Повлекан на последна разходка за деня. От дългите години, в които се познаваха, знаеше, че Хари няма да си тръгне, докато не разгадае шифъра, и дори тогава би си легнал на кожения диван, вместо да се връща в мръсния си едностаен апартамент на съседната пряка.

Повлече старото куче към витата стълба и надолу. По полирания мраморен под на фойето Повлекан дори се заклатушка сам. На Хари обикновено му се налагаше да го влачи до вратата, но на Мърсър песът не се инатеше толкова.

Мърсър бе точно пред входната врата, когато се звънна. Той автоматично си погледна часовника. Единадесет и петнадесет. Никой не го посещаваше по това време, освен ако нямаше лоши новини. За момент помисли дали да не изтича горе, за да си вземе деветмилиметровата берета от нощното шкафче, но през страничните стъкла видя кой е, усмихна се и отвори.

Кали Стоу беше с джинси и къса черна блуза, а отгоре беше наметнала бяла мъжка риза. Мърсър реши, че е бързала да дойде. Нямаше грим, а червената ѝ коса бе по-разчорлена, но въпреки това изглеждаше

6. Англ.: Games, dames, dimes, times, tiles, tills, fills, falls, balls – Б. пр.

прекрасно, по онзи уязвим начин, който мъжете обожават, а жените никога не разбират.

Изведнъж Мърсър осъзна три неща. Първо, че Кали не отвърна на усмивката му, второ, че не ѝ е давал адреса си, трето, че зад нея стоят двама мъже.

– Извинявай – тъжно каза тя. – Не ми оставиха избор.

Единият от мъжете показа на Мърсър пистолета, който беше опрял в гърба ѝ. Заля го гореща вълна гняв.

– Кои сте вие?

– Защо не влезем вътре, доктор Мърсър? – каза въоръженият мъж.

И двамата бяха с тъмни коси, мургава кожа и мустаци, но по-скоро бяха от Средиземноморието, отколкото от Близкия изток. Мъжът с пистолета бе висок колкото Мърсър, със слабо телосложение и ангелско лице, което не съответстваше на оръжието в ръката му. Другият беше понисък и по-възрастен, мустациите и косата му бяха прошарени. И двамата носеха класически тъмни костюми. Мърсър неизвестно защо беше убеден, че водачът е по-ниският.

– Добре ли си? – попита Мърсър и се отмести от вратата.

– Добре съм – отвърна Кали.

Мърсър знаеше, че тя няма да покаже, че са ѝ причинили болка. Беше храбра, храбра в пълния смисъл на думата.

– Какво искате? – попита Мърсър този, когото бе сметнал за водача.

– Тук съм, за да ви отправя едно предупреждение, доктор Мърсър, нищо повече. – Мъжът имаше акцент, който Мърсър не можа да определи, и говореше кротко, почти като свещеник.

– Какво предупреждение?

– Трябва да спрете търсенето на Аламбика на Скендербег. Колкото повече търсите, толкова повече помагате на други, които също го търсят.

Ако другият не държеше пистолет, Мърсър щеше да им се изсмее.

– Изобщо нямам представа за какво говорите. Не знам какво е аламбик, нито кой е Скендербег, така че защо просто не си тръгнете и да се престорим, че всичко това не се е случвало?

– Малко е късно за това.

– Господи! – Мърсър позна гласа и реакцията му изведнъж отключи спомена и у Кали. Тя пребледня.

– Вие бяхте в селцето – каза Мърсър. – Спасихте ни с Кали.

– Ако знаех, че ще продължите издирването – каза мъжът, – щях да

забавя атаката и да оставя Хариби Дайс да ви убие.

– Ние не търсим нищо – каза Мърсър и по някакъв начин успя да се успокои. Ако тези двамата искаха да ги убият, нямаше да говорят. – Опитваме се да разберем какво се е случило с урана, който е бил добит край селото преди почти седемдесет години. Това няма нищо общо с вас.

– Има. Защото става въпрос за Аламбика на Скендербег – каза мъжът почти почитателно. – Вие дори не знаете какво търсите, докторе, но трябва да ви предупредя да спрете. Спасихме живота ви два пъти.

– Значи вие бяхте снощи в казиното, така ли? – попита Кали.

Мъжът кимна.

– Да. Наел е човек, който да намери аламбика, и досега успяваме да следим ходовете му. Проследихме го най-напред до Африка, а след това и до Атлантик Сити. Но в казиното подценихме силите му и не знаехме, че е наел хеликоптер. – Обърна се пак към Мърсър. Очите му бяха тревожни, сякаш знаеше твърде много тайни. – Вие ги поведохте към следа, която никога нямаше да открият. Впрочем, каква беше тя?

– Сейф – отговори Мърсър и в гласа му се прокрадна вина, защото отново си спомни за Серена Балард и всички останали. – Един професор по класически науки е донесъл проба от рудата в Африка. Отишъл е там, убеден, че е открил местонахождението на метала, който Зевс е използвал за оковите на Прометей. Това, което е открил обаче, е било жила с необичайно силен уран, а не митичният адамант.

При тази дума двамата мъже се спогледаха.

– Имаше ли още нещо?

– Притежателите на сейфа казаха, че в него не е имало нищо освен проба от рудата – излъга Мърсър; молеше се Хари да не излезе от библиотеката и да погледне във фоайето. – Наемникът...

– Поли Фейнс – подсказа мъжът с пистолета.

– Та значи той открадна сейфа, преди да имам възможност да се уверя в това, но нямам причина да се съмнявам в думите на собствениците. Не знаеха нищо, освен че сейфът е бил хвърлен от „Хинденбург“.

Двамата мъже отново се спогледаха.

– Интересно – каза водачът накрая. – Но това не променя нищо. Дойдох тук, за да ви предупредя. Попаднали сте в древна битка, която едва ли можете да разберете. Умолявам ви веднага да прекратите разследването си. Досега имате късмет, че успях да спася живота ви. Следващия път може да не ви провърви толкова.

Двамата тръгнаха към вратата. Кали и Мърсър ги гледаха.

– И знайте, доктор Мърсър, че щом аз мога да намеря вас и госпожица Стоу толкова лесно, за Поли Фейнс също ще е лесно – подхвърли по-възрастният.

– Кои сте вие? – попита Мърсър, преди двамата да изчезнат в нощта.

Водачът спря, обърна се, погледна Мърсър в очите и отвърна:

– Еничари. – И излязоха.

Сякаш в стаята досега беше тъмно и изведнъж просветна. Мърсър пое дълбоко дъх и пристъпи към Кали. Сложи ръцете си върху раменете ѝ и я погледна в очите. Това, което видя, беше по-скоро гняв, отколкото страх.

– Добре ли си?

– Бясна съм – отвърна тя и се дръпна. Луничките ѝ изпъкваха на бледата ѝ гладка кожа, малките ѝ уши се бяха зачервили. Тя не се нуждаеше от утеха. Нуждаеше се от отдушник. – Влязоха през прозореца на банята ми, а се предполага, че има аларма. Аз съм била в армията, за бога, а дори не ги чух. Светнаха лампата, а аз си спях. Трябваше да ме разтърсят, за да се събудя. Признавам, че това беше един от най-страшните мигове в живота ми. Можеш да си представиш какво си помислих. И боже мой, след това дори не продумах. Това бе най-лошото. Дадох ми дрехи и ми направиха знак да се облека. Дори закриха очите си, за да не ме гледат. После ме качиха в колата си и... Нямах представа какво става, докато ти не отвори. А на теб какво ти е? Първо Африка, после Атлантик Сити, а сега и това... Изобщо ходиш ли на места, където не те преследват въоръжени хора? – Високият ѝ глас събуди Повлекан и той бавно се дотътри и тупна по гръб пред нея. Гневът ѝ се стопи на секундата. Тя се наведе да го почеше по дебелия корем, после вдигна глава към Мърсър и отбеляза: – Не знам защо, но никога не съм си те представяла с куче.

– А, Повлекан не е мой. На Хари е.

– Хари тук ли е?

– Горе е. Работи по проклетите игрословици на Честър Бауи. Тази е малко по-сложна от първата, която получихме от архива. Защо не се качиш при него? Аз трябва да разходя Повлекан. Ще се върна след малко.

– Мислиш ли, че онези...

– Те си отидоха. Мисля, че просто искаха да са сигурни, че ще стоим настрана.

– И сигурни ли са?

Очите на Мърсър се присвиха за миг, после той се засмя.

– Засега.

Кали се изправи и нежно го целуна по бузата.

– Извинявай, че избухнах. Просто...

– Няма нищо.

Мърсър се прибра, след като Повлекан подуши всяка автомобилна гума, лампа и противопожарен кран в радиус от две преки, за да си намери достойни за опикаване места. Щом отвори вратата, чу звънливия смях на Кали откъм бара и мълчаливо благодари на Хари, че е разсеял опасенията ѝ.

Хари ѝ бе налял чисто шотландско уиски и ѝ показваше шифрите. Когато Мърсър влезе, му хвърли дяволит поглед и подхвърли:

– Кали ми разказа какво се е случило. Казах ѝ, че просто не е разбрала. Нали нае тези типове, та най-накрая да докараш жена в тази къща!

– Времената са отчаяни – върна му го Мърсър и отиде зад бара, за да си налее още кафе, само че този пък щедро гарнирано с бренди. – Показа ли ти шифрите? – попита Кали. – Или само ме очерня?

– Разгада последния.

– Мисля, че да – каза Хари. – Подагра в пълен: подагра, цупя, сип-вам, четири, мръсен, птиче, купа, семенник, бик, пълен.⁷

Между другото четири е ключът.

– Дай по-точно.

Хари си погледна бележките.

– Десет по четири минус пет.

– Четиридесет минус пет – каза Мърсър. – Тридесет и пет. Извади ли вече думите?

Хари се намръщи.

– Да. Пълни глупости.

– Какво откри все пак?

– Ако извадим всяка тридесет и пета дума, се получава това.

И показа листа на Мърсър: „Скъпи Алберт, Никола е прав, трансурановите елементи наистина съществуват в природата“.

– Виждаш ли? – каза Хари и издуха облак цигарен дим към лицето на Кали. – Това си е тъпо, Разбира се, че съществуват, щом ги има.

Мърсър прочете изречението отново и отново. Една дума изпъкваше в ума му. Никола. Никола. Никола.

– По дяволите!

– Какво? – едновременно възкликнаха Кали и Хари.

7. Англ.: Gout, pout, pour, four. Foul, fowl, boll, bull, full – Б. пр.

– Тесла – каза Мърсър и пребледня.

– Какво искаш да кажеш?

– „Скъпи Алберт – прочете Мърсър, все още осмисляше написаното. – Никола е прав, трансурановите елементи наистина съществуват в природата“. Става дума за Никола Тесла!

– Боже мой! – ахна Кали. Мърсър не се изненада, че тя разбра веднага. В края на краищата нали бе специалист.

Хари още не можеше да схване.

– И какво от това?

– Трансурановите елементи са елементи след урана в периодичната таблица – каза Мърсър. – Те могат да се създадат само в лаборатория с ядрен реактор. Повечето се разпадат за няколко секунди, но има един, който се разпада с години, всъщност с хилядолетия. Адамантът на Честър Бауи не е природно обогатен уран, а проклетият плутоний. А необработеният плутоний не се нуждае от скъпа преработка в центрофуги и от куп учени, за да се превърне в оръжие. Той си е готова бомба. Съднатата мечта на терориста.

Арлингтън, Вирджиния

– Трябва да се обадя на шефа ми в ДОЯЗ – веднага каза Кали. – Това е въпрос на националната сигурност.

– Изчакай – спря я Мърсър. – Първо искам да сглобим всичко. Да видим какво знаем и какво трябва да научим. Когато сме готови, можеш да го представиш на екипа за реагиране на ядрени заплахи, а аз ще отида при Айра Ласко в Белия дом.

Кали не изглеждаше убедена.

– Освен това приближава полунощ – продължи той. – Би трябвало да успеем да напишем доклада до сутринта, ако работим цяла нощ.

– Добре – отстъпи тя.

– Хари?

– Какво толкова – отвърна старецът. – Ще си почивам на воля, когато заспя вечния си сън.

– Задължен съм ти.

– Всъщност си ми задължен с двайсет хиляди, обаче от мен да ми не. – И седна да работи по писмото от тридесет страници на Честър Бауи до Алберт Айнщайн.

Мърсър сложи кафе, а Кали отиде в банята за гости. Когато се върна, очите ѝ бяха ясни и бистри, а косата ѝ беше вързана на конска опашка. Беше си сложила гланц за устни.

– Мога ли да попитам защо държиш дамски принадлежности в банята за гости? – попита закачливо.

– На Хари са – отвърна Мърсър. – Тоя дърт развратник много си пада по козметика.

– Нещо ме притеснява – каза Кали, докато сядаше на бара. – Всъщност всичко ме притеснява, но това, което не разбирам, е как може да съществува плутоний в природна среда. Това физически е невъзможно.

– Ни най-малко. Плутоният се среща навсякъде в природата. Потрудно е да се обясни голямата му концентрация, но мисля, че знам отговора. Чувала ли си за Окло в Габон, Западна Африка? – Кали поклати глава.

– В началото на седемдесетте френска експедиция открива необичайни пропорции изотопи в няколко уранови залежа. Несъответствието било малко, но важно. Нещо било станало с урана.

– Отначало помислили, че пробата е замърсена в лабораторията или

на място, но после изключили тази възможност – продължи той. – Единственото логично заключение било, че по някое време – по-късно разбрали, че е станало преди два и половина милиарда години – природният уранов залеж е достигнал критична точка.

– И се е стигнало до верижна реакция – заключи Кали. – Чела съм за това. Природен ядрен реактор, който функционира точно като атомна централа. В него е имало всички необходими елементи, гориво под формата на концентриран уран – 235. Имало е много вода, която да действа като регулатор, затова верижната реакция не е стигнала до експлозия, а освен това в скалата не е имало неутронни абсорбенти, които да предотвратят достигането на масата до критична точка.

– Точно така. Водата, която е достигнала до урановите залежи, е била с висока концентрация на калций, който е поел ролята на контролните пръти в атомна електроцентрала. Освен това водата е охлаждала реактора! достатъчно, за да се поддържа верижната реакция.

– И колко е продължила верижната реакция?

– Смята се, че между петстотин хиляди и един милион години.

– Наистина?

– На всичкото отгоре никой не е протестирали – пошегува се Мърсър.

– Мислиш ли, че рудата, която е открил Честър Бауи, е от друг ядрен реактор, подобен на този в Окло?

– С една съществена разлика. Тази, която е открил Бауи, е достигнала критична точка съвсем скоро, в противен случай плутоният би се разпаднал. Той има период на полуразпад около двацет и четири хиляди години, така че размерът на реактора и съотношението на оставащия плутоний – 239 биха определили възрастта му. Ако трябва да направя предположение, бих казал, че е възможно да е на няколко милиона години, което за геологическите времена си е просто вчера.

Кали го изгледа смяно.

– Не бях мислила за това. Възможно ли е да има други природни реактори... имам предвид по-млади?

Мърсър поклати глава.

– Съмнявам се. А дори да има, е много вероятно да са дълбоко в земната кора.

Кали замислено каза:

– Странно е, че първоначалното ми проучване на много случаи на рак в Африка ни доведе до природен източник на плутоний.

– И още по-странно, че някой е информирал още някой.

– Какво искаш да кажеш?

– Поли Фейнс. Когато го видяхме в Африка, предположих, че е нает от Хариби Дайс да му помага в революцията. Сега мисля, че е по-вероятно Дайс да е бил наемникът, който да защитава Поли и да му помогне да открие залежите.

– Точно така! По дяволите, как не се сетих. Поли всъщност е търсел плутония. Кое то ни довежда до тазвечерните посетители. Как се нарекоха?

– Еничари – отговори Мърсър. – Трябваше да се досетим, че става дума за терористи от Близкия изток.

– Какви са тези еничари?

– По време на Османската империя са били елитни войници, подчинени лично на султана. Едни от най-свирепите бойци в историята. Абсолютно безмилостни. Ако правилно си спомням, са станали толкова силни, че един от султаните през деветнайсети век е събрал друга войска и ги е избил до крак.

– А сега те се завръщат.

– Съмнявам се, че тези хора имат някаква истинска връзка с тях. Просто използват името.

– Обаче забележи, че не се държаха като терористите, с които съм си имала работа. Не са последователи на джихада с безумен поглед, готови да се самоубият, защото така повелява Коранът. Помисли. Спасиха живота ни в Африка и после в Атлантик Сити. А тази вечер, макар че ме изплашиха до смърт, не ме нараниха. Всъщност дори се държаха почти телно. Спя гола, а когато станах от леглото, те извърнаха очи.

– Кали, набожните мюсюлмани не биха искали да гледат голото ти тяло. – Мърсър не можеше да прогони този образ от ума си. Беше сигурен, че тя знае точно какво си представя, и се извърна. После бързо добави: – Освен това бяха въоръжени.

– Първо, годината ми престой в Ирак ме научи, че мъжете са си мъже по целия свят. Пипат и гледат винаги, когато им се удаде възможност. Мюсюлмани, евреи, християни – все тая. Но тези не го направиха... а и защо се опитват да ни убедят да стоим настрана? Защо просто не ни убият и да приключат с нас? Ако аз бях терорист, щях да направя точно това.

Мърсър изхъмка. Тя имаше право. Поли Фейнс и хората му очевидно не ценяха човешкия живот. От това, което бе видял, изглеждаше сякаш с удоволствие го отнемат, но двамата еничари не бяха наранили Кали и дори не ги бяха заплашили. Водачът просто ги предупреди, че ако

продължават да разследват, може да попаднат в престрелката. Какво мислеха, че търсят двамата с Кали? Аламбикът на Скендербег. Мърсър не знаеше какво означава това.

– Имаш ли представа какво според тях търсим? – попита я. – Аламбикът на Скендербег?

– Никаква – призна Кали. – Нямах ли речник? Хари се обади иззад бара:

– Аламбикът е уред, който се използва за дестилиране на пиячка.

– Има си хас ти да не го знаеш – саркастично отбеляза Мърсър. – А Скендербег?

Хари се върна към бележките си.

– Не мога да ти кажа.

Кали последва Мърсър в домашния му кабинет. Той прокара ръка по един къс синкава скала на витрината до вратата. Това му бе личен талисман, парче кимбер-лит, скалата маркер на всяка диамантена мина по света. От долната страна на къса имаше прелестен диамант, подарък от признателен собственик на мина в Южна Африка.

– Нямах възможност да ти кажа – каза Кали, докато Мърсър пускаше компютъра. – Имаш прекрасен дом.

– Благодаря – отвърна Мърсър. – Пътувам толкова много, че имам нужда домът ми да е моята крепост. – Включи се в интернет, отвори една търсачка и написа „Скендербег“. Известно време четеше мълчаливо, после каза: – Изглежда, Скендербег е бил албански военачалник, въстанал срещу Османската империя.

– Отново османска връзка – прекъсна го Кали. Беше се настанила на кожения диван до стената и бе завила краката си с одеялото, което бе сгънато на облегалката.

– Да. Умрял е през 1468 година. Разбива турската армия пет пъти и успява да запази независимостта на Албания четвърт век. Национален герой на страната. Нещо като средновековен Джордж Вашингтон.

– А аламбикът? – Очите ѝ бяха затворени и на Мърсър му се струваше, че всеки момент ще заспи.

Мърсър стрелна пръсти по клавиатурата. Опита няколко варианта на търсене, но не намери нищо.

– Нищо.

Кали не отговори и той я погледна. Дишаше леко и равномерно, усните ѝ бяха леко отворени. Бе заспала. Той заобиколи бюрото и застана над нея. Тя се бе свила като коте и бе подложила едната си ръка под бузата.

Не можеше да не си помисли за Тиса, макар че двете с Кали изобщо не си приличаха. Тиса имаше огромни тъмни очи, деликатни азиатски черти и тяло на гимнастичка. Кали бе типична американка с червената си коса и луничките, които покриваха дори ключиците ѝ и вероятно стигаха по-надолу. Бе висока и по-скоро кокалеста, отколкото закръглена, но в движенията ѝ имаше атлетична грациозност, която смекчаваше това. А и Мърсър трябваше да признае, че тя е първата жена, която го привличаше след смъртта на Тиса.

В действителност бяха прекарвали съвсем малко време заедно, но поради обстоятелствата той я беше опознал – начина ѝ на мислене, реакциите и най-важното, как се възприема самата тя. Кали беше уверена и сигурна в себе си, характеристики, които го привличаха повече от всичко.

Сега обаче не беше време за такива мисли.

Едва се съдържа да не махне един кичур от челото ѝ. Вместо това опъна одеялото до брадичката ѝ и ѝ свали обувките. Стъпалата ѝ бяха дълги и тесни, с деликатни кости и толкова бледа кожа, че вените се виждаха. Тя въздъхна в съня си. Той я погледна още веднъж, усмихна се и излезе от кабинета: намали светлината, но не я изгаси, та ако Кали се събуди през нощта, да може да вижда.

Преди да се качи на третия етаж, се увери, че всички врати са заключени. Беретата на нощното му шкафче беше петият, а може би и шестият му пистолет. Някои бе загубил в схватки, други бяха послужили за доказателство. Оръжието беше надеждно и той познаваше възможностите му така, както и своите. Знаеше, че деветмилиметровият пистолет е зареден, но все пак го провери. В цевта имаше патрон и предпазителят беше свален. Той го вдигна и го затъкна зад гърба си. Съмняваше се, че Поли ще дойде тази нощ, но нямаше да остави нещата на случайността. Щеше да се погрижи от утре Хари да си стои вкъщи и да помоли Айра Ласко да заведе и него, и Кали в тайна квартира.

Слезе при бара. Хари вече хъркаше на дивана толкова силно, че звучеше като предсмъртни стонове на мечка. Повлекан се беше свил до протезата на стареца, носът му бе до крака му, за да може да подушва през нощта обичния си господар.

Мърсър не оправя одеялото на Хари.

Седна на бара и видя, че Хари още не е приключил работата си. Отмести бележките му и зачете дългото писмо до Айнщайн.

По обяд на следващия ден секретарката на Айра Ласко въведе Кали

и Мърсър в кабинета му в сградата „Дуайт Айзенхауер“ до Белия дом. Айра стана и заобиколи голямото си бюро, за да се ръкува с Кали.

– Значи вие сте дамата, която Мърсър е срещнал в Африка като на филм? – Голото му теме едва стигаше до брадичката ѝ. – Когато ми се обади от Ню Джързи снощи, той ми спомена, че работите за Департамента по енергетика.

– Следовател съм в ДОЯЗ.

– Екип за реагиране на ядрени заплахи. Значи сте под ръководството на Клиф Робъртс?

– Точно така.

– Той е идиот.

Кали се ухили и веднага почувства симпатия към Ласко.

– Прав сте.

– Освен това е бивш морски офицер като мен. Прекарах година с него в Пентагона. Има фантазиите на кюрд и наполовина толкова мозък. Издигна се в ДОЯЗ едва когато бе създадена Службата за национална сигурност след единайсети септември. – Подкани ги да седнат на столовете пред бюрото му и се върна на мястото си.

Кабинетът бе голям и удобен, облицован с ламперия, с луксозен зелен мокет. На стените имаше няколко картини в рамки – и американското знаме естествено. Айра носеше значка със знамето на ревера си. В една витрина имаше макет на подводница клас „Есетра“, на такава Ласко бе служил, преди да се премести във военноморското разузнаване.

Той се обърна към Мърсър.

– И какво толкова важно има, че трябваше да се откажа от игра на голф с началник-щаба?

– Неколкостотин килограма плутоний, липсващи от седемдесет години. – И Мърсър разказа за природния ядрен реактор в Окло и теорията им за необичайно концентрираните залежи, всъщност останки от много по-млад реактор, неразпаднали се напълно.

– Каква е вероятността да има други такива реактори? – попита Айра, когато Мърсър приключи.

– Кали ме попита същото снощи. Малка. Мисля, че вероятно това е единственият такъв реактор в цял свят.

– Как го е открил онзи човек? Ти ми каза, че или е бил най-добрият геолог, или най-големият късметлия на света.

– Казвал се е Честър Бауи – каза Мърсър – и изобщо не е бил геолог. Преподавал е класически науки в малък колеж в Ню Джързи. Не е търсел уран или плутоний. Търсел е мина от гръцката митология.

– Нищо не разбирам.

– Според митовете Зевс оковал Прометей за неподчинение и за това, че дал на човечеството огъня. Оковите били от неразрушим метал, наречен адамант. Бауи смятал, че знае къде е местонахождението на адаманта. Натъкнал се на малък проблем с финансирането на експедицията и го обсъдил с колега от Принстън. Надявал се, че прочутият университет може да оцени проучването му.

– Малко вероятно – измърмори Айра.

– Напротив. Един човек в Принстън се заинтересувал, и то много. Не друг, а самият Алберт Айнщайн. Доколкото успях да разбера, Никола Тесла, роденият в Хърватско гений, изобретил променливия ток, който използваме днес, се е свързал с Айнщайн в средата на тридесетте години и е споделил с него теорията си, че в периодичната таблица съществуват елементи след урана. Това е станало шест или седем години, преди Енрико Ферми да постигне първата самоподдържаща се верижна реакция в Чикагския университет и четири или пет години, преди Айнщайн да напише прочутото си писмо до Рузвелт, в което посочва теоретичната възможност за създаване на ядрена бомба.

– Бауи не е знаел как Айнщайн е разбрал за молбата му, но Принстън все пак финансирал пътуването му – продължи Мърсър. – Айнщайн предупредил Бауи, че това, което може да открие, не е адамантът от митовете, а нов и вероятно опасен елемент. Бауи бил убеден, че Айнщайн и Тесла грешат, и нямал търпение да се докаже пред най-великите умове на своето поколение.

– А дали Бауи е бил добре приет в своята област? – попита Айра.

Мърсър се засмя.

– Всъщност е бил съвсем изперкал. Истински фанатик, що се отнася до собствените му теории. Отказвал да повярва на друг, освен на себе си.

– Искаш да кажеш, че е бил луд?

– Абсолютно. С obsesивно-компулсивно разстройство, арогантен, както щеш го наречи. – Мърсър отново подхвана историята. – И така, той отива в Африка и на базата на проучванията си в гръцката митология открива мината. В дневника си споменава, че там имало древна стела.

– Какво е това стела?

– Каменен обелиск с издълбани изображения, използван от египтяните за означаване на военна победа или важно събитие.

– Значи всичко това стига чак до египтяните? Мърсър вдигна ръка.

– Това изпреварва историята, но ние с Кали видяхме такава стела на площада на селото. Висока около два метра и съвсем ерозираше. Бауи наел няколко местни жители да му помогнат да събере проби от рудата. И както вече знаеш, оттогава местните хора страдат от дълготрайно излагане на радиация. Той изкопал рудата и потеглил към пристанищния град Бразавил. Чак тогава разбрал, че не е единственият, който търси рудата. Всъщност няколко групи били заинтересовани от това, което правел там. Бауи бил убеден, че водачът му го е предал на германски агенти. Знаеш, че нацистите са си падали по окултното и че са изпращали агенти да търсят древни реликви. Хитлер се е нуждаел от тях, за да легитимира претенциите си за чиста арийска раса и всичките тези глупости. Така са се сдобили например с ко-пието на Лонгин, с което се предполага, че е промушен Христос.

– Гледал съм филма – каза Айра. – Изчезналият кивот и така натаък. Това пасва с разказа ти за другите, които се появили в селото няколко години след Бауи, за да изкопаят останалата руда.

– И да избият повечето жители на селцето – добави Мърсър. – Бауи успял да натовари пробите на парахода „Уедърби“, който да ги откара в Чикаго, където Айнщайн смятал, че Ферми трябва да ги проучи и да провери дали наистина са трансуранови елементи.

– Защо Бауи не се е качил на кораба?

– Параноя, а освен това е прекарал няколко седмици в непосредствена близост до плутония без никаква защита. Разбрал, че страда от лъчева болест, а освен това се разболял от малария и други тропически болести. В дневника си пише нещо от сорта на „Три дни червата ми шуртят като реката Стикс“.

– Наистина високохудожествен образ.

– В деня след потеглянето на кораба за малко да го убият двама мъже. Сметнал, че са германци. Опитали се да го натикат насила в една кола, но двама други, с тъмни дрехи, се появили, застреляли германците и изчезнали.

– Кои са били те? Разбрал ли е?

– Той не, но ние да. – Твърдението на Мърсър предполагаше обяснение.

– Снощи двама мъже в тъмни костюми се появиха в апартамента ми и ме принудиха да тръгна с тях – каза Кали. – Заведоха ме в дома на Мърсър и ни предупредиха да спрем търсенето на нещо, което нарекоха Аламбика на Скендербег.

– Това бяха същите хора, които унищожиха Хариби Дайс и армията

му в Африка и се разправиха с Поли Фейнс в „Деко Палас“ – добави Мърсър. – Нареккоха се еничари и казаха, че сме попаднали в древен конфликт, който не можем да разберем.

Айра вдигна ръка.

– Момент. Казваш, че мъжете, които са спасили Бауи в Бразавил, са същите, които са премахнали Дайс?

– Не. Но мисля, че принадлежат към същата организация, тайно общество, което съществува поне през последните седемдесет години, а може и да датира от петнадесети век. Скендербег, истинското му име е Георги Кастриоти, е бил от албански княжески род. Еничар, който впоследствие въстанал срещу султан Мурад Втори. Превзел един ключов град в Албания и с войска от двайсет хиляди души успял да задържи османската четвъртмилионна армия цели двадесет и пет години. Имал е тесни дипломатически връзки с Ватикана и е разполагал с финансовата му подкрепа, тъй като е защитавал християнския свят от ислямските нашественици. Интересното в случая, и тъкмо затова разказвам всичко това, е, че името Скендербег е местен превод на османското Искендер бей или Искендер Велики, тоест Александър Велики. Тази сутрин се свързах с един преподавател по османска история в университета „Джордж Вашингтон“, за да науча повече за Скендербег. Може да се направи предположението, че Скендербег е получил тази титла, тъй като военните му умения са били равни на тези на Александър, но има и друга история, която не може да бъде потвърдена. Носят се слухове, че той е притежавал талисман, който Александър е носел със себе си в битката срещу най-големия си враг Дарий, битката при Арбела през 331 година преди Христа. И точно този талисман е позволил и на двамата да разгромят армии десет пъти по-големи от техните.

– Какъв талисман?

– Професорът не знаеше, но предполагам, че това е аламбикът, за който споменаха еничарите. Професорът каза, че най-големият познавач на Скендербег е един турски историк, Ибрахим Ахмед. Опитвах се да се свържа с него в Истанбул, но успях само да оставя съобщение.

– Имаме теория – каза Кали. – Преди последната си битка с Дарий Александър нахлува в Египет и сваля от власт персийския управник. Според историята хората открито го приветствали и улеснили изграждането на Александрия, където била построена прочутата библиотека. По време на престоя си в Египет Александър посещава храма на Зевс-Амон в Либийската пустиня. Там оракулът му разкрива, че той е син на Амон, върховното египетско божество, и следователно самият той е бог.

Година по-късно той разгромява Дарий.

– Следя мисълта ти – каза Айра.

– Ами ако Александър е получил още нещо, когато е посетил оракула, като например как да се сдобие с велико оръжие, подобаващо на бог? По това време търговията по северните брегове на Африка, била добре развита. Възможно е жреците да са научили за магическите скали, които могат да извадят от строя цяла армия, и да са казали на Александър къде да ги открие.

– Смятаме – каза Мърсър, – че той е изпратил отряд в днешната Централноафриканска република, до река Сцила. Там хората му са изкопали част от плутониевата руда и са издигнали стела, която да ознаменува посещението им.

– Мислим, че Александър е влязъл в битка с Дарий, като е използвал импровизирана атомна бомба – заключи Кали. – Проверихме как е протекла битката при Арбела. И Александър, и Дарий са знаели кога и къде ще се срещнат. Възможно е във времето преди битката Александър да е разпръснал радиоактивен прах около лагера на Дарий. Хората му не са имали нужда от друга защита освен кърпи на устата, за да не вдишват плутония, което между другото е единственият начин, при който той е опасен, а хората на Дарий са се отровили от радиацията. Това не е смъртоносно, но е достатъчно, за да ги направи негодни и да позволи на по-малката армия на Александър да ги разгроми.

– А сега се пренасяме хиляда и седемстотин години напред във времето, в Албания – добави Мърсър, – и виждаме военачалник, който задържа огромна армия в продължение на десетилетия, като използва талисман, който навремето е принадлежал на Александър Велики. Смятаме, че Скендербег е използвал аламбика му, за да облъчи османската армия с достатъчно радиация, за да разболее бойците и те да не могат да се бият.

– Какво е станало със Скендербег?

– Умрял е през хиляда четиристотин шейсет и осма година от естествена смърт – каза Мърсър. – Хората му устояли още едно десетилетие, но впоследствие били победени.

– А аламбикът му? – На сбърченото от съсредоточение лице на Айра бе изписано съмнение.

Мърсър вдигна рамене.

– Надявам се професор Ахмед от Истанбул да може да отговори.

– Адмирал Ласко – каза Кали, – знам, че звучи малко невероятно, но в дневника на Честър Бауи има откъс, който донякъде свързва

нещата. Той е тръгнал от Бразавил веднага след опита за отвлечане и е минал през Александрия. В дневника си пише, че ако разполагал с още няколко дни, можел да открие гробницата на Александър. Знаел е, че има връзка между Александър Велики и неговата работа.

– Оттам – продължи Мърсър – е хванал параход за Европа, където направил нещо, което нацистите никога не биха предположили. Знаел е, че умира, и е искал да стигне до Америка възможно най-бързо, за да разкаже на Айнщайн какво е открил. Изпратил е на Айнщайн телеграма от Атина, а Айнщайн му е писал в отговор да се свърже с Ото Хан, учен, който впоследствие получава Нобелова награда.

Кали го прекъсна:

– Хан не е бил нацист и е отказал да работи по ядрената програма на Германия, затова, когато Айнщайн се свързал с него относно Честър Бауи, уредил завръщането на Бауи в Съединените щати по възможно най-бързия начин – с дирижабъла „Хинденбург“.

– Казвате, че е бил на борда на „Хинденбург“, когато той е избухнал?

Мърсър кимна.

– Което ме навежда на мисълта, че може би теориите за конспирацията са верни и цепелинът наистина е бил саботиран. Само че причината не е била да се компрометират нацистите, а да не може Бауи да предаде плутониевата проба на Айнщайн.

– Господи! – възкликна Айра. – Кой? Как?

– Залагам на германците, и ето защо. В последните няколко страници от дневника си Бауи пише, че в каютата му идва офицер. Той го убива, понеже решава, че германците са разбрали кой е и няма да го оставят да слезе от дирижабъла. Тогава написва историята си и я слага в сейфа. Отвън написва името на Айнщайн и го изхвърля през прозореца. Но това, което ме кара да мисля, че са били германците и Бауи не е бил параноик, е, че дирижабълът е бил забавен да пристигне в Лейкхърст поради буря. Ами ако на капитана е било заповядано да чака, защото нацистите са се опитвали да измислят как да го унищожат? Не знам дали знаете, но след като „Хинденбург“ избухва, германците не позволяват на никого да разчисти отломките. Изпращат собствени екипи, които връщат останките от цепелина в Германия. Това може да е било прикритие, за да се намери сейфът на Бауи сред останките, само че той ги е изпреварил и го е изхвърлил над Уеъртаун, Ню Джързи.

– Мисля, че са били еничарите – обади се Кали. – Мисля, че са разбрали, че са сгрешили, като са позволили на Бауи да отиде в Бразавил,

че по някакъв начин са научили, че ще пътува с „Хинденбург“, и че са накарали някой в Съединените щати да го свали.

Айра се почеса по голото теме.

– Може да имам и трети кандидат, такъв, който да разбие всичките ви теории. – Отвори средното чекмедже на бюрото си, извади нещо и го сложи на бюрото.

Мърсър го позна веднага.

– Това е куршумът, който старицата ми даде в Африка.

– Изпратих го в лабораторията на ФБР в Куонтико – каза Айра. – Това, приятелю, не е германски куршум, а руски, или от автомат „Шпагин“, който, ако не знаете, е бил стандартното автоматично оръжие на Съветската армия по време на Втората световна война.

– Руснаците? – възкликнаха едновременно Мърсър и Кали.

Мърсър изобщо не бе очаквал това. Бе сигурен, че именно германците са преследвали Бауи. Доколкото знаеше, Съветският съюз дори не беше имал ядрена програма, преди през четиридесетте години на двадесети век в проекта „Манхатън“ да проникнат шпиони, така че защо ще им трябва плутоний пет години по-рано? И тъкмо понечи да го каже, когато Кали заговори.

– Това е съвсем логично – каза тя. – Знаем, че Съветският съюз е имал шпиони в Лос Аламос и по този начин са се сдобили с планове за бомбата. Сталин е знаел повече за това от Труман, когато са се срещнали в Потсдам, а президентът е споменал, че разполагаме с оръжие, което ще спре войната. Това, което никога неми е било ясно, както и на много хора, които изучават история, е как руснаците са успели да създадат собстве на бомба толкова скоро след капитулацията на Япония. Вместо десетилетията ядрено превъзходство, които сме очаквали, сме го загубили само след четири години.

– Цялата западна част на Русия е била опустошена от войната – продължи Кали. – Били са унищожени цели градове и милиони хора са останали без дом – руснаците не са получили нищо от помощите за възстановяване, които сме дали на Европа. Всъщност те самите е трябвало да харчат средства за подкрепа на своите сателити в Източна Европа. Знаем, че Сталин е бил безмилостен тиранин, но икономиката му е излязла успешна. Те не са разполагали с достатъчно ресурси да изхранят собственото си население, а същевременно са се опитвали да възстановят страната си, да окупират Източна Европа чак до Германия и да похарчат стотици милиарди долари, за да създадат собствена бомба. Дори при наличието на планове, получени от шпионите на Сталин, са нужни

огромни ресурси за пречистване на материали, годни за ядрено делене. – Тя погледна Мърсър. – Обаче ако вече са разполагали с тези материали? Ако са имали рудата, това рязко би намалило времето и разходите за създаване на атомна бомба. Лесно биха могли да го направят в рамките на четири години и същевременно да постигнат всичко останало, за което споменах.

– Има логика – замислено каза Айра. – Имам много контакти в Русия, а и след разпадането на режима те; споделят доста повече информация. Ще поразпитам, за да видим дали това е вярно. – Погледна Мърсър. – А ти? Докъде ще стигнеш с историята?

– Кали говори със своя началник в ДОЯЗ. Помолихме ги да проследят изчезването на „Уедърби“.

– Откъде знаеш, че е изчезнал?

– Елементарно. Никъде в учебниците не се споменава, че Енрико Ферми е експериментирал с плутониева руда през тридесетте години, така че явно не е получил пробите, следователно „Уедърби“ е изчезнал. Освен това мисля, че някой трябва да разгледа стелата, която видяхме с Кали в Африка. По нея може да има следи за това колко руда са изкопали хората на Александър.

– Това важно ли е? – попита Айра. – Искам да кажа... стига де, та това е древна история.

– Бих се съгласил, ако ставаше дума само за това, че Александър е притежавал радиоактивна бомба или устройство за разсейване, но еничарите, които снощи заловиха Кали, се държат така, сякаш аламбикът просто е скрит някъде и може да се намери.

– Нали ми каза, че смяташ тази част от Централна Африка за доста горещо място. Не искам да изпращам екип там, освен ако не си сигурен, че е важно.

Мърсър мислено го прокле, макар да не смяташе, че Айра нарочно му вмениява отговорност за потенциално опасна операция. Шефът му просто бе предпазлив. Мърсър обаче знаеше, че в крайна сметка отговорността ще легне върху него, ако нещо се обърка. Също като смъртта на Серена и хората в казиното. Също като смъртта на Тиса и десетки други – той чувстваше как тази тежест го притиска. Щеше да е лесно просто да каже на Айра да забрави за това и че не е нужно да изпраща специален отряд насред военна зона. Можеше поне за малко да избяга от вината си. Но също така знаеше, че това не е редно.

Нямаше значение дали стелата ще се окаже просто хвалебствен знак. Той трябваше да разбере – независимо от цената.

- Да – каза Мърсър накрая. – Важно е.
- Смятай, че е направено – решително отвърна Айра.

Бъфало, Ню Йорк

Мърсър отвори вратата на самолета „Чесна Сайтейшън“ веднага щом колелата спряха. Над международното летище „Бъфало Ниагара“ се стелеше мъгла, светлините на пистата се размазваха в далечината. Зората се виждаше като неясно обещание на хоризонта. Той грабна кожения си куфар, но не си направи труда да вдигне качулката на непромокаемостта си яке и щом слезе от самолета, по гъстата му коса се полепиха водни капчици, досущ скъпоценни камъни.

– Доктор Мърсър? – обади се мъжки глас от задната част на главния портал на летището.

– Да? – отвърна той и закричи по настилката, без да обръща внимание на скъпите самолети. Следващото изречение на мъжа бе заглушено от рева на един „Боинг 737“, който отлетя в тъмното небе.

– Какво казахте? – попита Мърсър, когато стигнаха стъкления заслон, който водеше към сградата.

– Казах, че ви чака кола, за да ви откара на пристанището.

– Благодаря – каза Мърсър и последва служителя през фойето. Минаха през притихналото летище и излязоха навън. До бордюра чакаше черен автомобил със стъклена преграда.

Мърсър не изчака шофьора да отвори вратата. Отвори я сам, хвърли куфарчето отзад и се тръшна на предната седалка.

– Добро утро – каза на слисания шофьор. – Не съм чак толкова важен, така че ще се повозая отпред с теб – Слизаш ми от частен самолет все пак. Не че ми пука. – Шофьорът подкара линкълна, излязоха от летището и се понесоха по шосе 33 на запад към индустриалните складове по река Ниагара.

Завиха между две метални постройки към пристанището и Мърсър видя хора, скупчени около подвижното мостче на голям шлеп. Уличната лампа осветяваше лицата им. На шлепа имаше кран – заприлича му на оръдие на модерен танк. До шлепа имаше нисък влекач, височината от ватерлинията му до сателитната чиния не бе повече от три метра.

Мърсър веднага видя Кали Стоу – все пак тя се извисяваше с няколко сантиметра над всички. Щом той слезе, тя му помахала. Носеше тъмен анорак и бейзболна шапка. Тесни джинси подчертаваха стройните й бедра.

Мърсър си взе куфарчето, благодари на шофьора и тръгна към

групата. Вече се зазоряваше. Въздухът бе свеж и се носеше мирисът на езеро Ери.

– Добре дошъл в Бъфало – каза Кали.

Виждаха се за първи път след срещата с Айра Ласко преди четири дни и той едва устоя на желанието да я целуне по бузата. Щеше да го направи, ако бяха сами.

– Да ви запозная – продължи тя. – Това е Филип Мърсър, а това е шефът ми, Клиф Робъртс. – Тъй като Кали и Айра нямаха добро мнение за директора на ДОЯЗ, Мърсър знаеше, че също няма да го хареса. Робъртс имаше пепелява коса и неотличителни черти, с изключение на присвитата уста, която му придаваше вид, сякаш току-що е глътнал нещо кисело. Позата му бе такава, че скъпото му палто с етикет на „Бърбъри“ да не остане незабелязано. Не погледна Мърсър в очите докато се ръкуваха, а ръкостискането му бе вяло.

– Радвам се, че сте сред нас – студено каза Робъртс. Беше очевидно, че се възмушава от присъствието на Мърсър в нещо, което се предполагаше, че ще е най-важната операция на ДОЯЗ, когато и ако станеше известно какво правят.

– Аз също – отвърна Мърсър неутрално. – Просто на адмирал Ласко му потрябва наблюдател и се случи така, че бях на разположение.

Робъртс не отговори, затова Кали се обади:

– А тези двамата са Джес Уилямс и Стенли Слобау. Част от обичайния ми екип в ДОЯЗ. Стенли е доктор на философските науки в Станфорд, а Джес се присъедини към екипа след работа във въздушните сили с ядрени бомби.

Мърсър се ръкува с тях и изглежда Джес Уилямс.

– Ти не играеше ли за Академията на въздушните сили?

– Добра памет, приятел. – Уилямс се ухили. – Това беше преди петнадесет години. Изгубихме срещу „Хайсман“ с пет точки.

– Имам един приятел букмейкър. – Мърсър говореше за Дребосъка. – Каза, че е спечелил най-много пари, когато ти прецака Мичиганския университет на Котън Боул.

Усмивката на Уилямс помръкна.

– Точно тогава си загубих разрешителното и всякаква възможност за професионална кариера.

– И накрая капитан трети ранг Рут Бишоп от бреговата охрана – каза Кали: очевидно не искаше да слуша повече нетърпими разговори на футболна тема. – Рут е тук, за да се увери, че следваме наредбите, и ще държи връзка със своите канадски колеги, тъй като „Уедърби“ е доста

близо до границата.

Рут бе нисичка и носеше стандартната униформа на бреговата охрана. Косата ѝ бе прошарена, около устните и яркосините ѝ очи имаше бръчици. Мърсър остана с впечатлението, че се дължат на смях, а не на мръщене. Тя погледна Кали, преди да го поздрави, което наведе Мърсър на мисълта, че двете май са си говорили за него. – просто ме приеми като майка – каза тя и се усмихна сияйно. – Ако не си сигурен в нещо, питай, преди да го направиш.

– Ами ако ми се допишка? Усмивката ѝ се разшири.

– Помоли ме и ще ти издам пропуск. Обаче не се занаяй с канадците. Те са доста докачливи на тази тема.

Мърсър се засмя.

– Да, госпожо.

– Рут е нещо като местен експерт относно „Уедърби“ – добави Кали. – Гмуркала се е четири пъти дотам.

– За последно преди няколко години все пак – призна капитан трети ранг Бишоп.

– В какво състояние е корабът? – попита Мърсър и преди Рут да успее да отговори, ѝ зададе друг въпрос. – Защо първо не ми разкажете какво се е случило и какъв кораб е бил?

– Добре. Първо, „Уедърби“ е бил малък товарен параход. Дължината му е само седемдесет метра, а ширината девет. С парна машина. Имал е само един комин и от това, което успях да науча, изобщо не е бил поддържан, откакто е бил пуснат на вода. – Бишоп се поправи. – Е, това не е съвсем вярно. Служил е превъзходно по време на Първата световна война като конвой, но след това е бил изоставен.

– Какво се е случило, когато е стигнал до Бъфало?

– Акостирал е тук вечерта на 9 август 1937 година, за да вземе машинни части за Кливланд. След това е трябвало да замине за Детройт, Милуоки, а после за Чикаго, където е трябвало да откара товара, от който се интересувате вие, поне според това, което каза Кали.

– Точно така.

– Рано сутринта на 10 август е разтоварил варели с петрол, които са били качени в Монреал и които е трябвало да стигнат до Сейнт Лорънс с друг кораб. При пренасянето им е избухнал пожар. Тъй като никой не е разследвал останките, понеже корабът е потънал, следователите е трябвало да се задоволят с очевидците, които твърдели, че корабът е бил ударен от мълния.

– В тази история нещо куца.

– В този ден е валяло, но никой освен екипажа не си спомня да е имало мълнии в района. Възможно е да е имало статично електричество, което при освобождаване да е подпалило някой варел, но се обзалагам, че някой от докерите или от екипажа е пушил по време на работа. Изпуснал е клечката върху разлят петрол и – хоп!

– Колко души са загинали?

– Шестима на кораба, включително вторият офицер на „Уедърби“, Кери Фрей. Още един човек на пристанището, местен скитник, добре познат по онова време. Друго тяло е било извадено от реката на километър надолу по течението, но така и не било идентифицирано.

– Някакви предположения кой може да е бил?

– Никакви. Всички са били разпитани. Мнението е, че загиналият няма нищо общо с „Уедърби“, тъй като тялото му не е било обгорено, но според мен това е прекалено голямо съвпадение.

Мърсър погледна Кали.

– Еничари. – Оформил думата безгласно. Кали само сви рамене. Той отново се обърна към Рут Бишоп. – Продължавайте.

– Един кранист се паникьосал от огъня. Скочил от кабината и се ударил в лост, който запратил платформа с пълни с гориво варели право в пожара. И „Уедърби“ се взривил, сякаш ударен от торпедо.

Мърсър не го каза, но бе сигурен, че тя е разказвала тази история много пъти. Чувството ѝ за драматични паузи беше твърде добро, за да не е отработено.

– „Уедърби“ се люшнал към пристанището, котвата му се скъсала. Още един докер бил ранен от едно тежко въже, което се понесло към пристанището. Загубил ръката си, но оцелял. Една негова племенница става капитан трети ранг в бреговата охрана.

На Мърсър му отне известно време да смели тази информация.

– А, значи затова сте се заинтересували от тази катастрофа.

– Чичо Ралф ми разказваше тази история толкова пъти, че докато стана на десет, вече я помнех наизуст – призна Рут.

– Значи „Уедърби“ се е подпалил и се е преобърнал?

– Точно така. Течението го подело, преди да потъне, и той се понесъл по река Ниагара към водопада. Тъй като се е носел на една страна, е минал под моста между Форт Ери и Бъфало, а също и под моста Пийс. Очевидци на моста Пийс казват, че изглеждало сякаш реката гори, а хората при водопада видели горящия петрол и помислили, че е някакво представление. Когато „Уедърби“ стигнал Гранд Айланд, където Ниагара се разделя на протока Чипиуа и Американския проток, вече бил

засядал няколко пъти, като веднъж било за почти два часа, преди да го залее достатъчно вода и да го тласне към водопада. Накрая потънал точно преди северната част на Гранд Айланд в протока Чипиуа, и то в най-дълбоката част на реката – двадесетметрова падина, останала от времето на глетчерите, когато се е формирала реката и водопадите.

Това напомни на Мърсър, че Ниагарският водопад съществува едва от времето на последния ледников период, преди някакви си дванадесет хиляди години. За мащабите на геоложките епохи това бе по-малко от миг.

– Как изглеждаше корабът? Казахте, че сте се гмуркали?

– Килнат на една страна и както казах, на двадесет метра под водата. Частта от корпуса, която е обърната към повърхността, е в добро състояние. Сладката вода не води до корозия толкова бързо, колкото солената, но корабът е бил удрян от дънери и отломки, идващи откъм езерото Ери. Последния път, когато се гмурках, това бе преди десет години, на бака беше заседнал дъб.

– Какви са условията за гмуркане?

– Ужасни – обади се един глас.

– А, господин Крена. – Кали поздрави непознатия, после се обърна към останалите. – Това е Брайън Крена от Спасителните служби на езерото Ери. Той ще ръководи изваждането на кораба.

Крена бе нисък, със стегнат корем и остра черна брада. Носеше фирмен комбинезон и подковани ботуши и държеше каска. Когато се здрависа с него, Мърсър установи, че му липсва кутретото. Освен това разбра, че на Крена не му е особено приятно, че е тук.

– Защо казвате, че условията са ужасни? – попита го. Крена се изхрани и отвърна:

– Защото всяка секунда през река Ниагара протичат дванадесет хиляди кубика вода. Това са дванадесет хиляди тона. На някои места течението е със скорост два възела, на други с осем. В някои дни вятърът духа откъм езерото Ери, което усилва течението с десет до двадесет процента. В други дни духа откъм Онтарио, което малко забавя нещата. А в някои дни се променя на всеки няколко часа и не се знае какво може да се случи. През зимата имаше тежки снеговалежи и реката още не се е оттекла. А падината, където е заседнал „Уедър-би“, е пълна с обратни течения и водовъртежи. Ако разбирате нещо от гмуркане, ще разберете защо ги описвам като ужасни. – Изчака някой да проговори и кога-то никой не го направи, добави: – И не забравяйте, че ако нещо стане, проклетият водопад е само на няколко километра по-надолу.

– Да, благодаря – каза Клиф Робъртс с най-добрия си бюрократичен тон.

– Назовах безумна цена, за да свърша тази работа – каза Крена на Робъртс, – и вие казахте, че ще я платите, но и за секунда не си помисляйте, че го смятам за умно. Би трябвало да изчакаме, докато прииждащите пролетни води не отминат и не сме сигурни, че ще имаме няколко хубави дни.

– Нает сте от американското правителство за много важна задача – намеси се Робъртс. – Плащаме ви за експертен съвет по изваждането на кораба. Всичко, което казвате, е просто вашето мнение и откровено казано, изобщо не ме интересува. Вършете си работата.

Мърсър очакваше Крена да се обърне и да си тръгне. При подобни обстоятелства той би направил точно така, след няколко добре подбрани думи. Крена обаче остана на мястото си, черните му очи не се откъсваха от очите на Робъртс. Мърсър почти можеше да види как умът му Щрак. Накрая Крена сигурно реши, че парите са по-важни от обидите на педант като Робъртс.

– Идвате ли с нас? – попита той накрая.

– Не – отвърна директорът на ДОЯЗ, сякаш въпросът бе абсурден. – Нужен съм във Вашингтон.

Крена отново се изплю.

– Добра причина.

– Защо не кажеш на Мърсър какъв е планът? – обади се Кали, за да разсее напрежението и да прочисти въздуха от тестостерона. – Той току-що пристига и все още не знае нищо.

Крена хвърли мрачен поглед към Мърсър.

– И ти ли си от Вашингтон?

– Не съм виновен, че живея там. Аз съм геолог.

– Усетих мазолите ти, докато се здрависвахме – отбеляза Крена и хвърли поглед към Робъртс. – Досетих се, че все пак си свършил някаква работа в живота си.

Мърсър познаваше този тип хора. Това бе неизбежно з работата му. Като консултант, той общуваше както с ръководителите на мините, така и със самите миньори. Макар повечето да разбираха, че всички си вършат работата, винаги се намираха хора и от двете страни, които се смятаха за особено значими. Нямаше нищо нередно в това да се гордееш с работата си. Мърсър го приветстваше. Това, което не му харесваше и което виждаше и в Робъртс, и в Крена, беше презрението към противоположната страна от симбиозата ръководство – трудова сила.

– И така, какъв е планът ви, господин Крена?

– Капитан.

– Добре. Капитан Крена.

– Щом екипажът ми пристигне – започна Крена, – ще тръгнем с крана под мостовите и по течението. Както виждате, кранът е нисък, защото под мостовите няма много място. Когато стигнем над „Уедърби“, ще пусна котвите, за да се задържим на място, и ще ви извикам. Не искам да се качвате, преди шлепът да е обезопасен. – Кали понечи да протестира, но Крена я отрязва: – Нося юридическа отговорност, така че никакви спорове. Когато се качите на борда, ще изпратя двама водолази да направят оценка на останките и да видят как е най-добре да се подходи.

– Няма ли да се опитате да го извадите?

– Не мога да рискувам, ако течението се усили – каза Крена. – Корабът ще измъкне котвите.

Мърсър кимна. Крена, изглежда, си знаеше работата.

– Най-вероятно ще се наложи да срежете кораба, за да намерите сандъците.

– Не би трябвало да е много трудно – съгласи се Крена. – С малко късмет до утре ще го отворим и ще извадим сандъците на следващия ден. Стига още да са на борда. Възможно е да са паднали, когато корабът се е влачил по течението на реката. В който случай са на дъното на водопада, а той е по-дълбок, отколкото висок.

Мърсър беше обмислил това, когато Кали му каза, че „Уедърби“ е потънал в река Ниагара. Но дори при вероятността сандъците с плутоний да лежат на дъното на най-големия водопад в Северна Америка, той все пак смяташе откритието ѝ за първия пробив, който имаха в разследването.

Професор Ахмед в Истанбул не беше отговорил на повторните обаждания на Мърсър, а Айра напредваше бавно с руските власти във връзка с операцията им в Централноафриканската република. Трябваше време, за да се сформира екип, който да разследва стелата. Айра беше обяснил всичко на шефа си, съветника по националната сигурност Джон Клайншмит, но досега никой от тях не бе успял да убеди Пентагона да изпрати специални части в Африка. А сега се намесваше и Държавният департамент и се повдигаха безброй въпроси за суверенитета. Айра бе казал на Мърсър, че вероятно ще трябва да уведомят президента и да го помолят да издаде изпълнителна заповед.

Но когато нещата стигнаха до „Уедърби“, им провървя. Кали направи проучване и бързо откри, че корабът е потънал на север от Гранд

Айланд. Останките бяха добре известни в района на Бъфало и когато тя помоли за съдействие местното историческо дружество, ѝ дадоха името на Рут Бишоп като експерт по корабокрушението. Едно обаждане в бреговата охрана потвърди, че тъкмо Рут е човекът, с когото трябва да се говори.

Рут бе разказала за гмурканията си и бе помогнала да се намери експерт по изваждане на останките. Клиф Робъртс беше използвал влиянието си, за да разчисти бюрократичните спънки, и броени дни след като бе уточнила местонахождението на „Уедърби“, Кали беше подготвила всичко за изваждането на пробите с руда на Честър Бауи.

Мърсър се удивляваше на това как тя привидно без усилие организира всичко. Обикновено такава сложна операция, и особено такава близо до чужда граница, би отнела месеци, дори години. Той отново я погледна. Сега, когато небето се проясняваше, видя, че очите ѝ са подпухнали и че е смръщила чело. Тя усети погледа му и му отправи уморена усмивка, после му намигна закачливо.

Екипажът на Крена пристигна и влекачът потегли сред облаци син пушек. Международният мост бе наистина нисък и Мърсър си помисли, че шлепът няма да мине, но трябваше да се довери на капитана, че знае какво прави.

– Ами, аз тръгвам – каза Клиф Робъртс, сякаш щеше да липсва на някого. – Кали, очаквам доклад на всеки час, когато кранът заеме позиция. – Кимна на Мърсър и Рут Бишоп и се ръкува с Уилямс и Слобау. – Успех.

И тръгна към двете еднакви коли, паркирани до черния пикап с тъмни стъкла, за който Мърсър подозираше, че е на екипа на Кали от ДОЯЗ. Несъмнено бе пълен с оборудването им. Четвъртата кола, миниван, сигурно бе на Рут Бишоп.

– Голяма мижитурка – отбеляза Стан Слобау, щом Робъртс се разкара.

– Аб-солютно – съгласи се Джес Уилямс.

– Мислете каквото си искате – каза Кали, – но нямаше да сме тук, ако той не беше дръпнал доста конци.

– И какво ще правим сега, шефе? – попита Стан, бършеше разсеяно очилата си с рогови рамки.

– Мислех, че ще ни качат на влекача и ще отидем на място – отговори Кали. – Обаче явно ще трябва да си намерим хотел. Рут, някакво предложение?

– Кой плаща? – попита тя.

– Чичо Сам.

– „Хаят“ е най-добрият в града.

– Значи „Хаят“. – Кали се обърна към Мърсър. – Съжалявам, че те накарах да долетиш толкова бързо. Наистина мислех, че ще ни качат.

– Няма нищо. И без това не напредвах особено вкъщи, а Хари ме подлудява с въпроси кога може да дойде и пак да започне да ми пие алкохола.

Тръгнаха. Рут си взе довиждане и каза да ѝ се обадят, ако имат нужда от нещо, а Мърсър хвърли куфарчето си отзад в колата под наем. Стан и Джес се качиха в пикапа на ДОЯЗ.

Кали седна зад волана и каза на Джес да кара след нея. Откри хотел „Хаят“ на бордовия компютър на колата и запали.

– Не мисля, че еничарите са атакували „Уедърби“.

– В кабинета на Айра каза, че смяташ, че те са гръм-нали „Хинденбург“. Ако са били способни да взривят дирижабъл, за да попречат на Бауи да достави малка проба на Айнщайн, не би представлявало проблем да унищожат товарен кораб, доставящ всички проби плутоний, които е добил.

– Има обаче един проблем относно идеята, че еничарите са унищожили „Хинденбург“ – каза Кали. – Щом Бауи е използвал възможно най-бързия транспорт по онова време, за да се върне в Съединените щати, как един еничар го е изпреварил, за да е на място и да причини експлозията?

– Карл Дайън каза, че не било трудно да си намериш билет за този полет. Възможно е на дирижабъла да е имало еничар.

– Тогава защо да го взривява? Трябвало е просто да убие Бауи и да изхвърли сейфа в Атлантическия океан. Няма логика да позволи на Бауи да задържи сейфа по време на полета и да унищожи „Хинденбург“, когато вече каца.

– Добре, значи на дирижабъла не е имало еничар – каза Мърсър.

– Да се върна към същността. Как еничарите са докарали човек в Америка по-бързо и от най-бързия начин?

– Може да са имали агенти тук.

– Обмислих го, но не.

– Защо?

– Доколкото знаем, тези хора са силно заинтересовани да защитават Аламбика на Скендербег. А всички наши проучвания дотук ги сочат като ограничени в Африка и Европа. Едва когато се появява Бауи, те са застрашени и от Съединените щати. Не е имало причина да имат хора

тук. Не и освен ако организацията не е огромна, като например масонската или нещо такова, а досега не бяхме чували за нея. Според мен те са малко тайно общество, което е просъществувало няколко века, без да бъде разкрито. А не голяма организация с вербовчици в Северна Америка. – Тя решително поклати глава. – Не се връзва.

– Щом не е имало еничар на борда на „Хинденбург“ и не са имали човек тук, кои са били – руснаците или германците?

– Не знам. Знаем, че руснаците са били замесени по някакъв начин, така че може да са били те. Имали са най-различни шпиони в Съединените щати през тридесетте години на двадесети век. Същото е и с германците. И едните, и другите са можели да изпратят човек да свали „Хинденбург“.

– За да свали „Хинденбург“, му е трябвал поне гранатомет.

– Ти луд ли си? В него е имало милиони кубични водород. Една малка искра е била достатъчна, за да го взриви.

– Напротив – каза Мърсър, уверен в знанията си в тази област. – Водородът се нуждае от кислород, за да гори, а съотношението е много специфично. Твърде малко или твърде голямо – и дирижабълът не би се запалил. Трябва да е имало непрекъснато изтичане на газ, та причината да е във водорода, а това не би останало незабелязано от офицерите. Освен това огънят от водорода не се вижда. Той е като чист алкохол. Гори с безцветен пламък, а ако си виждала снимки на експлозията, ясно можеш да различиш пламъците от самото начало. Последните теории за експлозията на „Хинденбург“ са насочени към непромокаемостта, авиолака, използван за корпуса. По същество то е било лепило от същите химикали, които се откриват в ракетното гориво. Някои експерти смятат, че искра от някой двигател е попаднала върху покритието, причинила е малък пожар и той бързо е обхванал целия дирижабъл. Едва тогава е избухнал водородът.

– Аха – каза Кали с лукава усмивка. – Възпламенителни куршуми.

– Тогава имало ли е такива?

– Абсолютно.

Сега беше ред на Мърсър да премисли сценария. Не можа да открие недостатък в обосновката ѝ за руснаците или германците или в това, че снайперист е изстрелял възпламенителни куршуми, за да подпали избухливия товар на дирижабъла.

– Знаеш ли – каза накрая, – като приключим това, ще трябва да се пренапишат много исторически книги.

Река Ниагара, Ню Йорк

Катерът на Брайън Крена дойде да ги вземе на един от кейовете на Гранд Айланд. Над бързата река се стелеше мразовита мъгла и обгръщаше гората откъм канадската страна. Влекачът на Крена бе спрял в средата на протока. Дългата стрела на крана се издигаше в мъглата. Гумите по бордовете на шлепа приличаха на огромни амбразури; по палубата щъкаха хора.

Катерът беше стар. Някога белият му корпус беше пожълтял от времето, а червената ивица по ватерлинията бе избледняла до цвета на керемидата. Крена се приближи бързо, направи остър завой в последния момент и катерът леко се блъсна в гумените предпазители на кея. Тримата рибари на яхтата наблизко вдигнаха глави, когато вдигнатата вълна ги люшна, но не възразиха срещу нарушаването на корабния етикет.

– Как мина? – попита Кали, щом един от матросите привърза катера към дървения кей и Крена изключи двигателя.

– Без проблеми. Закотвихме крана точно над „Уедърби“. – Той посочи черните сандъци на кея. – Какво е всичко това? – научно оборудване – отвърна Кали. – И водолазни костюми. Водата е ледена.

От уклончивия й тон Мърсър разбра, че капитан Крена не е бил информиран какво точно има в сандъците, които се надяваха да извадят. Но пък това нямаше значение. Както беше казал на Айра, плутоният не бе особено опасен, ако не се поглъща или вдишва. Ако се запазеше целостта на сандъците, Крена и екипажът му бяха в безопасност. – 0 – каза Кали, сякаш току-що си е спомнила нещо. – И няколко противогаза.

Крена се свъси още повече.

– Противогази? За какво са ви, по дяволите?

– Заради азбестата на „Уедърби“. Като се има предвид възрастта на кораба, сигурно е много. Когато качим сандъците, ще се наложи с екипажа ви да си ги сложите. Съжалявам, но такива са разпоредбите на Агенцията за опазване на околната среда.

Крена поклати глава.

– Проклети правителствени наредби. Добре, товарите и да тръгваме.

– Добра работа – прошепна Мърсър на Кали, когато тръгнаха да помагат на Джес и Стан да преместят черните сандъци на катера. После лично качи коженото куфарче, от което не се бе отделял, откакто тръгна

от Вашингтон.

Катерът се отдалечи от кея. Мърсър помахна на тримата рибари, които още се суетяха на яхтата. Двама от тях му махнаха в отговор, а третият, огромен чернокож с рибарска шапка, на шега му отдаде чест.

Влекачът не беше нов като крана, който теглеше. По старата боя беше избила ръжда. Сандъците за екипировка бяха пълни с въжета, вериги и най-различни инструменти. Имаше компресор за зареждане на кислород: Крена или току-що го бе купил, или го бе наел за тази задача.

– Е, кой ще се гмурка? – попита Крена, щом се качиха на шлепа.

– Аз и Мърсър – отговори Кали.

Джес Уилямс вдигна поглед от един сандък.

– Мислех, че аз ще слеза.

– Ще дойдеш, когато заредим експлозивите. Мърсър иска да види „Уедърби“ със собствените си очи.

Бившата университетска футболна звезда погледна Мърсър.

– Знаеш какво да правиш, нали?

След години отлагане Мърсър най-накрая бе взел сертификат за гмуркане: само преди няколко месеца, макар че се бе гмуркал стотици пъти. От друга страна, беше се гмуркал само по бански и с леководолазен костюм. Когато попита Кали дали може да види „Уедърби“, тя му каза, че тежководолазните костюми са по-неудобни.

– Ще се справя – отвърна той.

Тъй като имаше повече опит, Кали щеше да носи водолазен компютър на китката си, както и водоустойчив детектор на гама-лъчи.

Водолазният костюм на Мърсър му бе малко тесен на чатала, тъй като той бе по-висок от Джес Уилямс, но иначе бе удобен. Джес му помогна да си сложи бутилките с въздух, плавателния компенсатор и колана – Стан проверяваше екипировката на Кали, – показа му процедурата по пълнене и изпускане на костюма по време на гмуркането и се увери, че ножът и железният лост на Мърсър са обезопасени.

– Сигурен ли си, че ще се справиш? – попита, преди да му сложи шлема.

– Фасулска работа.

Шлемът се затвори херметично и Мърсър отвори уста, за да изравни налягането.

– Как ме чуваш? – попита Кали по вградения предавател.

– Идеално.

Заклатушкаха се към шлюза в задната част на шлепа. Кали скочи първа. Мърсър изчака главата ѝ да се появи, преди да я последва.

Макар и с водолазен костюм и термобельо, веднага усети студената вода, но най-вече течението. Скоростта му бе около три възела, достатъчно голяма, за да го отнесе надолу по реката, ако не внимава. Нямаше видимост на повече от пет метра и щеше да намалее още, когато стигнеха до потъналия кораб.

Капитан Крена бе спуснал котва към „Уедърби“, възето ѝ се губеше надолу в тъмнината. Кали сложи ръка на възето и изпусна въздух от костюма си, за да се гмурне по-дълбоко. Мърсър я последва, като нагаждаше костюма си. Мърсър включи фенерчето си и видя, че Кали е забавила спускането си.

Точно както бе казала Рут Бишоп, „Уедърби“ беше заседнал в една бразда на дъното на реката, където бе заслонен от най-силното течение. Беше легнал на левия борд, а носът му бе насочен срещу течението. Корпусът му беше излъскан от водата. Несъмнено се беше превърнал в дом за множество риби. Местните рибари пък бяха платили скъпо за това, че са ги ловили над него – личеше си по закачените изкуствени примамки. С времето надстройката се беше очукала, най-вероятно от носещите се към водопада камъни и пънове. Дървото, за което бе споменала Рут, го нямаше, но беше оставило зееща дупка.

Кали и Мърсър закачиха възета за кърмата и заплуваха покрай кораба. Коминът отдавна беше изчезнал, а около носа се бе напластила тиня: там се заформяха силни водовъртежи. Единият от предните шлюзове бе затворен, другият зееше като черна паст. Тъй като корабът лежеше на левия борд, нямаше видими следи от експлозията, която го беше пратила на дъното.

– Какво мислиш? – попита Кали. Държаха се за възетата до зеещата дупка, течението ги люлееше.

Мърсър насочи фенерчето си към дупката, но лъчът му едва проница тъмнината.

– Дай да развием възетата и да погледнем вътре.

Разхлабиха възетата и се увериха, че здравият найлон не се търка в остри ръбове. И двамата бяха наясно, че една грешка тук би означавала сигурна смърт във водопада малко по-нататък. Влязоха. Подът, който всъщност беше левият борд на „Уедърби“, бе затрупан с пръснати в безпорядък варели и сандъци. Мърсър отново нагоди костюма си, когато напорът притисна тялото му. Провери дълбочината и видя, че е седемнадесет метра. Водата тук определено бе по-студена, усещаше се дори през защитното облекло.

След малко видяха откъснати от взрива плочи от корпуса. Чичото

на Рут бе прав. „Уедърби“ сякаш наистина бе ударен от торпедо.

Кали огледа няколко сандъка и попита:

– Мислиш ли, че нашите са някъде тук?

– Не – убедено отговори Мърсър. – Сандъците на Бауи са били натоварени месеци преди „Уедърби“ да стигне Бъфало. Капитанът сигурно ги е сложил някъде, където да не пречат, тъй като са щели да ги разтоварят чак в Чикаго. Изглежда, този трюм е бил използван за товари, които е трябвало да са подръка.

Заплува към кърмата и откри люк към следващия трюм. Вратата бе изкривена от експлозията. Той се опита да я отвори, но тя не помръдна. Мърсър откачи железния лост от колана си и заудря по една панта. Запъна крака в стената, пхна лоста под пантата и задърпа.

После натисна с всички сили. Вратата пак отказа да помръдне. Мърсър премести лоста под друга панта и отново напъна.

Зад стиснатите му очи избухна калейдоскоп от цветове. Тъкмо щеше да се откаже, когато усети как металът се размърдва. Пантата се счупи с рязък пукот и лостът се отплесна. Мърсър се преметна по палубата и течението, което нахлу в трюма, веднага го подхвана. Кали изпищя. В един инфарктен миг Мърсър беше сигурен, че ще бъде пометен от кораба.

Въжето, с което беше вързан, го спря точно когато стигна защитните прегради.

– Как си? – попита Кали, когато Мърсър доплува обратно.

– С малко наранено его.

Вратата увисна на едната си панта. Той я натисна с гръб и успя да я отвори. Пронизителният протест на стържещия метал беше заглушен от водата. В този трюм беше още по-тъмно, лъчът на фенерчето сякаш се стапяше в мрака.

– Стой тук и гледай въжето ми да не се разхлаби – каза Мърсър и заплува навътре.

Трюмът беше с размерите на първия и голяма част от товара също се бе разместила и бе изпопадала на новия „под“. Мърсър видя разкъсани чували с нещо, което му се стори памук, разбити сандъци с парчета от чинии и чаши, както и каси с бутилки вино: всички етикети бяха паднали. Имаше и много дървен материал и когато докосна един труп, пулсът му се ускори. Въпреки че бе престояло седемдесет години под вода, дървото бе съвсем твърдо и нямаше и следа от плесен. Не беше сигурен какво точно е, но със сигурност бе някаква твърда дървесина от Африка. А ако товарът в този трюм бе качен в Африка, бе логично да се

предположи, че сандъците на Бауи също са тук.

– Мисля, че направихме пробив.

Кали чакаше до шлюза, светлината от фенерчето ѝ едва се процеждаше.

– Намери ли ги?

– Още не, но тук има африкански дървен материал. Много. Сигурен съм, че сандъците на Бауи също са тук. Отвържи въжето и ми помогни.

Преди да му отговори, Кали погледна компютъра и попита Мърсър какво е налягането в бутилките му.

– Имаме още двадесет минути, дори по-малко, ако се напругаме – каза, когато се присъедини към него в трюма.

– Добре.

Търсенето на четири определени сандъка сред цялата тази бъркотия на слабата светлина на фенерчетата беше тежка задача, но когато започнаха да разчистват боклуците, видяха, че по-голямата част от товара е дървеният материал. Имаше само четиридесетина сандъка, които трябваше да се проверят. Кали извади детектора на гама-лъчи и бавно се завъртя във водата.

– Получавам сигнал, който надвишава фона, но е трудно да се каже кои сандъци излъчват гама-лъчите. Водата поглъща частиците.

Започна да проверява с детектора сандък по сандък. Щом се убедише, че поредният не е от тези, които търсят, Мърсър го отместваше, за да освободи други, като внимаваше да не бутне нещо в опасната купчина. Приличаше на игра на микадо, само че една грешка тук би ги затрупала под тонове отломки.

Мърсър чу детектора още преди Кали да извика, че е открила нещо. Сандъкът беше направен от същата твърда дървесина, която бе пренасял „Уедърби“. Вероятно Бауи бе накарал някой дърводелец в Бразавил да му направи сандъците от нея. Сандъкът беше метър на метър и бе закован, а сглобките бяха допълнително подсилени с пласт смола, толкова втвърдена, че сандъкът изглеждаше сякаш обкован с обсидиан.

– Как са показанията? – попита Мърсър.

– Слаби. Мисля, че Бауи е облицовал вътрешната страна с метал.

Сега, след като вече знаеха какво търсят, бързо намериха другите три сандъка и заедно ги извлякоха по-близо до шлюза към другия трюм.

– Имаме защитни торби, в случай че сандъците са изгнили – изпукта Кали, – но няма да ни трябват, докато не ги изнесем на повърхността. Когато се върна с Джес, ще ги закачим направо за крана и просто ще ги изкараме. Да се връщаме горе.

Доплуваха до първия трюм и Развързаха въжетата. Течението беше силно като ураган и бе удвоило скоростта си през двайсетте минути, които бяха прекарали в кораба. Трябваше да плуват срещу него, като първо заобиколиха „Уедърби“ по цялата му дължина до мястото, където въжетата бяха вързани за кнехта, а после малко по малко нагоре. Отне им повече време, отколкото бяха очаквали, и Мърсър вече бе на резервния въздух.

Джес и Стан му помогнаха да се качи и му свалиха четиридесетки-лограмовите тежести.

– Е? – попита Стан, щом Мърсър свали шлема си.

– Намерихме ги от първия път. – Той протегна ръка на Кали и я измъкна от водата.

– Нямам търпение да закараме пробите в лабораторията. Ще направя кариера само като ги анализирам.

– Добра работа, шефе – каза Джес Уилямс на Кали.

– Как мина? – обади се Брайън Крена от палубата до крана.

– Намерихме и четирите сандъка – отвърна Кали високо, за да надвика вятъра. – Щом се стопля и презаредим бутилките, с Джес ще слезем с въже от крана. Първо ще трябва да се изтеглят до първия трюм, така че ще трябва да сложа скрипци и въжета, за да може да ги вдигнете лесно.

– Защо, в кой трюм са?

– Във втория. Но можем да стигнем дотам през първия.

– Мога да разтегна стрелата на крана почти на петдесет метра. Така ще е по-лесно.

– Да, прав си.

– Кажете, когато сте готови. Докато Джес и Мърсър заредят бутилките, Кали хапна и после изчезна някъде. Мърсър се огледа. Яхтата е тримата рибари още беше до кея. Двамата бели оправяха някакви мрежи, а чернокожият с шапката се бе облегал на кабината на няколко стъпки от задната палуба.

В единадесет и тридесет бяха готови за второто гмуркане. Бяха разчистили място на палубата и бяха разстлали импрегнираните торби, в които да сложат сандъците. Стан бе казал на Мърсър, че вътрешният въглероден слой на торбите е проектиран от НАСА и е почти неразрушим. Можеше да поеме удар от куршум от упор и да отклони намушкване с нож.

Кали даде на Крена радиопредавател, настроен на честотата на водолазните костюми, за да могат да координират изваждането на

сандъците. Вятърът бе утихнал и слънцето се опитваше да пробие облаците. Покрай шлепа оглушително мина катер с мощен двигател, четиримата мъже на борда ги изгледаха, докато се насочваха към следващия кей.

– Вечерята е за моя сметка – каза Мърсър, докато помагаше на Кали да си облече костюма. Говореше тихо, за да го чува само тя.

Тя се ухили.

– Предложението не включва Стан и Джес, доколкото разбирам.

– Ще им купя пилешки крилца, преди да тръгнем.

– Съгласна.

Мърсър всъщност я канеше на среща. И беше благодарен, че току-що си бе сложила шлема и не можа да чуе нервната му въздишка.

– Още едно нарушение – измърмори той, без да е сигурен какво прави, но се радваше, че го е направил.

Джес и Кали се гмурнаха, а Крена се зае с крана – удължи стрелата и я нагласи над края на потъналия кораб. Шлепът се наклони и вълните заляха предния парапет. Крена изкрещя на матросите да вдигнат хидравличните котви, за да компенсират изместването на центъра на тежестта на съда.

За момент Мърсър видя мехурчетата въздух, които изпусаха Кали и Джес, после те тръгнаха по течението. Тъй като Крена не му беше позволил да се качи на шлепа, докато не извадят сандъците, а имаше само едно радио за връзка с водолазите, не му оставаше нищо друго, освен да чака заедно със Слобау. Стан имаше докторска степен по ядрена физика, така че двамата заговориха за теорията на Мърсър за произхода на плутония.

След десетина минути Крена започна да измества стрелата. Кали и Джес сигурно бяха стигнали трюма. След още минута кранът се завъртя на още няколко градуса и спуснаха стоманеното въже в реката.

– Сигурно вече закачат сандъците – каза Мърсър.

– Няма да се бавят много. – Сякаш за да потвърди това, един от матросите отиде до перилото на шлепа и погледна надолу.

– Почти са готови да вдигат. Шефката ти каза, че трябвало да си сложим противогазите. – 0, да. – Стан разрови един от сандъците и извади няколко противогаза. Подхвърли ги на матроса и извади още два за себе си и Мърсър.

– Какво следва, когато ги извадим? – попита Мърсър.

– Ще ги сложим в торбите и ще ги откараме на кея. Чака ни камион за извозване на опасни материали.

– Няма ли да предупредите жителите на това прекрасно градче, че карате по улиците му петстотин килограма плутоний? – подразни го Мърсър.

– Ама, моля ти се. В тая страна всеки ден карат по няколко тона радиоактивни материали по улиците. Единствената причина да няма инциденти е защото не го афишираме и не даваме шанс на разни откачалки да го разберат.

Двигателят на крана изръмжа и стрелата бавно започна да се издига.

– Вдигат ги.

Представи си как Кали и Джес проверяват в тъмния трюм сандъците да не се ударят в нещо, докато кранът ги изтегля. Крена навива кабела още пет минути, като внимателно балансираше между мощността, вятъра и течението. После всичко замря. Мърсър не разбираше какво става. Погледна към кабината на крана. Крена се бе облегал на седалката и бе скръстил ръце на гърдите си.

– Сигурно са изкарали сандъците от трюма – сети се Мърсър. – И Крена иска Кали и Джес да излязат, преди да ги извади. Може би го е страх въжето да не се скъса.

И наистина, след минута Кали и Джес Уилямс излязоха на повърхността и Стан и Мърсър им помогнаха да се качат. Крена започна да навива въжето, като сгъваше стрелата, за да намали напрежението върху хидравличната система на крана. След малко сандъците се появиха от реката и увиснаха над палубата.

Шумът от дизеловия двигател на крана заглуши обаче друг шум. Мощният катер, който бе минал покрай тях преди малко, вдигаше фонтан от пръски, приближаваше се със седемдесет километра в час. Мърсър, който помагаше на Кали да си свали екипировката, го мярна с периферното си зрение и се обърна. Трима от мъжете на катера държаха автоматите. Четвъртият караше.

– Залегни – извика той и притисна Кали към палубата. Надигна глава и видя, че рибарската яхта до кея също потегля. Зад нея закипя пяна.

През целия ден Мърсър беше държал куфарчето подръка. Сега го отвори и измъкна „Шмайзер“ МР – 40, оръжие, масово използвано от германците през Втората световна война. Мърсър го бе купил от Дребосъка, който пък го бе спечелил от комарджийски залог. Зареди пълнител с тридесет патрона. Натъпка още шест пълнителя по джобовете си. Макар шмайзерът да не беше оръжие с максимална точност, бързата му стрелба бе опустошителна от близко разстояние.

Катерът вече бе само на двадесет метра. Тримата въоръжени мъже вдигнаха автоматите „Калашников“. Екипажът на Крена вече бе залегнал на палубата, а самият Крена скочи от крана и се сниши зад въздушния компресор.

Мърсър бутна куфарчето към Кали.

– Дръж. Вътре има пистолет „Берета“.

– Откъде разбра, че ще ни нападнат?

– Не съм. Просто исках да съм подготвен. – Обърна се към Стан Слобау и Джес Уилямс. И двамата се бяха свили при трегера. Изглеждаха така, сякаш никога не са попадали в засада. – Слезте долу и запалете двигателя.

Двамата учени от ДОЯЗ се подчиниха безмълвно. Катерът се приближаваше с бучене, стрелбата беше насочена към големия извънборден двигател. На Мърсър му се стори, че нападателите ще скочат на шлепа. Погледна през рамо. Яхтата бе прекосила половината разстояние до тях, носът ѝ пореше водите. Капитанът стоеше на мостика, другите двама бяха от двете страни на палубата. И двамата държаха автомати „Хеклер и Кох“ НК – 416, последен модел. Компактните оръжия с 5,56 – милиметрови муниции на НАТО напоследък бързо се превръщаха в предпочитаното оръжие на елитните военни части по света.

Кали видя накъде гледа Мърсър и изпъшка. Бяха в капан. Дори да се отделяха от шлепа, яхтата лесно щеше да ги настигне. Тя вдигна пистолета и я зачака да се приближи. Мърсър се беше обърнал назад, към приближаващия катер. От него още стреляха. Един куршум уцели хидравличното съоръжение, което държеше шлепа закотвен, и от резервоарите бликна гъста течност. Мърсър погледна назад и тъкмо щеше да извика на Кали да не мърда, когато видя, че е насочила пистолета си към яхтата.

– Не! – извика той и блъсна ръката ѝ нагоре. Яхтата беше вече на тридесетина метра, достатъчно близо, та Мърсър да може да види съсредоточеното изражение на Букър Сайкс, който я направляваше. Не познаваше двамата командоси от специалните сили: те не бяха в екипа на Сайкс, когато той бе придружил Мърсър до един тибетски манастир, управляван навремето от бащата на Тиса Нгуен. Да повика Сайкс тук бе разбудило болезнени спомени за събитията, довели до смъртта ѝ, но Мърсър не можеше да позволи на мъката да затрудни настоящото разследване.

– Те са с мен – каза той. – Командоси са от Делта Форс. Командирът се казва Сайкс. Прикривай ме.

Засили се, прескочи планшира и стъпи на палубата на шлепа. Хидравличната система бе повредена и шлепът вече бе подвластен на вятъра и вълните, но за момента не можеше да се разбере дали е попаднал в силното течение на река Ниагара.

Мърсър се присви зад лебедката на котвата и зачака нападателите да се покажат. Сайкс насочи яхтата зад шлепа, за да нападне откъм канадската страна на реката. Изведнъж откъм северния край на Гранд Айланд се появи още един катер. С още четирима мъже. Така нападателите ставаха общо осем. В същия миг първият катер се долепи до шлепа и един от терористите скочи на него.

Първоначалният план на Мърсър беше да изчака, докато Сайкс и хората му извадят от строя нападателите с изненадваща контразасада, но големият им брой направи това невъзможно. От катера се изкатери още един нападател. Чертите му на човек от Близкия изток подсказаха на Мърсър две неща. Едното беше, че вероятно са се обучавали в терористичен лагер в Ирак, Сирия или Саудитска Арабия. А второто, че ще се бият до смърт.

Арабинът се откри само за части от секундата, но това бе достатъчно за Мърсър да стреля. Шмайзерът подскочи в ръцете му като живо същество. Откосът бе от пет куршума. Четири пропуснаха целта, но петият запрати нападателя във водата сред пръски кръв.

Ответната стрелба от останалите трима терористи беше бърза и продължителна. Звукът от удрящите се в метал куршуми бе ужасяващ. Мърсър се почувства така, сякаш зъбите му ще се откъснат от ченето. Дори при този шум обаче чу как Сайкс и хората му се заемат с втория катер – характерният пукот на оръжията им се отличаваше от грохота на калашниците.

Мърсър изчака огънят да спре и изстреля напосоки няколко куршума, после изтича до крана за по-добро прикритие. За малко не се спъна в Брайън Крена, който се беше свил там заедно с един от матросите.

– Какво става, по дяволите? – изкрещя Крена.

Мърсър не обърна внимание на безсмисления му въпрос, а попита:

– Къде са другите ти хора?

– Били скочи в реката. – Крена посочи надолу. Мърсър видя един мъж да плува към Гранд Айланд. – Добър плувец е. Ще успее. За Том не знам.

Вторият катер заходи към тях, яхтата на Сайкс се опитваше да не изостава. Един от нападателите стреля по нея, а другите двама откриха огън по рубката. Няколко куршума улучиха кулата на крана и Мърсър,

Крена и матросът направо се залепиха за палубата.

– Слушай – каза Мърсър. – Ще ви прикривам. Качвайте се на влекача и да изчезваме.

Смени изпразнения наполовина пълнител с нов, изчака Крена и матроса да се приготвят, промъкна се под стрелата на крана и обсипа водата с куршуми. Катерът бързо зави и той извика, че пътят е чист. Крена и матросът хукнаха като спринтьори и се прехвърлиха на влекача.

Докато се оглеждаше за катера. Мърсър забеляза, че брегът сякаш започва да се движи по-бързо. В следващия миг разумът надделя над адреналина и той осъзна, че брегът изобщо не се движи. Хидравличните котви бяха напълно отказали и шлепът беше подхванат от река Ниагара. За няколко секунди, които му трябваша, за да презареди, Мърсър осъзна, че шлепът ускорява ход. Движеше се поне с шест възела.

Мърсър знаеше, че влекачът няма достатъчно мощ да изтегли шлепа срещу течението. Трябваше да предупреди хората на него да се махат, за да не паднат всички във водопада. Но трябваше и да сложи сандъците с плутоний в специалните торби, за да не се разбият при падането на шлепа.

– Кали! – извика. – Реката ни повлече. Махайте се отгук!

– Ами ти? – извика тя, без да се показва.

– Сайкс ще ме вземе. – В момента обаче Мърсър не знаеше къде е приятелят му. Яхтата и вторият катер бяха отишли нагоре по реката. Той просто трябваше да се осланя на това, че Букър Сайкс ще се справи с втората група терористи и ще се върне, преди да е станало твърде късно.

Някакво движение привлече погледа на Мърсър и той направо не повярва на очите си. Един мъж с черни дрехи току-що беше скочил на палубата, парашутът му се изду зад него. След секунди скочи и втори. Над тях започна да се снишава тъмен хеликоптер. Нападателят сигурно бяха помислили, че Мърсър е загинал или избягал. Вторият парашутист – не приличаше на арабин – тръгна право към крана.

Мърсър внимателно се прицели и стреля първо в него, после и в другия. Парашутистите се свлякоха на палубата. Хеликоптерът беше на Шестдесетина метра и Мърсър откри огън и по него. Не го уцели, но машината направи кръг и се отправи към канадската граница. Мърсър си пое дъх.

Тъй като бе прекарал стотици часове в работа с какви ли не машини – от дванадесеттонни багери до елементарни хаспели, – не бе проблем да разгадае управлението на крана. Скъси стрелата и свали

сандъците на педя от палубата. После скочи от кабината и внимателно нагласи торбите, за да може да опакова сандъците. И изведнъж усети, че шлепът ускорява движението си. Палубата се люшна, металното дъно изстърга в скала. После шлепът се освободи и водата го повлече към водопада.

Мърсър изтича до кабината, свали сандъците и почна да ги опакова, като поглеждаше към небето за хеликоптера. Затварянето на торбите беше четворно: първо залепяща се ивица, след това велкро, после цип. Това му отне секунди. Забави се обаче, докато омотае торбата с метална нишка.

Шлепът ту забързваше, ту забавяше, плоското му дъно стържеше по дъното на реката.

Три бързи изстрела накараха Мърсър да залегне и да грабне шмайзера. Огледа палубата. Нямаше никого. След това погледна нагоре по течението и видя Букър Сайкс. Махаше му.

Яхтата беше сериозно пострадала. Корпусът ѝ беше смачкан и надупчен от куршуми. Мърсър само можещи да си представи какво се е случило с втория катер.

Сайкс беше стрелял във въздуха, за да привлече вниманието му.

Мърсър също му помаха, после сви рамене, за да покаже, че командосът няма какво да направи, за да му помогне, и отново се залови за работа. Докато обезопаси и втория сандък, пръските на водопада се превърнаха в слаб дъжд, който обаче ставаше все по-силен с приближаването на шлепа към ръба.

Дъното пак застърга и по палубата плисна вода. Мърсър овърза и третата торба и пак погледна назад. Букър го наблюдаваше с бинокъл. Зад Мърсър пастта на водопада започна да се отваря. Той вече можеше да види; град Ниагара и извивката на моста Рейнбоу зад ярост – ната мъгла.

Разполагаше с по-малко от две минути, а още не бе измислил как да се отърве. Между шлепа и водопада нямаше скали, на които да скочи, а ако се опиташе да плува, просто щеше да бъде засмукан от бездната. Грохотът на падащата вода пръскаше главата му и той не можеше да се съсредоточи. Вече беше приключил с третия сандък и бе започнал да опакова четвъртия, когато Букър стреля пак. Мърсър вдигна глава и в същия миг някой го изрита в брадичката. Мъж в черно. Парашутист. Сигурно въжетата му се бяха заплели в нещо при скока и се беше освободил едва сега.

Мърсър падна, но се извъртя точно когато мъжът се опита да смаже

лицето му с крак. Металната палуба отекна от удара на петата му. Мърсър го сграбчи за глезена с две ръце и яростно го извъртя. Парашутистът се свлече и Мърсър успя да седне. Заби лакът в слабините на противника си с всичка сила и несигурно се изправи. Шлепът се бе закрепил на самия ръб на водопада, където водата беше дълбока само метър. Бездната на Ниагара обаче сякаш нямаше край.

Убиецът също се изправи и Мърсър го позна. Бе един от хората на Поли, които ги бяха нападнали в хотел „Деко Палас“.

Шмайзерът на Мърсър бе до сандъците, твърде далеч, така че той просто скочи върху парашутиста. Сблъскаха се и паднаха във водата, която заливаше палубата. Беше дълбока само тридесетина сантиметра, но течението бе неумолимо. Мърсър се подхлъзна, падна и се пързулна пет-шест метра към носа, но все пак успя да се изправи. Носът на шлепа стърчеше във въздуха, корпусът продължаваше да стърже дъното.

И тогава видя единствения си шанс за спасение. Парашутистът също се бе изправил, но не му достигаше въздух. Мърсър скочи към сандъците и грабна оръжието си. Наемникът посегна към пистолета си, но не беше достатъчно бърз. Мърсър стреля с една ръка и тежкото оръжие изрита така, че почти щеше да му я откъсне. В гърдите на мъжа се забиha два деветмилиметрови куршума. Той падна и течението моментално го понесе. Мърсър хвърли шмайзера и се спусна към него, сграбчи го за косата точно преди да падне зад борда. Повлече го срещу течението и зад сандъците успя да свали резервния му парашут.

Не беше скачал с парашут достатъчно, за да знае дали го е сложил правилно, но не можеше да направи нищо друго. Шлепът започваше да се надига, течението всеки миг щеше да го запрати надолу.

Най-страшното сега не беше, че се намира толкова високо над пропастта. Проблемът беше, че не е достатъчно високо. Макар че петдесет и четири метра си беше солидна височина, тя съвсем не бе достатъчна, за да се отвори парашут. Нямаше да има голяма разлика дали? ще е с парашута. Мърсър хукна към крана, вмъкна се в кабината и обърна стрелата, за да измести центъра на тежестта в своя полза. После дръпна ръчките, издигна стрелата на максимална височина и включи хидравличния механизъм, който щеше да я удължи максимално. Така щеше да спечели още тридесет метра.

До края на първия сектор на стрелата имаше стъпала и още докато тя се вдигаше, Мърсър започна да се изкачва по тях. Следващите три секции нямаха дръжки и трябваше да разчита само на силата на ръцете си. Закатери се като маймуна.

Стигна върха точно когато шлепът започна да се обръща. Сандъците се плззнаха по палубата и изчезнаха във водопада. Мърсър спря за миг, изчакваше стрелата да застане вертикално. Пастта на Ниагара приличаше на тесен ров сред горите и фермите, езерото Онтарио блестеше като полирано стъкло.

С последен раздиращ писък шлепът се преобърна и точно преди да полети под Мърсър, той се хвърли от крана и дръпна халките на парашута. От пръските не можеше да види нито реката, нито скалите долу, но пък така може би беше по-добре.

Съдбата обаче не искаше да е толкова добра. Подухна вятър и водната мъгла се разсея. И Мърсър видя кипящата река, огромните ерозирали скали и дори едно смело туристическо корабче, „Дамата от мъглата“. Мърсър усети как парашутът му се издува. Но дали щеше да е достатъчно?

Стисна очи.

И ги стисна още повече, когато въжетата се врязаха в слабините му така, че насмалко да го скопят. А после ги отвори. Вятърът подхвана парашута и го понесе над назъбените скали, встрани от падащия във водата шлеп. Кранът се откъсна и за малко не го удари. Мърсър се носи още няколко метра и накрая падна в реката. Течението подхвана парашута и го повлече надолу.

Успя да излезе на повърхността. Дробовете му щяха да се пръснат. Изхлузи се от парашута и заплува. „Дамата от мъглата“ се приближи, пътниците – със сини мушамы – заликуваха, като видяха, че е оцелял. Двама матроси му помогнаха да се качи на долната палуба.

– Ти самоубиец ли си бе? – попита го единият. Мърсър само го изгледа, наведе се и повърна.

Арлингтън, Вирджиния

Мърсър се бе проснал на кожения диван в хола, обут в най-широките си панталони, с торбичка замразен грах на чатала и джин с водка на една ръка разстояние. Повлекан го гледаше от пода с натежали кръвясали очи, възмутен, че са го изгонили от любимото му място.

Кали и Айра Ласко седяха на дивана срещу Мърсър, а Хари и Букър Сайкс бяха на бара. По бара и масичката в хола бяха пръснати сандвичи и пържени картопки от близкия ресторант за бързо хранене.

Когато „Дамата от мъглата“ се върна на кея и стана ясно, че Мърсър не се нуждае от лекар, го закараха в полицейския участък на Ниагара и го обвиниха в какво ли не. Както и при престрелката в Ню Джързи, се наложи Айра да отиде при местните власти, за да го освободят. Сайкс бе взел Кали и екипа ѝ от Гранд Айланд, така че никоой не знаеше за тяхното участие. Рут Бишоп от бреговата охрана щеше да води разследването на престрелката съвместно с канадските си колеги, за да открие хеликоптера, от който бяха скочили парашутистите, и най-вероятно щеше да докара сандъците. На Брайън Крена му бе платено да мълчи. До края на седмицата щеше да получи нов влекач и кран. Изчезналият член на екипажа му бе намерен от канадската страна на реката, така че нямаше цивилни жертви. Затова в крайна сметка оповестиха, че случаят е терористична атака срещу водноелектрическата централа на Ниагарския водопад. Мърсър, ДОЯЗ и екипът на Сайкс не попаднаха в официалната версия на историята – участието им беше засекретено.

Тъй като нито едно от телата на терористите не беше извадено, Мърсър, Кали и екипът на Сайкс прекараха деня в участъка за борба с тероризма на ФБР: преглеждаха стотици снимки с надеждата да идентифицират мъжете, които ги бяха нападнали. Единият катер бе оцелял и на борда му бяха намерени толкова много експлозиви, че можеше да потопи презокеански лайнер. Както Мърсър беше забелязал по време на схватката, терористите бяха от Близкия изток. Той разпозна четирима от мъжете на снимките. Двама бяха иракчани, а други двама от Саудитска Арабия. Арабският парашутист, бивш капитан от Републиканската гвардия на Ирак, беше добре познат на Пентагона, но останалите не бяха особено високо в йерархията на Ал Кайда. В базата данни не откриха нищо за другия парашутист.

Айра се погрижи Службата за национална сигурност да го

информира как нападателите са влезли в Съединените щати и откъде са се сдобили с оръжие и взрив. Освен това щяха да предоставят двадесет и четири часова охрана в дома на Мърсър. Това бе цената за сътрудничеството му. Той не пожела да послуша Айра да се премести в убежище.

Мърсър – слабините му се бяха вледенили – сложи граха на подноса до себе си и избърса кетчупа от устата си. Току-що беше разказал на Хари за битката и скачането с парашут от водопада.

– Мисля, че ставаш дванадесетият човек, който е скочил от водопада и е оживял – отбеляза Хари. – Макар че технически погледнато не си скочил. Бил си с парашут, така че не се брой.

– Технически погледнато, дрън-дрън – тросна се Мърсър и закуца към бара за още едно питие. – Може и да не се броя, но все пак скочих от водопада и доказателството е, че съм натъртен целият. – Обърна се към Айра. – Забравих да питам. Как върви изваждането на сандъците?

– Бреговата охрана се е заела с това, заедно със съекипниците на Кали Слобау и Уилямс. Доста лесно са успели да извадят два, но другите два са точно под водопада, където водата е толкова дълбока, колкото е висок самият водопад. Хубавото е, че във водата няма следи от радиация, така че знаем, че не са се отворили.

– А охраната?

– Солидна този път – сериозно каза Айра. – А тебе какво те накура да извикаш Букър?

– Още от Африка Поли е с един ход напред. Разполага с оригиналния ръкопис от сейфа на Честър Бауи, в който се споменава името на товарния кораб, по който Бауи е изпратил сандъците в Америка. А както доказва Кали, не е толкова трудно да се открие какво се е случило с „Уедърби“. Това, което не очаквах, беше броят нападатели и сложността на атаката, като се има предвид краткото време, за което е планирал всичко.

– Операция като тази би отнела седмици, а може би и месеци тренировки, а той я организира само за няколко дни – каза Букър Сайкс.

– Което показва – продължи Мърсър, – че Поли разполага с много ресурси в Съединените щати.

– И ти си сигурен, че не е бил сред нападателите? попита Айра.

– Напълно – горчиво каза Мърсър. Повече от всичко му се искаше наемникът да бе там, когато шлепът падна във водопада. – Познах белия парашутист от Ню Джързи. Той стреляше по нас, докато Поли караше. Подозирам, че бойците от Ал Кайда на катерите са били просто пушечно месо, в случай че шлепът е охраняван.

– Това обяснява експлозивите – добави Букър. – Самоубийствена мисия, ако имаше ескорт на бреговата охрана. Подозирам, че иракският парашутист е бил лидерът на терористите, но те са работели за Поли.

– Който в крайна сметка работи за още някой – каза Кали.

– Някой, когото още не познаваме. – Мърсър се върна на дивана и отново намести замръзвания грах на чатала си. – Но това трябва да е Ал Кайда. Как иначе ще включи нейни хора? При Поли става дума за пари. Но хора, които умират в самоубийствени атаки, го правят или от политически, или от религиозни съображения.

Айра приключи със сандвича и смачка салфетката.

– Смяташ, че това е опит на Ал Кайда да се добере до радиоактивния материал, за да направи мръсна бомба?

– Какво друго може да е? – отвърна Кали. – Всички знаем, че от години искат да се доберат до ядрени материали. И въпреки схващането на медиите ДОЯЗ и други организации вършат дяволски добра работа, като затварят пътищата към бившите съветски републики и всякакви други възможни източници. – Погледна Мърсър така, сякаш това, което щеше да каже, е по негова вина. – Никой обаче не очакваше да се намери хранилище с природен плутоний, загубено от неколкостотин години. Единственият шанс на Ал Кайда да направят мръсна бомба е да използват онова, което е преоткрил Честър Бауи.

– Нещо не разбирам – каза Хари. – Щом можете да извадите сандъците безпроблемно, каква е тази суетня около мръсната бомба?

Кали го погледна.

– Това е терористично оръжие. При експлозията ще загинат повече хора, отколкото ще се разболеят от лъчева болест, но това няма значение. Самото споменаване на радиоактивно замърсяване ще е достатъчно, за да доведе до паника в цялата страна. Спомняш ли си за атаките с антракс и колко хора се презапасаха с ципрофлоксацин?

– За нещастие – прекъсна я Айра, – конкуренцията при медиите ги принуди да използват тактика на сплашване, за да продават място за реклама. История като тази за атака с мръсна бомба би накарала медиите да всеят чувство за обреченост, което всъщност би помогнало на терористите да всеят страх. Трябва да знаете, че нашата преса вече не е независима. И не става дума за влияние от страна на левите или десните, което да е унищожило обективността ѝ. Собственият ни консуматорски манталитет позволи на медиите да се кооперират с търговците, за да рекламират бельо и евтини компютри. Просто вече има редактори и директори на новинарски емисии, които с нетърпение чакат терорис-

тична атака, самолетна катастрофа или убийство на знаменитост, за да надует тиража и да вдигнат цените си за реклама. Докато рекламодателите субсидират медиите, пресата винаги ще търси негативното. Такава е човешката природа.

– Каква е алтернативата? – попита Хари. – В страни, където държавата предоставя новините, не получаваш нищо освен пропаганда.

– Не знам – призна Айра. – Но се въбесявам, че когато няма истински новини за отразяване, те просто търсят да експлоатират някакъв страх. Всяка година умират хиляди тийнейджъри, но рядко едно убийство се превръща в национална трагедия. И това става не защото ценим този младеж повече от останалите, а защото подробностите около смъртта му подхранват интереса.

– Доста цинично – отбеляза Хари. – Но не мога да го отрека.

– Тъжно, нали? – уморено каза Айра. Мърсър се наведе напред.

– Отклоняваме се от темата.

– Извинявай. – Айра се почеса по голата глава. – Прекарах сутринта с нашите медийни консултанти, съставихме съобщение за пресата за атаката. Оставя горчив вкус.

– Обезопасили сме плутония, който е добил Честър Бауи – заяви Мърсър. – Изобщо не смятам да се тревожа за малката проба, която беше в сейфа. Това пак ни довежда до Аламбика на Скендербег, който още се опитваме да открием, както и какво са изкопали в Африка руснаците след Бауи. Докъде стигнахте с тях?

– Всъщност имам новини. – Айра отвори куфарчето до краката си и извади една папка. – Това правих следобеда. Получих това от Григорий Попов, човек с кариера досущ като моята. Бил е капитан на подводница в Тихоокеанския флот и се е преместил във военноморското разузнаване. Сега е заместник-министър на отбраната. Познавам го от години и макар да не му вярвам чак толкова, си имаме работа един с друг достатъчно, за да знаем кога е време да си открием картите.

Айра погледна бележките си.

– Доста познахме, когато говорихме в кабинета ми преди няколко дни. Руснаците са откраднали проектите за нашата атомна бомба, но са знаели, че няма да разполагат с ресурси за обогатяване на уран в продължение на поне десетилетие и че производството на плутоний ще отнеме още повече време. В края на Втората световна война КГБ създава така наречения Отдел за научни операции, ръководен от Борис Улинев.

Мърсър рязко се изправи и пребледня.

– Господи! Седем отдел.

– Чувал си за него?

– Не си ли спомняш, че ти казах за участието ми когато Хавай почти се отцепи, както и за плана да се взриви нефтопроводът в Аляска? – Ласко кимна. – И двете са стари операции на Седми отдел.

– Точно така! – възкликна Айра. – Спомням си.

– А последният им шеф е все още някъде на свобода – каза Мърсър ядосано. – Казва се Иван Кериков. Мен ако питаш, няма начин да не е замесен във всичко това.

– Съмнявам се – каза Айра.

– Вижте – прекъсна ги Кали. – Може ли малко да осветлите онези от нас, които не разбират за какво става дума?

Мърсър обясни:

– Седми отдел е създаден през Втората световна война, когато руснаците достигат окупираните от Герман-ния източноевропейски страни, а след това и самата Германия. Единствената му цел е да асимилира пленените технологии. Нацистите са разполагали с доста напреднали технологии в края на войната и руснаците са откраднали всичко, до което са успели да се докопат. Чертежи на изстребители, мощни радарни системи, следващо поколение ракетни снаряди, дори първите инфрачервени наблюдателни системи на света. Работата на Седми отдел е била да отнесе тези технологии в Съветския съюз и да ги внедри в армията. Точно по този начин след войната руснаците успяват да конструират изстребители толкова бързо. МИГ – 15 на практика е копие на германски самолет. – Той пак погледна Айра. – Има логика да са замесени в това, ако Бауи е бил прав и са го преследвали германски агенти.

– Прав е бил – каза Айра. – Когато научава за Аламбика на Скендербег, Хайнрих Химлер лично изпраща екип да търси източника на захранване. Двама от екипа, както знаем, са убити от еничарите, а третият се е върнал в Германия с доклад за Честър Бауи и сандъците му. Германците не изпращат втори екип в Африка, защото решават, че сами могат да обогатяват уран, и цялата история потънала в архивите.

– И тук се появява Седми отдел – обади се Букър от бара, с цигара в уста.

– Точно така. Макар към края на войната нацистите да изпращат голяма част от своята ядрена програма в Япония, в Германия останало достатъчно, за да може Седми отдел да разбере, че може би съществува естествен източник на ядрено гориво. За разлика от германците, руснаците претърсили Африка и през 1947 година открили мината в Централноафриканската република, която по това време била френска колония.

Между другото, Грег Попов отрича да е имало клане.

– Естествено – засмя се Мърсър.

Айра му отправи иронична усмивка.

– Но пък наистина каза, че са извадили няколко тона руда, всъщност целия залеж.

– И какво се е случило с него? – попита Кали, сви устни около сламката си и отпи малко кока-кола: чувствен жест, който привлече вниманието на всички и забави отговора на Айра със секунда.

– Използвали половината, преди да започнат да обогатяват собствен уран през 1950 година.

– Значи ранните им бомби са били направени от плутония – каза Хари.

– Така изглежда.

– А другата половина, която не са използвали? – попита Мърсър.

– Знаех, че ще попиташ. – Айра отново посегна към куфарчето си и хвърли на масичката два самолетни билета. – С Кали ще отидете да проверите нещата на място. Руснаците го съхраняват в една стара мина в Урал, заедно с още някои неща, останали от Седми отдел. Ве-че съм го уговорил с шефа ти, Кали. Тя не можеше да повярва.

– Просто са го оставили да си седи там?

– Знаеш по-добре от всички колко зле са охранявали ядрения си материал по време на Студената война. Всъщност до края на двайсети век това нямаше значение. Никой нямаше да го пипне. В днешно време обаче нещата са различни. Нашето правителство налива милиарди в Русия и Украйна, за да консолидира и охранява по-добре запасите им, но това отнема време.

– Знам. – Кали поклати глава. – Просто съм разочарована. Работата ми е да предотвратявам ядрени заплахи и независимо колко добра съм в това аз или останалите служители на ДОЯЗ, допусна ли само една грешка, цял град изчезва от лицето на земята. Междувременно руснаците си оставят ядрените материали в мини и складове или в кратери от стари ядрени опити и изобщо не се занимават да разчистят или поне да запълнят дупките. – Тя въздъхна. – А какво ще стане, ако наистина ни ударят? Разбира се, ще осъдим терористите и ще пуснем няколко умни бомби, но след това ще прекараме години в разследване на недостатъците на собственото ни разузнаване и никога няма да се обърнем към истинските виновници, задниците, които поначало са направили материала достъпен. Съгласна съм, че трябваше да се разправим с талибаните след единадесети септември, но след това трябваше да се насочим към

Саудитска Арабия. Точно тяхното правителство позволи на Бен Ладен и последователите му да се развихрят; само че саудитците бяха достатъчно умни да изпратят всички в Пакистан и Афганистан.

– И сега естествено те се връщат у дома да се перчат – добави Айра.

– Едва когато бомбите започнаха да гърмят и в Рияд, саудитците се заинтересуваха от борбата с тероризма, но дори сега отношението им е доста снизходително. От една страна, проследяват и екзекутират по неколцина екстремисти, а от друга, продължават да тъпчат гушите на уахабитите, които обучават бъдещи терористи, защото ако спрат, цялото движение ще се обърне срещу тях.

– Нашествието в Саудитска Арабия не е възможност – каза Мърсър.

– Така че как да се измъкнем от тази каша?

Кали отново поклати глава.

– Саудитците активно изнасят терористи, защото могат да си го позволят. Това няма да спре, докато не се разорят. Отнемете им петролното богатство и ще са просто още една затънтена страна от Третия свят, която не може да изхрани собственото си население. Ще ги спрем, като открием други източници на петрол и в крайна сметка изобщо открием негова алтернатива.

– С други думи – рязко каза Хари, – ще продължаваме да поемаме удари, докато кладенците на ония копелета не пресъхнат.

– Да – каза Кали. – Те ще продължават да финансират фанатици, които ще блъскат самолети в сградите или ще взривяват мръсни бомби, или просто ще си закачат експлозиви и ще се самовзривяват в търговски центрове и кина.

– Кофти – каза Букър и си извади още една бира от ретро хладилника на Мърсър.

– За нещастие такъв е светът – отговори Айра. – На бюрото си в Белия дом виждам повече мръсотии, отколкото можете да си представите, но съм съгласен с Кали, че фундаментализмът е най-голямата заплаха в днешно време и че въпросът няма лесно решение. Ние сме като руснаците с техните ядрени, отпадъци. Ще минат години, преди да успеем да неутрализираме влиянието на саудитците, като извадим петрола от употреба.

– Междуременно имаме по-належащи грижи – каза Мърсър, за да върне разговора към темата. – Какъв е планът, щом двамата с Кали постигнем в Русия?

– Григорий ще ви посрещне в Самара, индустриален град на Волга. Оттам ще се качите на военен хеликоптер, който ще ви откара в мината.

Ще има екип за боравене с опасни материали, за да са сигурни, че с плутониевата руда се борави както трябва. Тя ще бъде отнесена в оръжейно депо на хиляда и петстотин километра от каквото и да било, наскре Сибир. За ваше сведение, това съоръжение е най-новото и най-доброто в страната, с любезното съдействие на американските данъкоплатци, разбира се. Щом се уверите, че плутоният е на сигурно място в депото, мисията ви е приключена.

– Съвсем не – кисело каза Мърсър. – Поли и еничарите още се молят наоколо, а освен това трябва да се оправим и с Аламбика на Скендербег. – Обърна се към Букър Сайкс. – Какво ще кажеш за една малка екскурзия?

– Зависи – провлечено отвърна командосът.

– Айра, предполагам, че още не си успял да убедиш Пентагона да изпрати екип, който да погледне онази стела? – Ласко кимна. – Тогава, Бук, какво ще кажеш за едно пътуване до най-жестокия пъкъл, който съм виждал? Всички разносци са поети.

– За какво точно?

– В селото, където с Кали открихме мината, има един обелиск. Поставен е там по заповед на Александър Велики. С Кали видяхме, че по него има надписи. Трябва да разбере какво пише. Надявам се, че това ще ни подсказе къде е скрит аламбикът.

– Искаш просто снимки, така ли?

– Да. Няколко снимки с полароид и нямаш повече работа там. Два дни.

– Бих препоръчал цифров фотоапарат – предложи Айра.

– Просто така се казва – отговори Мърсър. – Не забравяй, че съм лудит. Миналата година си взех първия мобилен телефон.

– Двете момчета от яхтата, Пол Ривърс и Бърни Циплицки, утре трябва да се върнат във Форт Браг – каза Сайкс, после се ухили. – Ще се поприжа да се разболеят от нещо и ще ги взема на екскурзия с мен.

Самара, Русия

След петнадесет часа във въздуха самолетът на „Луфтханза“ от Франкфурт кацна на летището в Самара. Тъй като Мърсър смени билетите им от туристическа класа, която бе осигурил Айра, с първа, успяха да се насладят на прекараното време заедно. Докато ядяха филенца с аспержи и сос беарнез над Атлантика, Кали го подразни, че това не се брои за среща и че все пак трябва да я заведе на вечеря. А когато стисна ръката му, защото малко преди да кацнат в Самара, попаднаха във въздушна яма, сърцето на Мърсър подскочи.

За него това бе почти като началото на гимназиална любов, където и най-малките жестове са значими, но и пълни с капани. Дали не беше твърде скоро след загубата на Тиса? Дали той изобщо беше способен пак да се отдаде? За всяка следваща стъпка плащаше с огромни съмнения в себе си. Искаше да повярва, че избуяващите му чувства не са просто физическа реакция на присъствието на красива жена. Въпреки това, когато потърсеше в себе си истината, не виждаше нищо освен празнота там, където някога имаше увереност. Чувстваше се парализиран от вина и се мъчеше да се убеди, че не бива да е така. Кали пак стисна ръката му.

Когато самолетът кацна и тръгна към дългия едноетажен терминал, за миг дланта ѝ сякаш го опари.

На митницата ги посрещнаха двама мъже. Единият беше нисък красив блондин с късо подстригана коса и отличителни знаци на армейски капитан. Другият беше по-възрастен и приведен, с дълбоки сини очи и сива коса. Костюмът му беше измачкан, а на ризата му имаше петно. Имаше вид на смутен учен.

– Капитан Александър Фьодоров – представи се офицерът и ведро се усмихна. – Моля, наричайте ме Саша. Това е професор Павел Сапожник от министерството на отбраната. Аз ще водя вашия военен ескорт. Професор Сапожник и екипът му са експерти на ваше разположение.

– Мърсър. А това е Кали Стоу от департамента по енергетика. – Ръкуваха се. Митническият служител се мръщеше. Фьодоров ядосано му каза нещо, после помоли Кали и Мърсър за паспортите им и след секунди им ги върна подпечатани.

– Извинете за това – каза, докато ги водеше към един изолиран сектор от летището. – Преди падането на режима Самара беше затворен

град и митничарите са свикнали да тормозят посетителите. Не е необичайно да се отказва влизане на туристи, без да има причина, което особено усложнява нещата, тъй като най-новият експорт на Самара са булките по интернет. Много самотни германци и американци идват тук, за да се срещнат с любовта на живота си, само за да си заминат още по-разочаровани отпреди.

Мърсър се засмя и веднага почувства симпатия към офицера.

– Естествено, госпожице Стоу, вие бихте засрамили всички булки.

Тя се усмихна на комплиментата.

– Мислех, че Григорий Попов ще е тук – каза Мърсър.

Фьодоров раздражено сви устни.

– Бюрократи. Каза, че го задържали в Москва и ще пристигне утре или всъщност. Най-вероятно няма да дойде. Самара не е, как да го кажа, любима дестинация. Това е нещо като вашия Питсбърг, но без добра спортисти. – Спря пред вратата на една тоалетна. – Ще летим още два часа. Може би ще искате да се освежите?

Докато Кали използваше тоалетната, Мърсър разбра, че Фьодоров е учил езици по време на военната си служба и говори френски, немски и украински. Бил назначен да охранява ядрени вещества, тъй като голяма част от работата се вършела от чуждестранни специалисти. Професор Сапожник не им обърна внимание: предпочете да се взира пред себе си вместо да поговори с тях.

– Знаете ли нещо за мината, която Седми отдел е използвал за съхранение?

– Не знаехме, че съоръжението съществува, преди вашият началник да се обади на Попов – откровено отвърна Саша Фьодоров. – Тъжно е, че можем да сложим на погрешното място ядрени вещества така лесно, но това е факт, с който трябва да се справим. Старата система е била толкова секретна, че лявата ръка дори не е знаела за съществуването на дясната. Един пример за това е историята за един инцидент през седемдесетте години, когато една от нашите военни подводници за малко да изстреля торпедо по балистична подводница, връщаща се във Владивосток. Виждате ли, двата отдела на военноморския флот яростно се съревновавали за допълнителни средства и отказали да разгласят патрулните си графици. Катастрофата била избегната, когато радистът на военната подводница установил, че компютърът му дава фалшив сигнал за самолитността на другата. Той обаче бил служил на нея няколко години преди това и разпознал сигналите й.

Професор Сапожник се сопна на Фьодоров на руски. Младият мъж

му отвърна също толкова разгорещено и за кратко се заформи спор. Накрая Сапожник кимна и се обърна към Мърсър.

– Простете – каза малко тъжно. – Старите навици трудно се забравят. Вече няма какво да крием от западните си съюзници.

– Не е нужно да се извинявате – каза Мърсър и се усмихна. Сапожник бе от старата гвардия, която вярваше, че нацията е била по-добре по време на комунистическата диктатура. – Никой не обича да му вадят кирливите ризи.

– Както и да е – спокойно каза Саша, – това е изоставена гипсова мина. Към нея води един-единствен път, както и железопътна линия. Изоставена е през 1957 година поради наводнение на най-долните нива. Знаем, че Седми отдел я е реквизирил скоро след това, за да консолидира складовете си за останали военни материали.

– След всичкото това време дали пътят и линията още са използваемы?

– Да. Всъщност ще закараме рудата до Сибир с влак. – Дори сега, когато наоколо нямаше никого, той не искаше да използва думата плутоний. – Много по-безопасно е от пътищата. Влакът вече е тръгнал от Самара, но ще стигне мината чак утре.

Кали излезе от тоалетната. Мърсър бързо влезе, свърши си работата и си изми ръцете и лицето. Не рискува да пие вода от чешмата и глътна няколко обезболяващи на сухо. Подутината в слабините му значително беше спаднала, но болката се бе усилила от това, че беше седял толкова време.

Отвън ги чакаше тежък Ми – 8, може би най-успешният военен хеликоптер в историята. На фона на дължината му от двадесет и пет метра и височината му от пет, мъжете, чакащи до отворената врата, приличаха на джуджета. Застанаха мирно, щом видяха Фьодоров Руският капитан подкани с жест Мърсър и Кали да заемат места от дясната страна и им показа как да са нагласят шлемовете.

– Съжалявам, няма радио, но пък ушите ви ще са защитени.

От другата страна на хеликоптера бяха седнали шестима войници, въоръжени с автомати АК – 74 и два РПГ – 7. Имаше още петима души и макар да носеха маслинозелени парашутни екипи, Мърсър реши, че са цивилни учени под ръководството на Сапожник. В дъното имаше кашони с палатки, храна, вода и екипировка срещу биологично заразяване.

Фьодоров зае мястото си и настрои шлема си на честотата на радиото на хеликоптера. След малко двата двигателя се включиха и хеликоптерът подскочи, петте перки започнаха да порят замърсения въздух.

Движението им се размаза и хеликоптерът се разтресе така, че Мърсър стисна зъби. Усети как ръката на Кали намира неговата – настани се в дланта му като животинче, търсещо убежище в хралупата си.

После друсането намаля и пилотът леко вдигна единайсеттонния хеликоптер от настилката.

Докато хеликоптерът набираше височина, Мърсър погледна през жълтия прозорец. Градът беше разположен под индустриална зона с огромни заводи на мястото на вливането на река Самара във Волга, най-голямата река в Европа. Макар Волга да беше много по-голяма от Охайо или Алегейни, Мърсър трябваше да признае, че три-милионният град наистина малко прилича на Питсбърг.

Полетът до самарската гипсова мина бе монотонен. Степта бавно отстъпваше на грозни хълмове натрошен гранит, изгладени от времето така, че изглеждаха голи и плешиви. Долините не бяха особено дълбоки и каквито и дървета да бяха расли в района, отдавна бяха изсечени. Това, което бе останало, бе закърняло и съсухрено. Земята бе сиво-кафява, а небето безрадостно.

Както бе казал Фьодоров, стигнаха мината след два часа. През последните двадесет минути от полета летяха точно над железопътната линия, която обслужваше съоръжението. Релсите бяха лъскави линии на фона на мрачния пейзаж. Машините и кулата на мината – кранът, който вдигаше и сваляше миньорските колички в земните недра, бяха близо до ръба на дълга долина. Самата шахта бе черен квадрат в сивия камък. На петстотин метра от кулата имаше няколко малки постройки: административни сгради и миньорски къщи от времето, когато мината бе функционирала. Сега всичко се рушеше.

Съоръжението бе пусто и изоставено още преди десетилетия.

Близо до началото на долината се намираще железопътното депо, където имаше камиони за товарене на рудата. Метален улей, дълъг осемстотин метра, свързваше двете части на комплекса. Широк черен път се виеше по долината и на места минаваше под улея. Влакът, който Фьодоров беше казал, че ще пристигне на следващия ден, беше в депо-то: яркооранжев дизелов локомотив и осем вагона. От комина на машината се виеше блед син дим и около локомотива имаше няколко души. Още няколко се бяха скупчили до отворената врата на един от вагоните.

Мърсър погледна Саша Фьодоров и озадаченият му вид не му хареса. Погледна влака, после отново Фьодоров, и бързо разкопча колана си, макар че хеликоптерът още не бе кацнал.

– Това не е вашият влак – извика Мърсър на руснака. – Това е

капан!

Фьодоров навъсено кимна и извика нещо по микрофона на пилота.

Ракетата дойде от задната страна, в перфектна засада. Издигна се на по-малко от седемдесет метра зад кръжация Ми – 8 точно когато той бе най-уязвим и покри разстоянието за по-малко от секунда. Стрелецът сигурно се целеше точно под опашката, но инстинктите на Мърсър и бързата реакция на пилота вдигнаха хеликоптера достатъчно, за да не бъде улучен, което щеше да е фатално.

Ракетата закачи товарното отделение и парчетата алуминий убиха двама от войниците на седалката и раниха тежко още трима.

Хеликоптерът се завъртя безпомощно в небето.

Когато пилотът наклони хеликоптера настрани, Мърсър политна и падна върху професор Сапожник и двама от учените му. Светът зад малките илюминатори се завъртя. Алармите надвиха рева на двигателите, кабината бързо се изпълни с пушек.

Сред писъците и заглъхващия шум от експлозията Мърсър чу как по хеликоптера стрелят с леко оръжие. Този, който беше заложил капана, не оставяше нищо на случайността. В секундите преди хеликоптерът да заоре в земята, умът на Мърсър се насочи към извършителя. Беше сигурен, че Поли е поръчал свалянето ня машината. Това, което не знаеше и което го преследваше още откакто бе видял наемника в Африка, бе как винаги успява да е с един ход напред.

– Аварийно приземяване – извика Саша. Войниците се свиха с ръце на тила, за да предпазят вратовете си от счупване. Точно преди да се ударят, Мърсър видя Кали да прави същото и се усмихна: така тя удвояваше шанса си за оцеляване. Самият той стисна предпазния колан на Сапожник. Перките заораха земята до релсите близо до входа на мината и хвърлиха облаци прах. Пилотът успя да изправи хеликоптера така, че да падне не на една страна, а само под лек ъгъл.

Повреденото шаси пое тежестта на хеликоптера, перките заораха още по-надълбоко, счушиха се и полетяха към мината като копия. Ми – 8 бавно се прекатури на една страна и един от вентилационните отдушници засмука камъни, прах и отломки и задави турбодвигателя. Моторът изтрещя и млъкна. Вторият двигател вече се бе откъснал. Пушекът вътре се съгъсти.

Мърсър вече не чуваше да стрелят по хеликоптера, но не биваше да го използват като прикритие, тъй като горивото можеше да се подпали.

Из кабината лежаха покосени тела и Мърсър в паника помисли, че е единственият оцелял, но скоро видя бавно движение. Погледна Кали.

Хеликоптерът се беше килнал и тя лежеше на една страна, закопчана за седалката. Беше бледа и на устните ѝ имаше кръв, където я бе блъснал войникът до нея, но предизвикателното ѝ изражение му подсказа, че е добре. Мърсър пък се беше озовал в скута на професор Сапожник. Погледна го. Устата му бе отпусната, а очите отворени и неவிждащи. Очевидно вратът му беше счупен. Ученият до него също беше мъртъв. Голям камък бе пробил корпуса при претъркалянето на хеликоптера и бе разбил черепа му. Главата му лежеше в съгъстяваща се локва тъмна кръв.

Мърсър погледна към мястото, където беше Саша Фьодоров. Той беше жив и се опитваше да се освободи от колана си. Мърсър реши, че руският офицер ще отвори вратата на товарното помещение, и се приближи към Кали.

– Ранена ли си? – попита я и избърса кръвта от пълните ѝ устни с пръст.

– Ще се надуют още повече след това. – Тя се закашля. Димът бе гъст като в кръчмата на Дребосъка в събота вечер.

– Ще гледам мислите ми да са само непорочни. Той откопча колана ѝ и ѝ помогна да се изправи.

Раненият войник вече проверяваше другарите си. Губеше обаче ценно време за човек, който очевидно беше мъртъв.

– Нет! – извика му Мърсър и войникът го погледна. На младежкото му лице бе застинала маска на непреодолим страх. Явно никога не беше влизал в битка. Мърсър посочи сандъка с оръжия и направи жест, че взима нещо. Момчето беше обучено в армията и изглеждаше доволно да получи заповед, та дори тя да идваше от цивилен американец. Изпълзя над телата на приятелите си и взе няколко автомата АК-74 и едно РПГ. Подаде ги на Мърсър точно когато Саша успя да отвори вратата. Лютивият дим излетя през отвора като вулкан, но внезапното нахлуване на свеж въздух накара огъня в задната част на хеликоптера да се разгори по-силно.

– Хайде – извика Саша, сграбчи Кали за ръката и я задърпа към вратата. – Скачай и щом излезеш, тичай право напред петдесет метра. Мината е зад нас, така че няма да те видят. – Подаде ѝ автомата си. – В цевта има патрон. Можеш ли да стреляш?

Кали кимна.

Саша ѝ помогна да се изкатери до отворената врата и тя веднага изчезна от поглед. Беше ред на двама ранени учени, мъж и жена. Мъжът беше изплашен и трепереше, сякаш всеки момент щеше да припадне. Жената, дебела и със славянски черти, гледаше невъзмутимо като стара

дама. Саша повтори командата си, понечи да даде автомата на мъжа, но размисли и го тикна в ръцете на жената.

Трябваше да се напъне, за да я избута през вратата.

Мърсър провери останалите пътници. Пилотът вече беше избягал през разбитото предно стъкло. Вторият пилот беше мъртъв. Единственият оцелял беше едно хубаво момиче от екипа на Сапожник, беше със счупена ключица и изпищя, когато Мърсър я опипа леко. После изтърси някаква руска ругатня.

– „Столичная“ – каза Мърсър. – Ах, мир. – И като изчерпи с това руския си, разкопча колана ѝ и я изправи. Тя притисна ръката му към гърдите си.

Войникът вече идваше с няколко автомата и раница с муниции на раменете.

Двамата със Саша изхвърлиха повечето оръжия през вратата, след това войникът скочи от хеликоптера. Мърсър хвърли язвителен поглед на Фьодоров: според него първо трябваше да излезе момичето.

– Той ми трябва, за да я хване и да я прикрива – изръмжа Саша.

Направиха ѝ „столче“ с един от автоматите и я вдигнаха. Тя обаче спря, страх я беше да скочи при младия войник.

– Давай – изсъска Саша и буквално я изблъска навън.

Чуха се изстрели и в долната част на хеликоптера се зачиха десетки куршуми, някои пробиха алуминиевия корпус. Мърсър и Саша не можеха да съберат звука при забиването на куршуми в плът. Или момичето, или войникът, а може би и двамата бяха мъртви.

Кали, която бе намерила прикритие зад някакви камъни на петдесетина метра от хеликоптера, откри огън и стрелбата на противника спря.

Саша и Мърсър знаеха, че да скочат си е чисто самоубийство. Запрепъваха се към пилотската кабина и в същия миг чуха вика на Кали:

– Ракета!

Скочиха с главата надолу през счупеното предно стъкло, изправиха се и побягнаха. В последната секунда ракетата леко измени посоката си и удари ротора на опашката. Хеликоптерът се взриви и ударната вълна събори Мърсър и Фьодоров в някакъв дренажен изкоп. Зад тях горивото се взриви в облак от оранжев пламък и черен дим, като дяволско зарево от топилна пещ.

– Кой ни издебна? – изпуктя Саша Фьодоров, докато проверяваше калашника си.

Мърсър също прегледа оръжието си и каза:

– Наемник. Поли Фейнс. Не знам какво са ти казали, но плутоният,

който трябва да обезопасим, е природен материал. Бил е добит в Африка през четиридесетте години. Фейнс беше в селото, където с Кали намерихме старата мина, после в Ню Джързи, докато проследявахме как един американец е открил залежите. Преди два дни един от хората му и няколко арабски терористи ни атакуваха на Ниагарския водопад.

– Как така е тук?

– Въпрос за милион долара – изсумтя Мърсър, докато се уверяваше, че деветмилиметровият пистолет „Яригин“, който беше затъкнал в колана си, е зареден. – Мисля, че има шпионин в организациите, с които работя. – Това бе първият път, в който изразяваше гласно тази тревожна мисъл, която го преследваше почти от самото начало. Ако беше вярно, последиците щяха да са страшни, тъй като единствените хора, които знаеха истината, бяха той, Кали, Айра Ласко и Хари. Той можеше да повери живота си на Хари и Айра, а по Кали вече бе стреляно толкова пъти, че просто не можеше да е предателка, така че в теорията му нямаше логика. Но пък и нямаше алтернатива.

Мърсър надникна над рѣба на изкопа и забеляза Кали зад купчина камъни. Двамата учени бяха с нея, а младият войник бе намерил прикритие наблизко. Тялото на красивата млада жена беше разкъсано при експлозията на хеликоптера.

Сградата, в която се намираще надшахтната кула, беше на четири етажа и бе покрита с гофриран метал. Снадките бяха рѣждявали и приличаха на кръпки. Около нея имаше няколко по-малки сгради, канцеларии и работилници. Имаше и всякакви машинарии – стари миньорски колички със счупени колела, малки локомотиви, помпи и какво ли не още. Повечето машини бяха рѣждявали и около тях бяха избуяли тръни и бурени. До входа на мината обаче имаше два леки камиона УАЗ – 5151, приличаха на джипове. Поли явно ги беше докарал, за да откара с тях плутония до влака.

Десетина мъже се суетяха около камионите, повече от половината бяха въоръжени. От мината излезе електрокар, караше варел. Шофьорът беше с противогаз и защитен костюм. Варелът явно беше много тежък, защото когато електрокарът го свали в камиона, той клекна. Мърсър погледна другия камион. Той още не беше натоварен. Това обясняваше присъствието на влака. Узките не можеха да се справят по руските пътища с толкова тежък товар.

Терористите сякаш не възнамеряваха да ги преследват. Просто искаха да натоварят плутония и да си тръгнат. Мърсър се обърна към Саша.

– Имаш ли радио или сателитен телефон? Руснакът поклати глава.

– Радиото беше на хеликоптера. Никога дори не съм виждал сателитен телефон.

– Хм. – Мърсър измъкна от вътрешния джоб на коженото си яке тънък мобилен телефон. В радиус от сто и петдесет километра нямаше предавател, но въпреки това той опита. Не получи сигнал, прибра телефона и каза:

– Значи всичко зависи от нас.

– Като те гледам, можеш да се държиш на крака – каза Саша. – Кални също. Но това прави четирима срещу осем или повече.

– Петима. Жената от екипа на Сапोजник май също може да се справи. – Погледът му се втвърди. – Но това няма значение. Нямаме избор. Не можем да извикаме помощ, а тръгне ли влакът, не можем да го спрем. Ще са извън границите на Русия още преди да някой дойда да ни вземе.

Саша кимна.

– Прав си.

Мърсър се огледа, за да проучи терена и да измисли план. За открита атака не можеше да става и дума. Хората на Поли бяха твърде много. Можеха да заобиколят сградата, но трябваше да пресекат голямо открито пространство и ако Поли бе умен, в което Мърсър беше убеден, вече щеше да е изпратил няколко души да покриват фланговете: нали беше видял, че има спасили се от хеликоптера. Най-добрият начин щеше да е да направят още по-широка обиколка, да се изкачат по склона и да атакуват отгоре. Това щеше да отнеме време, но Мърсър не виждаше друг начин. Обърна се да каже плана си на Саша, но руснакът бе изчезнал.

Мърсър погледна по дължината на изкопа. Фьодоров се отдалечаваше приведен и за един миг на Мърсър му се прииска да пусне куршум в гърба му. После осъзна, че Саша застава в по-добра позиция за атака на обратния фланг, зад няколко изоставени миньорски колички. Оттам можеше да се прикрие зад стоманените пилони, които крепяха шахтата.

Въпреки това Саша щеше да се нуждае от прикритие, за да заеме позиция. Мърсър се измъкна от изкопа и запълзя по студената земя. Електрокарът изчезна в мината, но за сметка на това от входа ѝ се появи някакъв мъж. Един от чакащите отпреди изми костюма му с маркуч, преди мъжът да свали маската си. Дори и от двеста метра Мърсър веднага позна голата глава и превръзката на окото.

Неконтролируема ярост го накара да вдигне автомата. Не го беше грижа, че ще се открие за ответна стрелба. Искаше да убие този кучи

син. Прицели се в гърдите на Поли и натисна спусъка. В мига, в който стреля, се претърколи наляво няколко пъти и се затича към мястото, където беше намерил прикритие младият руски войник. Хората на Поли надупчиха земята в краката му с непрекъснатата стрелба. Мърсър стигна купчината камъни и погледна иззад тях. Изруга.

Поли спокойно даваше нареждания на хората си, по него нямаше и дракотина. Мърсър беше добър стрелец, но не познаваше този автомат и не беше отчел влиянието на вятъра върху лекия 5, 54 – милиметров куршум.

Погледна назад и видя, че Саша е стигнал първия ред малки миңьорски колички и е нагласил дулото на автомата върху една от тях. В следващия миг Саша стрела. Повали двама терористи, преди останалите да пометат количката. Саша се наведе зад нея, куршумите отскачаха от плътния метал. Мърсър и младият войник, казваше се Иван, откряха огън към камионите, без да ги е грижа, че само прахосват мунициите: Иван беше довялкъл дотук раницата с патрони и РПГ-то.

Хората на Поли се скриха зад камиона си. Кали и едрата руския, Людмила, също откряха огън. Трима терористи бяха повалени, двама бяха мъртви, а половината челюст на третия беше отнесена. Фьодоров се възползва от прикритието на огъня, изтича зад количките и стигна до една от поддържащите колони.

Електрокарът отново излезе от мината. Неизвестно защо Мърсър реши, че това е последният варел. Помисли си да стреля с РПГ-то, но имаше само една ракета и можеше да извади от строя само единия камион, а нямаше представа колко варела вече са натоварени на влака.

Хората на Поли нямаха такъв проблем. Иззад единия камион стреляха две РПГ и улучиха купчината камъни, зад която се криеха Мърсър и Иван. Тя пое двойната експлозия без проблеми, но след миг върхът ѝ се сринна и камъните се засвличаха надолу като лавина, толкова бързо, че Мърсър нямаше време да извика, докато отскачаше встрани. Иван погледна нагоре и можа само да изкрещи: камъните го премазаха, остриите им ръбове разкъсваха дрехите и тялото му. Бе мъртъв още преди да е затрупан напълно, но това не спря Мърсър да се опита да стигне до него, въпреки че отгоре се свличаха още камъни. Но не можеше да направи нищо. Дулото на РПГ-то бе единственото, останало да означава гроба на младия руснак.

Иззад камиона стреляха пак. Мърсър проследи пътя на ракетата в студения планински въздух. Саша Фьодоров клечеше зад колоната и имаше само няколко секунди, за да избяга, преди ракетата да удари в

металната основа. Ударната вълна го отхвърли на пет метра и той падна с отпуснати крайници.

Мърсър се насили да стане, отместваше с мъка камъните, пръстите му се разкървавиха. Чу запалените двигатели на камионите. Тъй като Кали бе далеч вляво, пътят на Поли към релсите беше чист. Камионите обаче щяха да минат само на пет-шест метра от Мърсър и ако не успееше да се измъкне оттук, беше мъртъв.

Обезумял, той риташе и драскаше, сърцето му щеше да се пръсне. Ревът на камионите се усили. Терористите стреляха към Кали, за да я задържат. Мърсър имаше само секунди, но не можеше да се измъкне: камъните сякаш се втвърдяваха около краката му. Какъв глу-пав начин да умре, помисли си той разсеяно, затанал до колене в тях. Терористите щяха да го надупчат като на стрелбище.

С отчаяно дръпване успя да измъкне единия си крак. Наклони се наляво и задърпа, насмалко да си счупи коляното. Първият камион зави зад купчината и Мърсър залегна. От движенията му лавината пак тръгна, този път по-слабо, и чакълът го затрупа.

Камионите минаха покрай купчината с шестдесет километра в час и макар някои от терористите да забелязаха, че камъните се свличат, никой не видя мъжа под тях. След малко завиха и изчезнаха.

Мърсър започна да се измъква изпод камъните, съвсем бавно, за да не се свлекат още, а и защото беше целият натъртен. Почти се беше освободил, когато Кали се втурна към него, следваха я двамата руски учени. Мъжът беше все така отнесен, но жената се оглеждаше внимателно.

Кали се хвърли в ръцете на Мърсър, по бузите ѝ се стичаха сълзи.

– Помислих, че си мъртъв.

– Не аз. Момчето е мъртво – намръщено каза Мърсър и я прегърна. Не искаше нищо, освен да остане така завинаги, да забрави за Поли, за плутония и всичко останало и просто да се отдаде на прегръдката. С усилие я пусна и попита:

– А Саша?

– Не сме проверили.

– Проверете веднага. Аз тръгвам след Поли.

– Как? Те ще натоварят варелите още преди да си минал и половината път.

Мърсър погледна през рамо.

– Как пък не.

Измъкна гранатомета от камъните, провери дали не е повреден и го метна на рамо. Тракането на локомотива в дъното на долината се усили

– машинистът се подготвяше да тръгне.

– Какво правиш?

– Отивам да хвана влака.

По поддържащите шахтата колони имаше стъпала. Металът беше рждясал и боята се лющеше. Мърсър взе и калашника и се закатери, потръпваше от болка в изкълченото коляно на всяко стъпало.

След малко усети, че някой се катери след него. Кали. Реши да не прави рицарски забележки. Щеше да му е нужна помощта ѝ.

Колоната беше висока двадесет и пет метра и им отне почти две минути да я изкачат. Ръцете им се ожулиха от студените метални стъпки, очите на Мърсър сълзяха от вятъра, който духаше с петдесет километра в час.

От върха видяха влака, макар да не можеха да видят какво става около него. Виещият се до депото път бе чист. Поли бе имал предостатъчно време да стигне до влака.

Мърсър помогна на Кали да се качи на малката платформа до улея и я попита:

– Сигурна ли си?

Тя му се усмихна с дръзката усмивка, която май и беше запазена марка.

– Поне колкото теб.

Улеят бе широк шест метра, с извити страни, за да не пада рудата. Десетилетията дъжд и сняг не бяха корозирали метала. Все още беше лъскав от годините, в които рудата се бе хлъзгала по него. Мърсър нагласи РПГ-то на гърдите си и нави ремъка на автомата около китката си. Седнаха внимателно на ръба. Локомотивът помръдна и вагоните леко се люшнаха. Влакът потегляше.

– По дяволите! Давай!

Плъзнаха се надолу. Стените на улея закриваха гледката от двете страни, сякаш бяха в писта за бобслей. Мърсър стисна ръката на Кали. Плъзгаха се твърде бързо. Той се опита да запъне крака, за да забавят. Кали направи същото и за миг това имаше ефект. Обувката ѝ обаче се закачи в един шев в метала и тя се преобърна. Мърсър се опита да я сграбчи, но Кали се блъсна в него и той също се затъркаля надолу.

Успяха да се хванат един за друг и се понесоха надолу. Вятърът засвистя в лицата им така, че очите им се насълзиха. Изведнъж видяха влака под себе си. Все още се движеше бавно, но имаха само секунди, за да скочат върху него.

– Скачай! – викна Мърсър и Кали скочи. Той скочи след нея и успя

да се хване за ръба на вагона.

Времето сякаш спря. Мърсър – краката му висяха във въздуха – погледна надолу. Релсите се нижеха назад като безкрайна стълба. Влакът ускоряваше.

Мърсър се крепеше само на лакти, краката му драскаха задната стена на вагона, но нямаше къде да се закрепят. Нямаше да издържи още дълго така – може би беше по-добре просто да се откаже. Но той стисна зъби, напрегна се и успя да се повдигне още малко. Кали идваше да му помогне. Трябваше да издържи още само секунди, но не бе сигурен, че ще успее.

Между техния и предния вагон се появи нечия глава. Мърсър я видя между дългите крака на Кали. След това видя и рамене... и дуло.

– Зад теб – успя да изпъшка. Кали продължи към него. Мърсър успя да изпухти малко по-силно: – Зад теб!

Тя се обърна, вдигна калашника с отработено движение и стреля. Улучи мъжа в корема. После отново се обърна към Мърсър. Трите куршума, които уцелиха мъжа, минаха през него, като откъснаха парчета плът с големината на юмрук. Той падна между двата вагона и се стовари върху релсите.

Мърсър погледна надолу; Кали вече го бе хванала за яката. Нападателят бе паднал под колелетата и те го разсякоха на две.

– Дръж се – изпъшка Кали, докато се мъчеше да го издърпа върху товарния вагон.

– Щом настояваш – отвърна Мърсър и се претърколи през ръба на вагона по гръб, без да го е грижа, че гранатометът се връзва в плътта му.

Позволи си няколко секунди, преди да се надигне и да коленичи. Поли не би пуснал само един човек да наблюдава покрива на влака. И тъй като той продължаваше да ускорява, нямаха много време да направят онова, което си бе наумил.

– Добре ли си? – попита Кали. Беше видяла как потрепва, когато отпусна тежестта си върху раненото коляно.

– Ще се справя – изсумтя той. – Хайде. Тръгнаха приведени напред и когато приближиха следващия вагон, Мърсър внимателно надникна през пролуката. Беше чисто. Скочиха заедно и продължиха напред. Влакът започна да се люшка, вече се движеше с трийсет километра в час.

– Пази ни гърба – каза Мърсър. Страхуваше се, че някой от хората на Поли може пак да се появи между вагоните.

Минаха по покривите на още четири вагона, без да видят никого, и тъкмо бяха на средата на третия след локомотива, когато трима мъже се

подадоха едновременно от пролуката между първия и втория. Видяха Мърсър и Кали веднага. Мърсър стреля и видя експлозия от розова мъгла, когато улучи единия в главата, но другите двама се скриха. Мърсър и Кали нямаха никакво прикритие и трябваше да бягат. Той сграбчи Кали за ръка и я повлече към края на вагона. Слязоха по стълбата, преди стрелците пред тях да се опомнят. Ситуацията бе точно такава, каквато Мърсър искаше да избегне, патова, а с всяка секунда влакът се движеше все по-бързо.

Той не обмисля решението си. Просто го взе. Подаде на Кали калашника си и провеси РПГ-то на някаква скоба.

– Дръж се сякаш и двамата сме тук. Стреляй и с двата автомата, ту отляво, ту отдясно, за да изглежда, че тук има двама души.

– Къде отиваш?

– При тях.

Подаде глава и погледна отстрани. С изключение на една голяма врата по средата, стената на вагона беше от стомана. Релсите се точеха напред между склоновете от двете страни.

– Ще те видят, ако погледнат – каза Кали.

– Знам.

Без да каже нищо повече, той слезе надолу по стълбата и стъпи на буферите. Релсите бяха само на половин метър под него, тъмнокафяви размазани дървени траверси и сива баластра. Мърсър се наведе и надникна под вагона. Под тележките имаше трегери, които укрепваха вагона. Щеше да е трудно, но не и невъзможно.

Мърсър премести пистолета си отпред, на корема, и се вмъкна между буферите. Растящите между релсите бурени го забърсаха, шибаха като камшици. Той стисна зъби, протегна се напред и се хвана за тележка-та. Запълзя под вагона.

Чу как Кали над него стреля и продължи напред. Всичко бе покрито с масло, но вагонът бе стар и по-скоро лепкав, отколкото хлъзгав. Той се обърна с лице надолу, за да опре крака в една от надлъжните греди и да се задържи за следващата с ръце. Сантиметър по сантиметър запълзя под вагона, коремните му мускули се обтегнаха като струни. Земята фучеше на трийсетина сантиметра от носа му. Вече не чуваше изстрелите на Кали заради тракането на колелетата, но когато стигна предната тележка, чу стрелбата на терористите.

Пое си дъх. Предната част на вагона беше само на два метра. Ясно чуваше единичните изстрели на терористите. Помисли си, че сигурно пестят мунициите.

Отново запълзя напред и тъкмо стигна до буферите, когато единият терорист скочи от стълбата върху десния. Увиснал на една ръка като маймуна, Мърсър извади пистолета точно когато мъжът коленичи, за да види дали може да направи същия номер като Мърсър.

За части от секундата Мърсър видя, че е от Близкия изток, че не се е бръснал от няколко дни и че има лъскави коронки. Изстреля един куршум в челото му и се отдръпна от тялото, което падна върху релсите и изчезна.

Терористът на стълбата чу изстрела и погледна надолу точно когато Мърсър пак вдигаше пистолета. Стреля бързо, като пое отката с лакът. Трябваше да признае на убиеца, че е смел, защото дори когато го заля дъжд от олово, се опита да отвърне на огъня. Но времето му бе изтекло. Един от деветмилиметровите куршуми влезе в корема му точно под диафрагмата, разкъса белия дроб и излезе през рамото, като почти му откъсна ръката. Следващите два го уцелиха в гърдите и той изпусна дръжките на стълбата. Още един го уцели в главата, а пистолетът на Мърсър изсрака празен.

Стрелецът падна върху буферите и се изтърколи след партньора си на релсите.

Мърсър се измъкна изпод вагона и се изкатери по стълбата. Изчака Кали да спре да стреля и извика:

– Кали. Чисто е!

– Какво?

– Чисто е. Идвай. Да не забравиш гранатомета!

След малко тя се наведе от покрива. Мърсър се качи при нея.

– Господи, колко си мръсен – възкликна Кали.

– Добре че не можеш да видиш ония. Тя направи гримаса.

– Ще пропусна, благодаря.

Стигнаха началото на първия вагон и Мърсър остави автомата си на покрива. Горещият пушек лютеше на очите им.

– Ще стане – каза Мърсър. Релсите се точеха пред тях. Линията бе толкова права, че изглеждаше безкрайна.

Той провери РПГ-го.

– Мисля, че влакът е чист. Тръгвай назад.

– Какво ще правиш?

– Ще взривя релсите. Ще скочим от последния вагон.

Тя го погледна в очите.

– Не. Ще те изчакам.

Мърсър понечи да спори, но пък с всяка секунда влакът

ускоряваше. Скачането и без това беше опасно. Щеше да е самоубийство, ако влакът се движеше по-бързо. Всъщност, за да оцелеят, трябваше да даде на машиниста време да намали, за да избегне катастрофата.

Без да проговори, той вдигна гранатомета, прицели се триста метра напред и натисна спусъка. Осемдесет и пет милиметровата ракета излезе от дулото и ги заля вълна горещи газове. Мърсър изчака секунда да се увери, че е улучил, и се втурна лудо към края на влака.

Ракетата избухна на двеста метра пред ускоряващия влак, вдигна фонтан баластра и скъса дясната релса.

Машинистът наби спирачките. Скърцането бе оглушително.

Мърсър тичаше, дробовите му се издуваха едновременно с ударите на сърцето му. Кали тичаше до него с грациозността на родена спортистка, с високо вдигната глава и леко отворени устни. Той знаеше, че тя може да тича и по-бързо, но разбираше, че е твърдо решена да е до него. С него. Сkochиха на следващия вагон като състезатели по бягане с препятствия.

Влакът се носеше по релсите, спирачките се бореха с огромната инерция. Битката бе предрешена. Дизеловият локомотив ТЕМ16 с тегло сто и осем тона стигна до дупката от ракетата с четиридесет километра в час. Десните колела се удариха в земята и изораха дълбока десетметрова бразда, преди локомотивът да падне настрани. Първият вагон се заби в локомотива.

Кали и Мърсър скочиха на следващия вагон. Изобщо не поглеждаха назад.

Вторият вагон се блъсна в първия, а резервоарът с горивото на локомотива се проби и петнайсет хиляди литра дизел се изляха в малко езеро.

Мърсър и Кали тичаха с всички сили, а грохотът зад тях сякаш не намаляваше.

Сkochиха на следващия вагон секунда преди този зад тях да се разбие; предницата му се нагъна като хармоника, сякаш металът бе хартия.

Разстоянията между вагоните бяха само метър и двадесет и при ударите намаляваха, но когато приближиха последния вагон, Мърсър извика на Кали да се засили.

Тя го послуша. В мига, в който скочиха, вагонът се заби в предния, а после отскочи назад.

– Последна гара, влакът е дотук – изпъшка Мърсър. Кали се разсмя.

Смехът им обаче секна, когато едновременно се обърнаха напред. Локомотивът гореше. Затичаха към края на вагона. Кали слезе първа, а

Мърсър я следваше плътно, плъзгаше крака извън стъпенките като подводничар. Побягнаха назад и спряха и се обърнаха чак след стотина метра.

Вагоните се бяха скупчили, някои се бяха покатерили върху предните. Два се бяха преобърнали. Предната част на влака бе обгърната от огнена стена, издигаща се на десетки метри.

Мърсър обви ръка около тънката талия на Кали, а тя се сгуши в него. Загледаха безмълвно огнения ад. Бяха сигурни, че Поли е мъртъв.

Южна Русия

Поли Фейнс седеше зад волана на руския джип от двадесет часа, но хищническият пламък в единственото му око не беше угаснал. Караше към Черно море по изровени черни пътища и стари контрабандистки маршрути. Едва когато стигна до шосе М-27 близо до град Новоросийск, колелата стъпиха на асфалт.

Тази част на Черно море беше известна с курортите си, но крайната му цел беше малкото работническо селище Кабардинка.

Сляпата ярост беше заличила спомена от първата част на пътуването му. Първо Африка, после Ню Джързи и Ниагарският водопад, а сега това. Фейнс беше сигурен, че тъкмо Филип Мърсър е организиран нападението в мината. Пилотът на хеликоптера го беше описал като човека на шлепа в северната част на щата Ню Йорк. Дори след като двадесет часа бе мислил за загубите си, от стомаха му изригнаха киселини и пареха гърлото му. Беше служил с Гаврил Кодов повече от десетилетие и много пъти му беше партньор, след като стана наемник. Фейнс имаше петима братя, единият близък, но никого не обичаше повече от Гаврил. А сега Кодов беше мъртъв, убит от Филип Мърсър на шлепа на Ниагарския водопад.

Фейнс признаваше, че нямаха достатъчно време да планират добре акцията, но двамата с Гаврил бяха изпълнявали много по-трудни задачи с по-малко време за подготовка. А и хората им бяха закоравели в битки ветерани от Афганистан и Ирак. Готовността им да се жертват за каузата правеше успеха още по-сигурен.

Мърсър обаче се появи отново. Поли стисна волана така, че кокалчетата му побеляха и почти заплашиха да изскочат от кожата. Болката беше добре дошла, защото му напомняше какво ще направи с Мърсър, когато пътищата им се пресекат пак. Фейнс беше професионалист и не позволяваше на работата да повлияе на личния му живот. Този път обаче беше различно. Когато изпълнеше задължението към клиента си, щеше да намери Мърсър, да убие всичките му близки и познати и после да го изтезва бавно и да го накара да се моли да умре.

Фаровете на джипа осветиха знак за отклонение. Той отби от безлюдното шосе и бавно подкара из рибарското селище. Миризмата на морето се смесваше със смрадта на развалена риба и дизелово гориво. В северната част на селището пътят минаваше успоредно на залива.

Фейнс видя ярките светлини на Новоросийск на отсрещната страна. Няколко танкера се бяха наредили да натоварят петрол, пренасян по новия тръбопровод от Казахстан. По-навътре в неподвижните води на Черно море се виждаха още кораби. Натоварените танкери трябваше да преплават Черно море и да минат през Босфора в Истанбул, една от най-оживените морски линии в света, където на всеки три дни ставаха произшествия. Преди да стигнат до Средиземно море, им предстоеше и навигационният кошмар да прекосят Егейско море.

Фаровете осветиха малък рибопереработвателен завод, построен на пилони над водата. На паркинга бяха спрели само две коли – луксозно ауди и дълга лимузина. Зад тях светеха прозорците на фургон. До дългия дървен пристан беше заткотвен двайсет и пет метров рибарски кораб. Поли видя блещукането на навигационните уреди през широкия прозорец на мостика.

Паркира джипа до черното ауди, протегна ръка назад и докосна единия варел. Беше топъл, но не и горещ. Горещината беше продукт от обмена на субатомните частици от единия варел в другия. Варелите бяха изолирани един от друг и в никой нямаше достатъчно руда, за да започне верижна реакция, но два, поставени в близост, създаваха критична маса. В мината варелите бяха сложени далеч един от друг, но в тясното пространство в джипа сякаш взаимно се привличаха със смъртоносната песен на морски сирени. Оставен без надзор, плутоният експлодираше в дъжд от убийствен прах, който можеше да замърси цял жилищен квартал, че и повече, в зависимост от вятъра.

От фургона излязоха двама мъже. Фейнс забеляза движение и в рибарския кораб.

По-възрастният от двамата мъже се приближи до Поли и го прегърна. Фейнс не отвърна на прегръдката. Мъжът го пусна. Беше среден на ръст, с гъста прошарена коса. Мустаците му бяха грижливо подстригани. Под извитите му вежди дяволито блестяха поразително сини очи.

– Как си? – попита мъжът на руски.

– Аз съм добре. Но мисля, че арабите, изпратени да ми помогнат, са мъртви до един.

– Какво точно стана, Поли?

– Ти не ми даде достатъчно време – троснато отвърна Фейнс.

– Не можех повече да разтакавам американците отвърна Григорий Попов. – Айра Ласко щеше да действа без мен. Ако това беше станало, щеше да има разследване и моят задник щеше да се пържи на огъня. Щеше да се наложи да давам обяснения за много неща. Мога само да се

надявам да убедя шефовете и американците, че е било случайно съвпадение или че е изтекла информация от кабинета на Ласко. Какво се случи?

– Товарехме първите варели, когато се появи хеликоптерът. Бяхме готови за него, но тъпакът не улучи. Беше Ми-8, за Бога, огромен, а проклетият глупак само го одраска с гранатомета. Когато падна, прецених, че повечето войници са оцелели, затова вместо да се бием с превъзхождаща ни по численост сила, заповядах да се оттеглим.

– Но си решил да не пътуваш с влака? – лукаво попита Попов.

Поли го изгледа сериозно.

– Такъв беше планът ми от самото начало, в случай че нещо стане с влака. Исках да съм сигурен, че част от плутония ще стигне тук. Чух, че влакът катастрофира, докато напусках долината, и видях пожара. Дори да се бях върнал, нямаше начин да вземем всичките варели.

– Колко успя да вземеш?

– Два.

Попов кимна и каза:

– Повече от достатъчно за операцията.

– Хубаво. Защото приключих с операцията – отбеляза Фейнс.

– Няма ли да търсиш аламбика?

– Операцията се оказа много по-голяма, отколкото очаквах – призна Поли. – Мислех, че ще намеря каквото ми трябва в Африка, но разбрах, че вашата армия отдавна ме е изпреварила. След това реших, че го имам от пробите, които американците са откарали с „Уедърби“. Нося снимки на стелата. Може да покажат местонахождението на аламбика. Твоята информация за стария склад ми помогна да довърша проекта. Казах: оттеглям се.

– Не те обвинявам – каза Попов. – Радвам се, че единствената ми роля в операцията беше да ти дам информация за тайния склад в „Самарская“.

– Искаш да кажеш да ми я продадеш. Попов се усмихна мазно.

– Познаваме се от много години, Поли, но бизнесът си е бизнес и съвестта ми се нуждаеше от стимулиране, за да ти помогна да изнесеш радиоактивен материал от Русия. Не бих съобщил информацията на никой друг, освен на теб, защото знам, че няма да позволиш на онези смахнати копелета да ни попречат.

Думите му прозвучаха като предупреждение. Истината беше, че Фейнс имаше съвсем бегла представа какво ще правят с плутония хората, които му плащаха, и като имаше предвид сумата, която щеше да

получи, не го интересуваше. Съмняваше се, че селцето в България, където смяташе да се завърне, е обект на терористична заплаха, затова действията им не го засягаха лично. Можеше да хвърлят атомна бомба в Щатите и после да си понесат последиците. Това вече не беше негов проблем.

– Ами Мърсър и другите оцелели? – попита той.

– Фьодоров докладва пряко на мен. Трябва да съм там утре, когато пристигне истинският влак. Ще кажа на машиниста, че на Фьодоров му трябва повече време. Ще са изолирани поне два-три дни.

– Добре. – Фейнс се замисли дали да не се върне в мината и да убие поне Филип Мърсър, но не искаше да прибързва. Беше сигурен, че с Мърсър ще се срещнат скоро.

Попов направи знак на другия мъж да се приближи.

– Мисля, че не се познавате лично. Поли, това е Мохамед бен Ал-Салиби, заместник-министър на петрола на Саудитска Арабия, в момента представител в Обединените нации като инспектор на благотворителните дарения от картела, своят работодател.

Ал-Салиби стисна ръката на Фейнс. Красивото му лице остана студено и сдържано.

– Разбрах, че сте се натъкнали на пречка. – Говореше с лек британски акцент, явно беше завършил в Англия.

– Да. Филип Мърсър.

– Значи този път не са били еничарите? – Не. Беше Мърсър.

– Изобретателен човек.

– Живее живот назаем.

– Това не ме интересува.

– Но мене ме интересува. Въпросът е личен – изръмжа Поли.

– Да влезем в канцеларията – предложи Попов. – Няма да е зле да пийнем кафе.

Канцеларията беше занемарена като самия завод. Вонеше на риба, мебелите в приемната бяха зацапани от многобройните рибари, сядали на тях през годините. Попов включи кафеварката.

– Колко руда имате? – попита Ал-Салиби.

– В джипа има два варела. Някъде към петстотин килограма.

– Питам просто от любопитство: колко имаше в склада на мината?

– Тонове. Натоварихме шейсет и осем варела на влака, преди да се появи Мърсър.

По лицето на арабина пробяга изражение, изпълнено с копнеж: очевидно си мислеше какво може да се направи с такова смъртоносно

съкровище.

Видът му обезпокои дори бездушния убиец Поли Фейнс.

– Риболовният кораб ли ще използват? – попита той, за да наруши зловещото мълчание.

– Да. Преди седмица го откраднаха в Албания. Разбира се, името му е сменено, за да не могат да го открият.

– А екипажът?

– Всички са готови да заминат за Турция и изгарят от желание да станат мъченици.

След като пожарът стихна, Мърсър и Кали провериха останките за оцелели, като първо завързаха на лицата си кърпи, в случай че някой варел се е пробил. Не се изненадаха, че няма оцелели от катастрофата и последвалата експлозия, но изпитаха облекчение, че варелите са останали непокътнати.

Тръгнаха по релсите към мината. Мърсър се подпираше на един клон. По здрач запалиха огън и заспаха. Кали се сгуши в обятията му. Меките ѝ като коприна коси галеха лицето му.

Станаха рано и стигнаха до мината два часа след изгрев-слънце. Руснаците се бяха разположили близо до останките от хеликоптера. Ниската пълничка Людмила готвеше с продукти, взети от него, а ученият и пилотът, който беше избягал от престрелката, защото нямаше оръжие, се бяха навели над някакъв човек. Когато се приближиха, Кали и Мърсър видяха, че е Саша Фьодоров. Беше ранен.

Мърсър се приближи накуцвайки, приклепна до него и се ухили.

– Ще мреш, а?

– Ще ти се – измъчено се усмихна Фьодоров. – Само едно шрапнелче в рамото плюс ужасно главоболие. Спряхте ли влака?

– Изкарах го от релсите на трийсетина километра оттук. Никой не слезе на последната спирка.

– Опасявам се, че някой не се е качил и на тази. Облекчението на Мърсър, че Фьодоров е оцелял, се превърна в безпокойство.

– Какво искаш да кажеш?

– Вчера изпратих пилота Юрий да огледа. Едната уазка си е на мястото. Двигателят е повреден от куршуми, така че не можахме да я използваме. Другата обаче е изчезнала.

– Проклетият Поли – извика Мърсър и скочи. – Заминал е с джипа, защото е знаел, че търся влака.

– Мислиш ли, че е взел някой варел?

– Да, по дяволите! Два при това. Нямаше време да ги натоварят. Аз

реших, че Поли ще намали загубите си и ще ги остави.

– Какво ще правим сега? – попита Кали.

– Саша, след колко време началниците ти ще изпатят някого тук, след като нямат вест от нас?

– Не се тревожи, приятелю. Истинският влак трябва да пристигне днес.

– Слава Богу.

– Това пак му дава един ден преднина – подчерта Кали. – Кой знае в коя точка на света ще бъдат варелите дотогава.

Забележката ѝ развали настроението на Мърсър още повече. Той беше попречил на Поли да изнесе тонове плутониева руда, но не бе успял да предотврати измъкването на два варела. Колко хора щяха да умрат, защото се беше провалил? Теоретично това бе достатъчно, плутоний, за да се облъчат десетки квадратни мили или водните запаси на голям град.

Какво щеше да се случи, ако във водоизточниците, хранящи Манхатън, се установеше повишено ниво на радиация? Хиляди щяха да умрат само в размириците и грабежите, които щяха да последват. Колко още Щяха да загинат по време на евакуацията? И колко щяха да пострадат от пагубното въздействие от вдишването на плутониевия прах? Възможно беше ракът да отнеме живота на десетки, дори стотици хиляди хора.

И какво щеше да стане с Ню Йорк, ако водата бъдеше заразена? Градът щеше да е необитаем безброй години, прозрачно селище от небостъргачи.

Допреди минути Мърсър се гордеше, че е спрял влака, но сега се чувстваше ужасно. Грешката беше негова. Щеше да е виновен за многобройните жертви, сякаш той е изсипал плутония.

– Ще го хванем – заяви Кали, като видя терзанията в очите му.

– Ами ако не успеем?

– В ДОЯЗ провал няма.

– Кали, теоретично идеята е добра, но не е реалистична. – Не искаше думите му да прозвучат грубо, но чувствата му достигаха точката на максимално напрежение. – На воля се разхожда психопат със стотици килограми плутоний, а ние не можем да мръднем оттук. Докато влакът на Саша пристигне, Париж, Лондон или Рим може да се превърнат в радиоактивна путош.

– Или Ню Йорк, Чикаго или Вашингтон – чу се глас от другата страна на хеликоптера.

Мърсър веднага го позна.

Еничарят, който ги беше спасил в Африка и ги бе, предупредил в дома на Мърсър, излезе иззад изгорелите отломки на хеликоптера. Беше със същия черен костюм, с който бе облечен във Вашингтон, и го придружаваше същият помощник.

– Мисля обаче, че Анкара, Истанбул или Баку са по-вероятни мишени.

Мърсър извади пистолета си и го насочи към главата; му.

– Кажете ми една причина да не ви убия още сега. Еничарят се усмихна.

– За човек, който ми се обажда цяла седмица, не изглеждате много заинтересуван какво имам да ви кажа.

След миг Мърсър разбра.

– Вие сте професор Ибрахим Ахмед от университета в Истанбул.

Мъжът се поклони.

– На вашите услуги. Освен това съм и генерал Ибрахим Ахмед от Победоносния султански еничарски корпус. Ние сме натоварени със задачата да сме пазители на Аламбика на Скендербег.

Мърсър отпусна пистолета.

– Това е Деврин Еджемен. – Ахмед кимна към младия мъж. – Един от най-добрите ми ученици и доверен адютант.

Еджемен кимна.

Ахмед посочи покритите с мушамы трупове и продължи:

– Знаехме, че руснаците отидоха в Африка, за да вземат адаманта на Александър, но мислехме, че са го използвали всички, за да направят първите си бомби. Колко имаше тук и колко откъгнаха?

– Не знаем със сигурност. Спряхме влака. С Кали видяхме десетки варели сред разбитите вагони, но вероятно има още. Поли Фейнс избяга с два варела, които съдържат някъде към петстотин килограма.

– Повече от достатъчно за плановете им – замислено каза Ахмед, а после с едно-единствено плавно движение седна на земята и кръстоса крака. – Моля, седнете и вие. Историята е дълга.

Мърсър го беше виждал в битка, но усети, че истинската сила на Ибрахим Ахмед произлиза от интелекта. Той говореше уверено и убедено и явно изгаряше от желание да поучава. Мърсър седна и остави настрана импровизираната патерица.

– Като всички еничари, Георги Кастриоти е бил обучен в Истанбул в най-добрата военна школа за времето си. Бил е отличен ученик и интуитивно е разбирал стратегията и тактиката. Затова, когато решил, че

султанатът е корумпиран, и вдигнал бунт срещу Мурад II, никой не се учудил, че хората му го последвали.

– Отишъл е в Албания и е отблъсквал армията на султана цели двадесет и пет години – отбеляза Мърсър.

Ахмед учудено повдигна вежди.

– Проучили сте нещата. Много добре.

– Носели се слухове, че имал талисман, който някога принадлежал на Александър Велики – продължи Мърсър. – Предполагам, че става въпрос за аламбика.

– Правилно. Последната достоверна информация за аламбика е от един сирийски писар, който споменава, че след смъртта на Александър военачалниците се скарали кой да го носи. И тъй като не постигнали съгласие, решили да го върнат в Египет, за да бъде погребан при Александър. По пътя неколцина войници откраднали аламбика и избягали в пустинята. Мога само да предполагам какво се е случило. Достатъчно е да кажем, че аламбикът струвал цяло състояние, ако попаднел в добри ръце. През следващите неколкостотин години преминал през ръцете на различни владетели и накрая се озовал у най-могъщите по онова време, византийците. После, когато империята им рухнала и процъфтяла Отоманската империя, Аламбикът на Скендербег се озовал в тяхната съкровищница. Никой обаче не знаел това, защото той бил забравен повече от хилядолетие.

– Но Скендербег се сетил?

– Да. Според една легенда го заварили в спалнята на дъщерята на един благородник и за наказание го пратили да направи опис на всяка вещ в едно подземие. Това му отнело цял месец. Заинтригувала го една голяма бронзова урна и странният ѝ надпис. Скендербег намерил човек, който да му го преведе, и така научил, че това е тайното оръжие на Александър. Сигурно му се е сторило като орисия, защото някои от хората му вече го наричали Скандер Арнаут, тоест Александър Албанец, по името на Александър Македонски, което е синоним на герой. Когато планирал бунта срещу Мурад II, Скендербег взел аламбика със себе си.

– И той му помогнал толкова дълго да отблъсква армията на Мурад – обобщи Кали.

– Не разбирам нещо – прекъсна я Мърсър. – Щом Александър Велики и Скендербег са го използвали толкова дълго, още колко плутоний може да има в него? Може и да е голям, но не е бездънен.

– Съвсем малко – отвърна Ахмед, – но това няма значение. Аламбикът не се използва, за да разпръсва радиоактивен прах.

– А за какво служи?

– В аламбика има две камери. Когато механизмът се включи, разделящият ги щит се отмества и двете проби руда могат да си взаимодействат. За разлика от непреработения плутоний, открит в Африка и във варелите тук, учените на Александър Македонски са го пречистили и променили така, че вместо да излъчва слаби гама-частици, които не могат да проникнат през човешката кожа, аламбикът изпуска алфа и бета-частици, които разболяват за секунди и убиват за минути. Оръжието било коварно и Скендербег го използвал само когато било абсолютно необходимо, но Александър Велики унищожил с него цели армии. Разказва се, че за една нощ били убити петдесет хиляди войници, понеже Шпионите му активирали аламбика в лагера им. Обсадата на древния град Кумфар не вървяла по плана и Александър отворил аламбика и го оставил там една седмица. Върнал се и видял, че всички мъже, жени, Деца и животни зад крепостните стени са мъртви. Един писар отбелязва, че кожата им била почерняла и се обелила, телата били покрити с мехури и неузнаваеми. Много майки прерязали гърлата на децата си, за да ги изба-вят от страданията, после се самоубили.

– Когато нещо е облъчено толкова силно, остава радиоактивно седмици, дори месеци – обади се Кали.

Ахмед поклати глава.

– Аз съм историк, а не ядрен инженер. Мога само да ви кажа какво знам за аламбика. Вероятно учените на Александър са направили с рудата нещо, та ефектът да е краткотраен. Не знам.

– И градът е бил силно облъчен – каза Мърсър. – Затова днес не съществува Кумфар.

– Това би обяснило и защо Александър е умрял толкова млад – каза Кали.

– Знам със сигурност само, че в лоши ръце аламбикът е много опасен от рудата, с която Фейнс е избягал днес – каза Ибрахим.

– Какво е станало с аламбика?

– След смъртта на Скендербег военачалниците му осъзнали, че армията на Мурад ще ги победи. Въпреки че имали устройството, водачът на бунта бил мъртъв и било само въпрос на време войниците да загубят желание да се бият. Вместо да рискуват аламбикът да попадне в ръцете на турците, те решили да отдадат почит на водача си и неговия съименник и да направят каквото искали хората на Александър – да върнат аламбика в гробницата му.

– Направили ли са го?

Людмила им донесе омлети от яйца на прах и кафе от оцелелите запаси на хеликоптера. Мърсър слагаше в устата си нещо за пръв път от полета от Германия за Самара и въпреки че руските дажби съвсем не бяха кордон бльо, двамата с Кали с удоволствие се нахвърлиха върху храната.

– Върнали са аламбика в гробницата на Александър Македонски, така ли? – попита Кали с пълна уста.

– Със сигурност – отвърна Ахмед.

– Знаете ли къде е? – попита Мърсър. Професорът се позамисли, после каза:

– Вие щяхте да загинете в Африка, ако не бяхме дошли. И в Атлантук Сити също. Успяхте да намерите сандъците на Честър Бауи и се погрижихте Поли Фейнс да не ги вземе, но се разминахте на косъм, нали? – Мърсър кимна. – А сега дойдохте тук, за да гарантирате безопасността на последната руда, изкопана от руснаците, но Фейнс избяга с два варела и много хора бяха убити. Дори да знаех къде е гробницата на Александър Велики, нямаше да ви кажа, доктор Мърсър.

– Но знаете ли къде е? – попита Кали.

– Не, госпожице Стоу, не знам. Децата в училище учат, че е някъде в Египет, но ние сме запазили местонахождението ѝ в тайна, като не го знаем. Еничарите попречват на всеки, който се интересува от намирането ѝ, много преди да се е приближил до нея.

– И как разбирате кога са се приближили? – раздражено попита Мърсър.

– По пътя има знаци. Как мислите, че разбрах за Фейнс?

– Как?

– Той направи същата грешка като вас, докторе, само че по-рано. Аз съм експерт по Скендербег. Всеки, който се интересува от него, първо идва при мен. И също както аз поех дълга си от моя наставник, след време младият Деврин ще стане пазител на тайните на Скендербег. И всеки, който иска да знае за аламбика, Ще трябва да се свърже с него.

– Значи Поли ви се обади?

– Дори се срещнахме. Мърсър се ядоса.

– Къде ви беше умът! Да му дадете достатъчно информация, за да иде в мината в Африка!

– Уви, той вече знаеше информацията, макар че тогава не го осъзнах. Опитах се да го изпратя в грешна посока, но той беше по-съобразителен и досетлив, отколкото очаквах. Ето защо, когато научихме, че е наел местен бунтовнически водач да го заведе в Централноаф-

риканската република, отидохме там да го спрем. Фейнс обаче избяга и започна да следи вас двамата.

– Откъде е знаел за мината?

– Наставникът ми направил грешка. – В гласа на професора прозвуча огорчение, но и разбиране. – Разкрил някои тайни на една студентка, красива, пламенна и независима жена, с която се запознал на археологически разкопки в Палестина през двадесетте години на миналия век. Тя била дъщеря на образован бизнесмен, който насърчавал страстта ѝ да учи. Наставникът ми я обикнал безумно и искал тя да знае всичките му тайни за да може синът им да продължи по стъпките му. Разказал ѝ за Александър Велики и че когато се върнал от египетските пустини, носел разрушително оръжие, даващо му силата да се провъзгласи за бог. Александър мислел, че оръжието е направено от адамант, митичния метал, използван за изковаването на веригите на Прометей. Дори ѝ обяснил, че след смъртта на Александър един от най-видните му военачалници се върнал в африканското село, за да издигне възпоменателната стела в памет на великите победи, които спечелил благодарение на аламбика.

Мърсър не знаеше защо мемориалната стела е толкова важна, но се зарадва, че бе накарал Букър Сайкс да я снима. Щом беше поставена там след смъртта на Александър Велики, имаше вероятност, макар и малка, да съдържа информация за легендарната му гробница.

– С Кали видяхме стелата преди нападението – небрежно подхвърли той.

– Красива е, нали?

– Не си падам по стари камънаци. Пък и не се вгледахме отблизо.

Ахмед се усмихна, очевидно не разбираше, че Мърсър се опитва да го отклони от темата.

– Жалко. Беше в прекрасно състояние. Видях я за пръв път. Йероглифите не бяха пострадали от времето, въпреки че нямам представа как да ги разчитам.

Сърцето на Мърсър се сви.

– Беше?

Ахмед го погледна така, както сигурно поглеждаше най-глупавите студенти, които мислеха, че могат да си правят майтап с него.

– Драги ми докторе, мислите ли, че мога да оставя да я открие следващият като Поли Фейнс? Нямах избор, освен да я разруша. Чувствам се ужасно, че унищожих такава важна антика, ако ще ви олекне.

– Прав сте, не ми олекна – нещастно каза Мърсър.

Централноафриканската република

– Е, какво мислиш, Букър? – прошепна сержант Пол Ривърс.

Букър Сайкс продължи да оглежда развалините на град Киву с ношния бинокъл.

– Не бих искал да съм роден в дупка като тази. Бяха оставили сержант Бърни Циплицки да пази джипа им на няколко мили от Киву. Въпреки че Хариби Дайс беше най-голямата заплаха за региона, смъртта му не беше успокоила размириците: банди въоръжени младежи обикаляха Киву и околните села и се напиваха и дрогираха така, че едва гледаха. Което всъщност бе улеснило Сайкс и малкия му екип.

По пътя от Рафай ги спряха на импровизиран контролно-пропускателен пункт. Четиримата младежи там чакаха да претърсят и изнудят всеки, достатъчно глупав да пътува през конфликтния район. Пунктът се намираше на място, където дърветата растяха досами пътя, и превозните средства не можеха да обърнат. Младежите накараха американците да слязат от джипа и докато единият ги държеше на прицел, другите започнаха да претърсват джипа, който Букър бе купил в Банги с пари, дадени им от Мърсър за акцията.

Сайкс беше подготвен за това и всъщност дори се надяваше да се случи, защото искаше да имат оръжия, когато навлязат в джунглата.

Момчето, което наблюдаваше командосите от Делта Форс, беше около седемнадесетгодишно, арогантно и с кръвясали очи. Държеше автоматата небрежно. Тримата американци бяха едри, а хлапакът знаеше от личен опит, че куршумите по-лесно улучват едрите хора. Повече го интересуваха картоните с цигари и другите неща, които Сайкс беше натоварил в джипа тъкмо за такива засади. Беше подредил всичко така, че да накара бунтовниците да ровят надълбоко в багажника на очукания „Чероки“.

– Хей, вижте! – възкликна едно от момчетата, които претърсваха багажника, и измъкна нова футболна топка. И точно както беше предвидил Букър, я подритна към онзи с калашника.

Сайкс наблюдаваше очите му и веднага щом се отместиха от плениците към приближаващата се към него топка, пристъпи към действие заедно с хората си. Хвърли се напред, сграбчи дулото на калашника и го вдигна към небето. Бърни Циплицки държеше навито на стегнато руло списание. Вътре имаше дълъг осемнадесет сантиметра пирон с наточен

като игла връх. Замахна със списанието, запрати пирона като стрела и той се заби до половината в рамото на младежа, намерил футболната топка. Ако беше решил, че се налага, Циплицки щеше да забие пирона в окоето и оттам в мозъка на хлапето. Момчето извика от болка.

Пол Ривърс, метър осемдесет и два, най-едрият от тримата командоси, се хвърли покрай ранения африканец и блъсна с цялата си тежест задната врата на джипа. Двете хлапета вътре още не бяха реагирали на атаката. Ударът на тежката врата, съчетан с теглото на Ривърс, счупи три от четирите крака, стърчащи навън.

Сайкс удари младежа с автоматата с лакът в челюстта и той се строполи в безсъзнание на земята. Бърни повали хлапака с пирона в рамото с ритник в слепоочието.

Атаката продължи само четири секунди.

Преди да продължат, Циплицки, медикът на екипа, извади пирона от рамото на африканеца и го превърза. Не можеше да направи много за счупените крака, освен да им сложи шини от съчки и да бие на двете момчета морфин, който да ги приспи за два часа. Поваленият от Букър хлапак не се нуждаеше от морфин, за да остане в безсъзнание.

Букър Сайкс провери оръжията с едва прикрито презрение. Автоматите вършеха работа, въпреки че не бяха почистени. Мразеше оръжията. Либералните организации в Щатите обичаха да подчертават, че САЩ са най-големият износител на оръжия в света. И в цифрово изражение това беше вярно, но пропускаха да споменат, че оръжията на стойност милиарди долари обикновено са самолети като АУАКС и изтребители Ф – 16 или бойни кораби, преминали разцвета си, оръжейни системи, които не се използват за друго освен за учения и крайбрежни операции за нарушители на морската граница.

А тук, в Африка, както и навсякъде другаде по света, имаше автомати АК – 47. Над сто милиона от тях бяха разпръснати по земното кълбо. Човек можеше да си купи автомат на пазарите в повечето страни от Третия свят само за петдесет долара. Членовете на екипа мислеха да си купят оръжия в Банги, но не искаха да губят време, докато установят контакт с търговците.

Букър беше виждал калашници на четири континента и смяташе, че причиняват повече смърт и нещастие от всяко друго оръжие, откакто пещерните хора са започнали да се бият с тояги. Атомните бомби бяха убили сто и шейсет хиляди души в Нагасаки и Хиросима, но хората с автомати АК бяха причинили смъртта на десет пъти повече хора само в Африка.

Къде бяха протестиращите, негодуващите срещу факта, че Русия и бившите ѝ сателитни държави са наводнили световния пазар с калашници, без да се интересуват кой ги използва? Ако американското правителство обаче се опиташе да продаде няколко зареждащи с гориво във въздуха самолети KC-135 на Тайван, всички крещяха, че са войнолюбци. Това го вбесяваше.

Оставиха на завързаните хлапета няколко картона цигари и храна и продължиха към Киву. Здравчаваше се, когато приближиха, и вместо да рискуват да попаднат в неизвестна ситуация, Букър заповяда на Циплицки да остане в джипа, а той и Ривърс тръгнаха да разузаят.

– Какво мислиш за града, тъпако? – каза Ривърс на капитана си. В Делта Форс рангът нямаше особено значение.

– Изглежда спокоен – измърмори Букър.

Хотелът, в който беше отседнала Кали, беше безлюден. Собственикът му – ливанецът – беше избягал със семейството си. Двама младежи седяха на верандата – напитките от бара и храната от ресторанта отдавна бяха откраднати, – гледаха бавно течащата река и проявиха интерес само когато част от брега се срути във водата. Двама мъже човъркаха изоставения ландроувър на Кали. Тя беше казала, че му трябват само гуми, затова Сайкс се изненада, че джипът все още е тук. Настрои бинокъла и забеляза тъмно петно под шасито. Някой беше източил маслото или по-вероятно бе изстрелял няколко куршума в двигателя. Наоколо хората се опитваха да възстановят живота си. Възрастна жена седеше на вратата на кирпичената си къщурка и държеше плачещо бебе. Букър си помисли, че майката на детето сигурно е изнасилена и убита.

Мразеше Африка. Тук ужасът никога нямаше да спре.

– Какво да направим, капитане? Да влезем веднага или да изчакаме?

– Мърсър каза, че селото, което търсим, е на два часа път. Не виждам коли или камиони, които може да ни следят, но предпочитам да тръгнем, когато се мръкне.

– Ясно.

Сайкс искаше да заобиколят Киву, но единственият път минаваше през центъра на града. Той провери тактическите радиопредаватели и изпрати Ривърс в джипа със заповед да се приближат към Киву в три след полунощ.

Не си спомняше колко нощи е наблюдавал градчето като Киву в Ирак, Афганистан, Пакистан, Сомалия, Судан и още десетина страни – веднага ги забравяше. Тази мисия обаче беше свързана с Мърсър и това

я правеше много по-важна.

Не знаеше какво да мисли за Мърсър. Той несъмнено беше най-умният и проникателен човек, когото познаваше. Справяше се добре във всякакви трудни положения, въпреки че не беше служил в армията. По душа беше самотник, но изглежда, привличаше хората и те намираха в него спокойствие и сила, без дори да го съзнават. Сайкс много добре бе видял как го гледа Кали, въпреки че Мърсър не загреваше абсолютно нищо. Знаеше, че Мърсър все още скърби за Тиса Нгуен, но ако не се стегнеше, щеше да пропусне една необикновена жена.

Мърсър беше близък приятел на заместник-съветника по националната сигурност, а дружеше с обикновени хора като Хари Уайт. Имаше купища пари, но не беше високомерен и претенциозен. Букър не можеше да разбере какво го кара да се забърква в неща, от които другите бягат. Подозираше, че и самият той не знае. Не го беше разпитвал подробно защо се е присъединил към военните и после доброволно е пожелал да участва в най-опасните мисии, защото ако разбереше истината, вероятно вече нямаше да може да си върши работата.

Нямаше електричество и когато слънцето се скри зад хоризонта, Киву сякаш замря. Бунтовниците на верандата на хотела взеха оръжията си и влязоха в стаята, която си бяха присвоили. Жената с бебето се прибра и запали фенер, но го остави да свети само докато нахрани детето и го сложи да спи. В девет единствената улица и малкият площад опустяха.

Букър обаче се придържаше към плана си и въпреки че насекомите вече проникваха през бариерата на репелента и смучеха кръвта му, седеше неподвижно на скалата и наблюдаваше как Киву заспива.

В три без петнадесет се обади на Ривърс, каза му, че всичко е наред, и се върна стотина метра по пътя. Щом чу бръмченето на джипа на фона на жуженето на насекомите и звуците на нощните животни, отново се свърза с Пол, заповяда му да спре и да го изчака.

След малко Букър и Ривърс безмълвно застанаха зад колата, а Бърни Циплицки до отворената предна врата. Забутаха „Чероки“ – то по пътя. Верен на ролята си на шегаджията в екипа, Бърни каза на Сайкс и Пол да осигурят конските сили, той щял само да управлява.

Минаха безшумно през Киву и продължиха по пътя още двеста метра. Букър и Ривърс бяха целите в пот и пухтяха като впрегатни коне.

– Да не се уморихте? – подметна Циплицки. – Май не трябваше да натискам спирачката.

– Голям задник си, Бърни – изхриптя Пол.

– Непрекъснато ми го казват – захили се Циплицки.

– Да се качваме – заповяда Сайкс.

Върни подкара джипа, без да пали фаровете, използваше прибора за нощно виждане. След около миля увеличи скоростта на четиридесет. Нахлуващият през смъкнатите стъкла вятър беше горещ и вонеше на близката река, но не можеха да затворят, защото трябваше да наблюдават джунглата с насочени навън и готови за стрелба оръжия.

След два часа и половина стигнаха до мястото, където Сцила се вливаше в Чинко. Някой беше разрушил сала, за който бе споменал Мърсър. Варелите бяха пръснати по брега. От металната плоскост нямаше и следа.

– Оттук ще продължим пеша – каза Букър. – Да скрием джипа и да изчакаме до разсъмване. Не искам да се препъваме из джунглата като слепци.

На зазоряване се приближиха до селото. Нощните животни вече се бяха сврели в дупките си, а дневните тепърва щяха да се появят. Нямаше следи от човешко присъствие, но не можеха да рискуват. Минаха покрай старата мина и видяха дупката, през която Мърсър и Кали бяха изхвърлени от струята в реката. По-нататък беше селото. Прикритан от Циплицки и Ривърс, които останаха в гората, Сайкс излезе на поляната. От селото не беше останало нищо освен почернели изгорели купчини. Вонеше на разложена плът.

Догади му се от безсмислието на всичко това.

Огледа се за стелата. Мърсър бе казал, че била висока два метра и нямало начин да не я види. Без да е в състояние да се отърси от чувството, че го наблюдават, Букър обиколи поляната. Тревата беше осеяна със стотици гилзи. Той вдигна една. Още миришеше на барут. Мина покрай купчина камъни, без да им обръща внимание, после спря и се върна.

Присви очи на измамната светлина на зората и се взря в странните надписи на по-големите парчета.

– Мърсър няма да е доволен – каза на глас. Забърза към дърветата, където чакаха Ривърс и Циплицки.

– Какво става, шефе?

– Стелата е разрушена. Останали са само парчета колкото тухли.

– С експлозив ли? – попита Бърни.

– Не. Бих казал, че са я разбили с чукове или приклади. Освен това имам чувството, че не сме единствените хора в района.

– Може би селяните се връщат.

– Не и в пет сутринта – тихо отговори Букър, обмисляше

възможностите за избор. Беше спал по време на полета за Африка, но това беше преди тридесет и шест часа, и беше изтощен. Клепачите му пареха, сякаш в очите му имаше пясък, но беше обучен да не обръща внимание на такива неща. Бързо измисли план и даде нареждания. Циплицки и Ривърс хукнаха, а Сайкс остана в джунглата да наблюдава пояната. Не чуваше никакъв шум, но беше сигурен, че не е сам.

Запромъква се предпазливо като дебнешц леопард и обиколи селото в широк полукръг, като внимаваше да не се показва върху скалата над реката, но не откри нищо.

Пол и Бърни се върнаха след единадесет минути и ако не беше толкова изнервен, Букър щеше да ги упрекне, че са се забавили, докато пробягат двете мили до джипа и обратно. Двамата донесоха три големи раници, които издържаха седемдесет и пет килограма. Сайкс и Ривърс оставиха Циплицки да наблюдава гората, занесоха раниците до разрушената стела и започнаха да ги пълнят с отломки от древния паметник.

Напълниха първата и Пол я вдигна.

– Осемдесет – осемдесет и пет кило.

– Слава Богу, че трябва да ги мъкнем само една миля – рече Букър и рязко вдигна глава, когато на дървото до него внезапно кацна птица. Изчака няколко секунди, но нищо друго не се случи.

Вече бяха събрали всички големи парчета и търсеха из тревата и по-малките, когато Циплицки стреля. На единствения му изстрел отвърнаха поне седем-осем автомата. Сайкс и Ривърс се хвърлиха на земята, изблъскаха раниците пред себе си за прикритие и опряха оръжията си на останките от безценната реликва.

Циплицки дотича при тях. Имаха по два резервни пълнителя – само толкова носеха хлапетата, от които ги бяха взели. Съвсем не бяха достатъчно за продължителна престрелка. Но пък от джунглата вече не стреляха.

– Дискретност, мамка му – изръмжа Букър, изстреля кратък откос към дърветата и нарами раницата. Бърни и Пол направиха същото и тримата забързаха към джипа.

Раниците бяха тежки и ги удряха по гърба и само след стотина метра Сайкс капна. А после нещо в кръста му се скъса. В тила му експлодира безмилостна, остра като нож болка. Всяка стъпка засилваше агонията, но той не спря. Стисна зъби и дори не си помисли да хвърли раницата.

От джунглата пак откряха стрелба. Стреляха хаотично и принуждаваха командосите да бягат на зигзаг.

Букър се мръщеше от болка при всяка крачка. Повтаряше си да не ѝ обръща внимание, но агонията беше неопишуема. От кръста му плъзваха парещи вълни болка и когато се извъртеше, за да стреля назад, допълнителното напрежение изпращаше в мозъка му огнени мълнии.

Беше носил ранен в Афганистан, местен боец, улучен в корема, но сега беше съвсем различно. Тежестта на раницата го теглеше към земята и го караше да се пита какво е направил, че да заслужи такова мъчение. Погледна хората си. И те изпитваха болка. Беше изписана на лицата им и се виждаше в потта, стичаща се по тях. Дори якият като бик Пол Ривърс едва се крепеше.

Но продължиха да тичат.

Стигнаха до мината, спуснаха се при взривения насип и излязоха от другата страна. Краката им се движеха като бутала. Сайкс залитна и усети, че Циблички подпря с рамо раницата му, за да му помогне да извърви последните няколко крачки.

Колкото и невероятно да беше, успяха да надбягат нападателите, които трудно си проправяха път през гъстата джунгла. Един от тях, осъзнал, че набелязаните жертви им се измъкват, изскочи от храстите. Ривърс бе последен в колоната и задачата му беше да им пази гърба. Поглеждаше през рамо на всеки няколко секунди. Видя как мършавият африканец изскочи от джунглата и без да забавя крачка, изстреля кратък откос. Бунтовникът падна, сякаш го бяха дръпнали с въже.

– Който стигне последен, е педал – задъхано каза Бърни и преглът-на сухо.

В следващия миг повърна и струйка жлъч потече по брадичката му и закапа по ризата му.

От джунглата зад тях изскочиха още бунтовници.

– Капитане! – извика Ривърс.

Без да спират да тичат, защото знаеха, че спрат ли, няма да могат да тръгнат, тримата командоси изстреляха унищожителна стена от автоматичен огън. Разстоянието беше твърде голямо, но един бунтовник падна, а другите се скриха.

Последният етап от бягството бе по лек наклон и тримата оставиха гравитацията да върши работата им и да ги тегли надолу. По лицето на Сайкс се стичаха сълзи. Плачеше за пръв път, откакто бе починала баба му, тогава беше дванадесетгодишен.

Джипът беше добре скрит край пътя. Пол не си направи труда да махне клоните, с които го бяха замаскирали. Отвори задната врата и се обърна, за да изхлузи раницата в багажника. Тениската му беше

подгизнала от кръв на раменете, където ремъците се бяха впили в кожата му.

Въпреки болката, или може би тъкмо заради нея, Букър изчака Циплицки да свали раницата си след него. Ривърс скочи зад волана. Бърни хвърли раницата си, бутна Букър на задната седалка, качи се отпред и тресна вратата.

Пол запали и излезе на заден ход от джунглата. В същия миг трима бунтовници стигнаха до калния бряг, където бързата Сцила се вливаше в бавно течащата Чинко, и откриха огън веднага щом видяха джипа. Задното стъкло се пръсна и обсипа Циплицки и Сайкс с дребни парченца. Бърни измъкна една гумирана подложка и намести трите раници върху нея. През това време Букър стреляше през пръснатото стъкло.

Куршум улучи задната гума и я спуска. Ривърс се бореше с волана. Не смееше да намали, макар да знаеше, че джантата ще се изкриви, ако не го направи.

– Какво е положението отзад?

– Един момент – отговори Циплицки.

– По дяволите! Нямах момент.

Пред джипа изскочиха още трима африканци и препречиха пътя им към Киву.

Куршумите им пробиха дупки в предното стъкло, строшиха страничното огледало и спускаха радиатора. От капака се вдигнаха талази пара.

– Влизам! – извика Пол. Воланът се тресеше толкова силно, сякаш по него течеше електрически ток. – Дръжте се!

Рязко завъртя волана наляво, към широката река. Брегът беше на метър и половина над водата. Пол настъпи газта и двигателят реагира така, сякаш знаеше, че ще загине славно.

Джипът стигна до брега, полетя над водата и плъона в нея като хипопотам. Понесе се по бавното течение, въртеше се в невидимите водовъртежи. И започна да потъва.

– Как е отзад? – попита Пол. Водата бързо заливаше пода.

– Може да помогнеш, като изгребват водата – отвърна Бърни, докато се мъчеше да намести раниците. Сайкс му помагаше, доколкото можеше, макар гърбът да го болеше адски.

Ривърс се прехвърли отзад, за да им помогне с раниците. Водата вече беше само на два-три сантиметра под строшеното стъкло. Нахлуеше ли вътре, джипът щеше да потъне като камък.

– Има ли пирани в тая река? – попита Бърни, без да вдига глава.

– Те живеят в Южна Америка, тъпако. Обаче има крокодили, големи са като моторници.

Вълна заля задната част, багажникът се напълни за секунди и Бърни протегна ръце да отвори задната врата. Джипът потъгна. На повърхността останаха само леки вълнички.

Бунтовниците на брега се развикаха радостно. Не бяха успели да вземат плячка, но бяха доволни, че чужденците са мъртви.

И изведнъж на тридесетина метра от мястото, където бе изчезнал джипът, водата неочаквано се разпени и от реката се показаха огромни челюсти, зейнала червена паст с остри като ками зъби. Африканците я засочиха и се отдръпнаха, когато останалата част на чудовището изскочи от дълбините. А после сякаш изплю тела. До пастта му изскочиха три глави. Първо един мъж, а после и втори скочиха върху гърба на страшилицето. Вторият помогна на третия да се качи върху него, а първият направи нещо близо до широката му задница.

– Бързо – каза Бърни, докато измъкваше Букър от водата.

Идеята за триместната надувна лодка беше на Мърсър. Той бе казал, че след като ще са в близост до река, някои пътища може да са непроходими. Сайкс купи лодката от доставчик на екипировка във Вирджиния. Моделът му хареса, пък и носът беше като уста на акула. Плати доста, за да я закарат със самолета до Африка заедно с тях. Бяха я изблъскали от задната врата в мига, когато джипът започна стремглаво да се отправя към дъното на реката. Цицлици дръпна връвта на мо-тора и гумената лодка се напълни със сгъстен въздух.

Сайкс се претърколи над меките перила, а Пол се залови с извънбордовия двигател с мощност пет конски сили. Витлото се завъртя. Свърхнатоварената надувна лодка не изрева, но сравнително бързо набра скорост, Бунтовниците на брега ги гледаха как се скриват от поглед, без да са сигурни какво точно виждат.

– Надувайте, момчета! – весело извика Бърни. – Да стане на парчета...

Въпреки болката в кръста Букър не можа да не се усмихне.

Мина „Самарская“, Южна Русия

Слънцето вече разпръсваше завилата долината като снежно одеяло утринна мъгла. Над върховете на близките борове прелетяха няколко птици. Безоблачното небе изглеждаше безкрайно.

Людмила и руският учен, чието име Мърсър не знаеше, бяха намерили защитни облекла и уреди за засичане на радиация в падналия хеликоптер и с една ръчна дрезина, стояла години в депото на мината, тръгнаха да проверят дали някой варел не се е пробил при дерайлирането на влака.

Саша Фьодоров си почиваше, а пилотът Юрий сортираше оскъдните им запаси.

Мемориалната стела беше унищожена. Мърсър се беше умислил. Значи беше изпратил Букър и екипа му за зелен хайвер на едно от най-опасните места на света. Сайкс знаеше как да се грижи за себе си и Мърсър не се тревожеше много за него, но все пак мисълта за акцията го измъчваше. Още повече го безпокоеше задънената Улица, в която се бяха озовали.

Беше убеден, че на стелата е написано местонахождението на гробницата на Александър Велики, особено след като единият от военачалниците му бе издигнал паметника дълго след смъртта му. Археолозите го търсеха от векове, но без да има никаква следа, Мърсър не можеше да направи нищо.

Най-лошото беше, че Ахмед не бе излъгал, когато каза, че не знае къде е гробницата. Системата на защита на еничарите просто премахваше изкушението. Идеята беше гениална. Никой да не знае нищо.

– Какво се е случило с жената, в която се влюбил наставникът ви? – попита Кали.

– Опасявам се, че случаят прилича на Монтеки и Капулети – отговори Ибрахим и запали цигара. – Баща ѝ не ѝ позволил да се омъжи за турчин и я накарал да се върне у дома веднага щом научил за връзката им. Бил образован и начетен, но явно не чак толкова. Пък и момичето вече било обещано на друг, при това от благороднически произход.

– Колко тъжно.

– Времената са били различни, но съм сигурен, че ако се беше случило днес, резултатите вероятно щяха да са същите. Да се ожениш извън племето си е съвременна идея, която е пунала корени само на

Запад.

– Извън племето си?

– Да, поради липса на по-подходяща дума. Искам да кажа, че не е необичайно американка да се омъжи за французин или германец или бял мъж да се ожени за чернокожа. В Близкия изток обаче никога няма да видите шиит да се ожени за сунитка или туркиня да се омъжи за кюрд. Просто не се прави. А след 1980 година всеки шанс различните секти и етнически групи да се слоят намаля още повече.

– Защо точно след 1980 година?

– Защото тогава Ирак нападна Иран – отвърна професорът. – Конфликтът е непознат за повечето от вас, но в Близкия изток беше повратен момент. Иранците бяха абсолютно неподготвени за нападението и едва не претърпяха поражение още в началото. За да вдъхнови народа си, аятолах Хомейни се разрови в историята и възкреси разказа за битката при през 860 година, когато Хюсеин ибн Али, внук на пророка Мохамед, бил победен от халифа Язид от Омеядската династия. Датата все още е свещен ден за шиитските мюсюлмани. Хомейни цинично превърна сектантското посегателство към земята и петролните запаси в свещена война.

– Как? – попита Мърсър, привлечен от разговора въпреки мрачното си настроение.

– Хюсеин и армията му били избити до последния човек. Те станали първите мъченици на исляма. Хомейни каза на народа си, че сунитът Саддам Хюсеин е съвременното превъплъщение на Язид и че за да го победят, всеки иранец трябва да се пожертва, както е направил Хюсеин. Нещо повече, издаде указ, че на всеки, който се пожертва, му е гарантирано място в рая. Така с един ход той анулира написаното в Корана, че самоубийството е грях, и създаде първите атентатори самоубийци в Близкия изток. Докато се биеше срещу иракчаните, Хомейни изпрати обучени военни в Ливан по време на тяхната гражданска война и окупация от Израел, за да разпространят мълвата, че самоубийствените атентати не са грях, а славна саможертва пред Аллах. Не забравяйте, че това е изрично забранено от Корана. Той обаче успя да убеди отчаяния народ, че неговите думи отменят силата на Божиите слова към Мохамед. Разбира се, слухът за декрета му стигна до Западния бряг и ивицата Газа, където мюсюлманите отново се сражаваха срещу превъзхождаща ги сила. Ето как младите хора бяха убедени от един луд човек, че отнемането на собствения живот чрез взривяване на автобус или ресторант служи на Божия промисъл.

– И после единадесети септември – отбеляза Кали.

– И Мадрид, Лондон, Индонезия, Пакистан и Ирак.

Списъкът продължава. – Ахмед хвърли фаса си и го стъпка. – Шиитите и сунитите винаги са имали трудни взаимоотношения, но не всякога е било като днес. Сега е приемливо сунит с петнадесет килограма пластичен експлозив да влезе в шиитска джамия и да се взриви. Хомейни отприщи жестокостта на кървавата война, разделила исляма, само за да победи съседа си.

– Може ли да бъде спряна?

– Не и докато не се появи силно духовенство, което да анулира декларацията на Хомейни и отново да обяви самоубийството за грях. Никога няма да престана да подчертавам важното значение на действията му и какви поражения е нанесло на вярата ни. За жалост нахлуването на вашата страна в Ирак не помогна за решаването на въпроса. – Той вдигна ръка, когато видя, че в очите на Кали блесна гняв. – Не казвам, че Саддам Хюсеин не е тиранин или че трябваше да остане на власт. По време на нападението Франция и Русия искаха да сложат край на ембаргото и съм сигурен, че иракчаните щяха да получат атомните оръжия, които отчаяно желаят. Не, нахлуването беше необходима стъпка в по-големия мащаб на световните събития, но това не означава, че не разбуди гнездо на оси.

Мърсър изведнъж си спомни първите думи на Ахмед, когато бе дошъл при тях.

– Вие казахте, че по-вероятните мишени на Фейнс и плутония са Истанбул, Анкара или Баку. Защо?

– Слушали сте внимателно. Браво – каза професорът, сякаш сега хвалеше непослушния студент, когото по-рано е смъмрил. – Мислех, че сте под влияние на погрешната представа, че Ал Кайда финансира Поли Фейнс, че искат да замърсят някой американски град с плутония, за да накарат света да се страхува още повече. Случаят не е такъв. Няма тероризъм заради самия тероризъм. Всеки акт има определена цел.

– Като например да се изгонят САЩ от Ирак или Израел от Западния бряг – прекъсна го Кали.

– Не съвсем – отвърна Ахмед. – Това са официално обявените цели, но организаторите на самоубийствените атентати в крайна сметка искат власт. Горкият нещастник, който се взривява до полицейски контролно-пропускателен пункт, мисли, че се бори за освобождаването на народа си. Хората, дали му експлозивите, просто го използват като инструмент, за да осъществят политическите си амбиции. Желанието им е да

контролират семейството на човека. Това е вярно за всичките случаи. Организаторите на атентатите в Лондон и Мадрид искат да изгонят Съединените щати и интересите на Запада от Ирак, въпреки че извършителите дори не бяха иракчани. Онези, които дърпат конците, искаха точно това. Желанието на взривилите се самоубийци е да отидат в рая. За съжаление вашите медии се фокусират върху редниците и обръщат малко внимание на генералите.

Мърсър видя грешка в логиката на Ахмед.

– Ако това е вярно, тогава кого иска да контролира Осама бен Ладен, след като той планира терористичните актове на единадесети септември?

– Да, планира ги – съгласи се професорът. – Но плати ли ги?

– Той има милиони. Разбира се, че ги е платил.

– Но как е забогатял?

– Мисля, че баща му е заможен предприемач или нещо подобно в Саудитска Арабия.

Ибрахим Ахмед не отговори. Чакаше, защото знаеше, че Мърсър ще направи връзката.

– Искате да кажете, че саудитите са платили за атаките? Няма доказателства, че са замесени, освен че повечето атентатори бяха саудитски граждани.

– Това не е ли достатъчно? – иронично попита Ибрахим.

– Според вашия начин на мислене американското правителство е организирано атентата в Оклахома Сити, защото Тимъти Маквей⁸ е американец. Не го вярвам.

– Е, може би преувеличих нещата – отстъпи Ахмед. – В саудитското правителство обаче има фракции, които изгарят от желание да видят Съединените щати с нарушено равновесие. И сега са избрали нов човек, който да им помогне да осъществят плановете си. По-рано беше Осама бен Ладен, а сега плащат на Поли Фейнс да им върши мръсната работа. Човекът, който е пряко замесен, е представителят на Саудитска Арабия в ОПЕК и работи в Обединените нации в Ню Йорк. Мохамед бен Ал-Салиби.

Мърсър и Кали се спогледаха. Мърсър съвсем не очакваше това. Освен че изнасяше фанатици от екстремистката групировка „Уахаби“ във всички краища на земното кълбо, Саудитска Арабия никога не беше

8. Американски терорист, обвинен и осъден за атентата в Оклахома, при който загиват над 200 души. Според официалните власти Маквей е единък, но много конспиративни теории смятат, че зад атентата стоят тайни организации. – Б. пр.

заплашвала съседите си. А Ибрахим Ахмед твърдеше, че саудитите са отговорни за най-голямата терористична атака в историята и сега искат да използват мръсна бомба срещу съседни страни.

– И за да разберете нашата вина като еничари в събитията напоследък – добави Ибрахим, – бабата на Салиби е откраднала сърцето на моя наставник. Предполагам, че тя е казала на Салиби за аламбика и страховете му възможности.

Мърсър не се интересуваше от това. Все още се мъчеше да проумее защо някой в Саудитска Арабия би извършил подобно нещо.

– Не разбирам. Защо?

– Разсъждавайте като Хомейни – отвърна професорът. Искаше Мърсър сам да стигне до правилния извод. – Това е война, доктор Мърсър, а всяка война се води за власт. Бъдете по-циничен, отколкото сте обикновено.

– Петрол – каза Кали. – Каспийският нефт.

– Съжалявам, Мърсър, но госпожица Стоу позна преди вас.

Кали се обърна към Мърсър.

– Когато бяхме у вас, говорихме, че единственият начин да се победи фундаментализмът е петролът да излезе от употреба. Единственият начин за саудитското правителство да крепи къщичката си от карти, е да продължават да са главният ни източник на петрол. Ако започнем да получаваме необработен нефт от Каспийско море, те ще останат на заден план.

– Два главни петролопровода вече работят, единият към руското черноморско пристанище Новоросийск, а другият ще пренася един милион барела годишно към турския град Сейхан на Средиземно море – каза Ахмед.

– И заповедите на Поли са да извади от строя каспийската петролна инфраструктура, така ли? – попита Мърсър и сам отговори на въпроса си. – Няма да стане дори ако вземе още повече плутоний. Само атомни бомби или повсеместна атака могат да разрушат всичките рафинерии, пристанища за танкери, тръбопроводи и терминали около Каспийско море. Не съм специалист по петрола, но съм виждал снимки на Баку. Инфраструктурата само на този град е огромна.

– Не сте достатъчно циничен. Не е необходимо да се разрушават нещата, които споменахте. Трябва само да изпратят атентатори самоубийци на няколко ключови места и духовни водачи и имами да подстрекават вярващите. Накратко казано, ще има десетки, дори стотици „мъченици“, готови да се самоубият, наивници, които вярват, че се бият в

свещена война срещу християнството, когато всъщност защитават саудитските петролни интереси. До няколко месеца нефтът от Каспийско море ще намалее до слаба струя и Саудитска Арабия и останалите страни от ОПЕК ще са в безопасност.

– Имат ли такива духовни водачи по места?

– Чувал съм ги в джамиите в Баку, Истанбул, Анкара и Грозни, където чеченците вече използват атентатори самоубийци за собствените си цели.

– Какво му става на този свят, по дяволите? – риторично попита Мърсър. Беше му неприятно, но виждаше логиката в конспирацията.

– Въпросът, който често си задавам и на който е по-трудно да се отговори, е „защо“ – тъжно отвърна Ибрахим.

Мърсър нямаше да си позволи да се хване в капана. Цял живот беше търсил доброто в хаоса. Образът, запечатал се най-трайно в паметта му от скорошното му пребиваване в Африка, не бе на мизерията, нещастията и кръвопролитията, а на бежанеца, който му бе подарил доматиите, защото е спасил семейството му. Никога нямаше да забрави този човек.

Беше прекалено лесно да се поддаде на омразата и злото. Беше съкрушен от смъртта на Тиса, сломен от загубата, но сега осъзна, че позволява на болката да го превърне в нещо различно, в нещо, каквото не е бил никога. Да, едно беше да скърби до края на живота си, но съвсем друго – да позволи смъртта ѝ да отрови душата му.

Хари Уайт се опитваше да му го каже. Че не трябва само да скърбиш за загубата на един човек, а да направиш равносметка на живота си и да решиш как да живееш със спомените. Че изборът си е твой.

– Трябва да ги спрем. – В гласа на Мърсър прозвуча твърдост, подсилена от ново чувство за увереност.

Кали, изглежда, усети това и се втренчи в него.

– Моят дълг като еничар е да пазя Аламбика на Скендербег – заяви Ахмед. – Нямаме други задължения. Ако Фейнс се опита да го намери, ще пристъпим към действие. Плутоният и онова, което той ще направи с него, не са наша грижа.

– Ами отговорността ви като човешко същество, за Бога? – попита Кали.

– Не го правя заради Господ, госпожице Стоу. Посветих живота си да пазя хората на тази планета от оръжия за масово унищожение, също като другите преди мен. Мисля, че това е достатъчно.

– Глупости! – извика Мърсър.

Ибрахим Ахмед повдигна вежди и се подсмихна.

– Съобщавате ни по малко информация само за да изострите апетита ни и да ни накарате да действате. Искахте да се замесим, защото се нуждаехте от помощта ни. Нямахте да се наложи да ни спасявате в Ню Йорк, но ни заведохте там, като ни подхвърлихте манерката в Африка.

Ченето на професора увисна, черните му очи се ококориха.

– Как разбрахте?

– По две причини. – Мърсър започна да брой на пръсти. – Първо, жената, която ми даде манерката, беше нервна. Дори я изпусна, все едно не знаеше как да я държи. А нали би трябвало от дете да е носила вода с нея? Държеше се обаче така, сякаш я вижда за първи път. Второ, няма начин брезентовата калъфка да е оцеляла седемдесет години в джунглата. Дали сте я на жената няколко дни преди да ние да отидем в селото. Знаели сте, че ще дойдем.

Кали бе изумена.

– Чакай малко. Как е разбрал, че ще идем в селото?

– Спомняш ли си, когато ти казах, че съм изпратен от Обединените нации да търся минерални залежи, които знам, че не са там? Всичко е било нагласено от самото начало. Адам Бърк, представителят на ООН, който ме помоли да отида там, е искал да намеря плутониевата мина. Предполагам, че го познавате, нали? – обърна се той към професора.

– Да. Бъркате обаче името му. Той се казва Адхам Берк. Преди петнадесет години беше мой студент.

Мърсър не беше виждал този човек, а само бе разговарял с него по телефона. И не бе доловил акцент.

– Да, аз нагласих нещата. – Гласът на Ахмед изведнъж прозвуча уморено, но и облекчено, защото най-последно разкриваше истината. – Вие имате уникален талант и връзки, каквито корпусът на еничарите няма. Трябва да призная, че и вие, също като доктор Мърсър, госпожице Стоу, сте жертва на машинациите ми.

– Какво?! – извика тя.

– Кой, мислите, разпространи информацията за повишения брой на раковите заболявания в селото? Нямахте време да разговаряте много с него, но вероятно ще познаете гласа на моя ученик Деврин, когато се върне. Той ви се обади и се представи за човек от Центъра за контрол върху заболяванията.

– Какво щеше да стане, ако с Кали не се бяхме срещнали? – попита Мърсър.

– Беше неизбежно – надменно каза Ибрахим.

– Не беше – възрази Кали. – Щях да продължа сама, ако някакъв

глупак не беше използвал джипа ми за мишена, за да се упражнява да стреля.

Ахмед я погледна търпеливо и многострадално.

– Вие ли бяхте? Той кимна.

– Ами ако бях отказал да ѝ помогна? – попита Мърсър.

– Драги ми докторе, уверявам ви, че не бяхте избран произволно.

Нито вие, госпожице Стоу. Поколебахте ли се дали да ѝ помогнете? Не, разбира се. Нямаше да ѝ откажете. Вашата надеждност е едно от най-ценните ви качества.

– Господи – измърмори Мърсър и прокара пръсти през гъстата си коса. През цялото време беше играл ролята на наивник и сяпо бе вървял по следата от трохи, оставена от Ахмед. Професорът го наричаше „надеждност“, но Мърсър го смяташе за предсказуемост. – Какво се случи в селото, по дяволите? – обвинително попита той. – Оставихте Дайс и Фейнс да избият нещастните хора.

По лицето на Ибрахим премина сянка на вина и угризения.

– След всичкото внимателно планиране ще повярвате ли в нещо толкова глупаво като спукана гума? Забавихме се по пътя от Киву, докато ви следяхме, и пристигнахме, когато всичко беше свършило.

– А клетата Серена Балард? – попита Кали. – И тя ли спуска гума в Ню Джързи?

– Госпожица Балард прекара един наистина ужасен за нея ден в един хотел във Филаделфия, така че Поли не можа да изтръгне информация от нея. Сцената в дома ѝ беше нагласена. Използвахме кръв, взета от моите хора. В момента тя си е вкъщи. Убеден съм, че е объркана, но трябваше да намеря начин да ви предупредя, че Поли Фейнс знае, че сте отишли в Атлантик Сити. Нямах представа, че е стигнал до хотела ви толкова бързо.

Мърсър и Кали се спогледаха облекчено. И двамата харесваха Серена и бяха приели тежко смъртта ѝ, още повече, че преди да умре, е била изтезавана от Фейнс.

По пътя за мината се зададе узка, по-нов модел от онези, които Поли Фейнс бе докарал, за да обере стария склад. Зад волана седеше младият Деврин. Спря до тях, смъкна стъклото и бързо заговори на турски. Извади сателитен телефон. Ако се съдеше по преbledнялото му лице и едва сдържания гняв в гласа му, новината не беше добра.

– Какво има? – попита Мърсър. Стомахът му изведнъж се сви.

– Закъсняхме.

Новоросийск, Русия

Първоначално основан като колония на италианския град-държава Генуа през тринадесети век, по-късно Новоросийск бе станал крепост на Отоманската империя до превземането му от Русия през 1808 година. След разпадането на Съветския съюз, когато много пристанища в Черно море бяха предадени на Украйна и Грузия, градът се беше превърнал в най-големия руски износител на нефт. Всяка година го посещаваха над хиляда танкера, контейнеровози и товарни кораби. Половината износ на зърно на Русия минаваше през Новоросийск, както и една трета от петрола ѝ. Ограден от трите страни от Кавказките планини, градът с население двеста и петдесет хиляди жители беше сгъстен в северната част на дълбоководен залив със същото име.

Корабите с тегло над две хиляди тона трябваше да се обадят на началника на пристанището няколко дни преди да влязат в залива и беше задължително да ги преведе лоцман. Танкери с товароподемност триста хиляди редовно посещаваха петролния терминал в източната част на града и отправящият се към морето трафик се следеше строго. За сметка на това двадесет и пет метровият риболовен кораб, който влезе във вътрешното пристанище на разсъмване, премина необезпокояван от морските власти.

Само няколко чайки му обърнаха внимание, спуснаха се и закръжиха над палубата, привлечени от миризмата на риба, но не можаха да намалят храна.

Тримата мъже на борда бяха тренирали на откраднатия кораб, докато пътуваха от Албания през Босфора и през Черно море, където похитителите професионалисти бяха взели парите си и се бяха върнали в родината си. Най-възрастният беше двадесет и три годишен саудитски арабин – той ръководеше мисията. Тийнейджърът от Сирия Хасан се оправяше с техниката.

Нямаше да могат да преминат сами Босфора, да заобиколят Турция и да стигнат до пристанище Сейхан, както Ал-Салиби беше казал на Григорий Попов, за да го убеди да помогне за набавянето на плутония. Трудно преминаха дори тридесетте мили в залива на Новоросийск.

Тънките, почти женски ръце на Хасан изглеждаха твърде нежни върху грубото кормило: миглите му бяха дълги и извити. Двамата му другари стояха зад него в тясната кабина на шурвала. Единият държеше

коран, а пръстите на другия премятаха броеницата, която му беше дал водачът на религиозното училище в Пакистан, където го бяха вербували за мисията.

Бяха им казали, че мъченичеството ще им осигури място в рая, където ги чакат прекрасни девиси. Всички непрекъснато дразнеха Хасан, защото беше красив и приличаше на момиче. Обясниха им също, че ще нанесат голям удар върху кръстоносците, че имената им ще бъдат запомнени навеки и че целият мюсюлмански свят ще се обедини в братство на джихад срещу Америка.

Хасан не беше виждал американци, но го бяха научили да ги мрази с всепоглъщаща страст, която не разбираше. Учителите, приятелите му и имамите в джамиите твърдяха, че Съединените щати искат да унищожат исляма, че са предизвикали вълните цунами в Индонезия, убили са стотици хиляди негови братя и сестри, че разпространяват болести в мюсюлманските страни в Африка и че сами са взривили Световния търговски център като оправдание да нападнат арабския свят.

Хасан беше умно момче и се учеше добре, но въпреки това не бе поставял под съмнение разказите за САЩ, защото никой от приятелите му не го правеше, а той не искаше да му се подиграват. Всъщност често се хвалеха помежду си и се надпреварваха да измислят лъжи в опит да се перчат колко много мразят Америка. Повечето им истории бяха детински мръсотии – че американците правят секс с животни или ядат изпражненията си, но разпалваха фанатизма им и накрая Хасан доброволно предложи услугите си да помогне Съединените щати да престанат да обиждат Аллах. В известен смисъл тъкмо връстниците му го подтикнаха да стане камикадзе.

Докато навлизаха в пристанището, видяха огромните петролни танкери, закотвени на кея. Някои бяха дълги над триста метра и приличаха повече на стоманени острови, отколкото на плавателни съдове, кръстосващи океаните. До тях имаше пристан за контейнеровози с голям кран. Боядисаните в ярки цветове контейнери на кея отзад приличаха на части на детски конструктор, подредени в правилни редици. Дори в този ранен час работниците товареха контейнери на един от корабите от камиони, които чакаха на опашка на кея.

Заповедите им бяха изрични. Трябваше да докарат риболовния кораб колкото е възможно по-близо до терминала за танкери и после да взривят петстотинте тона гориво и изкуствен тор в трюмовете му. Специалните варели, докарани им предишния ден от едноокия мъж, бяха на палубата.

Хасан се помъчи да си представи рая, но видя само сълзите на сестричката си, когато напускаше Дамаск, за да отиде в пакистанското училище, където го беше завербувал великият саудитски халиф Мохамед бен АлСалиди. Спомни си навъсеното лице на баща си, който не разбираше защо синът му предпочита да умре, вместо да поеме семейния железарски магазин. Майка му се беше заключила в спалнята и ридаше неудържимо.

Водачът на терористичната клетка, пъпчивият саудитски арабин Абдула, пръв забеляза проблема и блъсна Хасан по рамото. Лъскав патрулен катер тъкмо заобикаляше високия нос на един танкер, чакащ реда си да бъде напълнен с непреработен нефт, пренесен по петролопровода от Казахстан.

Вгълбен в спомените и чувствата си, Хасан се стресна. Светлините на патрулния катер не бяха запалени, а техният кораб трябваше само да пресече границата, зад която се намираха супертанкерите, но въпреки това Хасан изпадна в паника. Увеличи тягата докрай и рязко завъртя кормилото надясно.

Корпусът и надстройката на риболовния траулер бяха очукани и стари, но в машинното отделение беше монтиран нов дизелов двигател „Волво“. От двата комина изригна черен пушек – моторът реагира моментално на неочакваната команда.

Корабът се наклони на една страна и водата заля перилата на левия борд.

– Хасан! Варелите!

Двата варела на предната палуба се бяха прекатурили и се търкаляха към перилата.

Служителите на пристанищната охрана бяха добре обучени и щом видяха, че става нещо странно, реагираха незабавно. Червените и сини светлини на хоризонталната греда на откритата лоцманска кабина блеснаха. Сирената започна да вие и катерът се насочи към траулера.

Хасан видя, че ще изпуснат безценните варели – всъщност не знаеше защо са толкова важни. Завъртя руля в противоположна посока, без да намалява тягата. Риболовният кораб се наклони надясно и варелите за миг спряха, но после започнаха да се търкалят на другата страна. Това напомни на Хасан за играта, която имаше като малък: трябваше да вкарва мънички метални топчета в чашки и да не им позволява да излязат, докато не ги събере всичките.

Само че сега губеше играта. Реагира твърде бавно на неумолимото търкаляне на варелите. Първият се блъсна в ерозиралите от солта

перила. Металът се огъна, но издържа. А после вторият варел се тресна в първия. Перилата се откъснаха и двата двеста и петдесет килограмови варела се претърколиха през борда и изчезнаха в тъмните води на залива.

Хасан погледна Абдула. На красивото му лице бе изписано объркване и срам.

– Какво да правим?

Патрулният катер беше на осемстотин метра и бързо се приближаваше. На борда имаше трима униформени. Единият държеше пушка, другият караше, а третият крещеше в мегафона.

Абдула изруга. Не си представяше така срещата с Аллах – да бяга от руски катер.

– Обърни – изръмжа той.

Хасан отново завъртя кормилото, мина през разпенените води и се приближи още до терминала за танкери.

Патрулният катер вече беше на петдесет метра и мъжът с пушката стреля.

– Трябва да спрем! – извика Хасан. – Не сме достатъчно близо. Може да се предадем.

– Не. – Абдула държеше детонатора, с който щеше да взриви пластичните експлозиви, поставени между варелите с амониев нитрат и гориво.

Когато избухна, риболовният кораб все още беше на цяла миля от най-близкия танкер. Експлозията проби в морето дупка, широка осемстотин и дълбока двадесет и пет метра. Траулърът и патрулният катер бяха изпепелени мигновено, ударната вълна, която се разпространи от епицентъра със свръхзвукова скорост, строши всички прозорци на пристанището. По-леките постройки на кея се струтиха. Кранът издържа на взрива, но контейнерите зад него изпопадаха, много се отвориха и съдържанието им се разсипа на земята.

Експлозията изпрати вълна във всички посоки. В открито море тя беше безобидна, но огромна стена вода заля пристанището. Танкерът, който чакаше да го натоварят, не носеше баласт и газеше плитко. Вълната се удари в тристаметровия му борд и го люшна опасно. Титаничните сили разцепиха корпуса по кила и танкерът започна да потъва. Подводните тръбопроводи, захранващи плаващия терминал, се скъсаха и на повърхността на залива изригна петрол: грамадни вонящи гъсти петна.

Огненото кълбо, издигащо се в средата на залива, закри слънцето, което изгряваше над планините. Тъмният стълб от огън и пушек,

наподобяващ ядрена детонация, се извиси на хиляда и двеста метра. Силата на експлозията постепенно намаля и морето нахлу обратно в празнината, която взривът беше отворил във водата. Стремителният поток, породен от движението ѝ, откъсна плаващите докове от въжетата и потопи един туристически параход и няколко рибарски кораба. Един товарен кораб, който тъкмо излизаше от пристанището, беше повлечен назад и се блъсна в друг, който вли-заше в залива. Корпусите и на двата се пробиха и те започнаха да се пълнят с вода.

Отекващият тътен на експлозията бавно заглъхна. Чуваше се само пронизителното пищене на алармите на хиляди коли.

Двата контейнера вече бяха на дъното на развълнуваното море. Бяха огънати, но не бяха пробити. Бяха обаче близо един до друг и плутоният от единия започна да зове плутония в другия като любим след раздяла. Реакцията щеше да продължи доста време, но засилващият се обмен на заредени частици все пак щеше да достигне критичната точка и свързването им щеше да бъде ознаменувано с експлозия, много по-смъртоносна от взрива, разрушил пристанището.

– Какво е станало? – попита Мърсър, понеже Деврин и Ахмед продължаваха бързо да разговарят на турски и той не разбираше нищо.

– Експлозия в Новоросийск.

– Петролното пристанище, за което споменахте? – попита Кали.

– Какво е положението? – продължи Мърсър.

– Съобщенията пристигат в момента. Пристанището е изравнено със земята. Горят кораби и много сгради. Според медиите има хиляди жертви. Свидетели твърдят, че е бил малък ядрен взрив.

– Поли не може да пречисти плутония и да направи бомба толкова бързо. Било е мръсна бомба.

– Все едно – каза Кали. – Пак е лошо. Разпръскването на плутониев прах над морето ще направи изчистването невъзможно. Ще минат десетилетия, докато морето отново стане безопасно, ако това изобщо някога стане.

– Ще трябва да съобщим на властите за плутония – каза Мърсър, мислеше за логичните стъпки, които ще предприемат руснаците. Пристанището щеше да е претъпкано със спасители, пожарникари и медицински екипи, които щяха да работят в невидим облак от свъръзаредени плутониеви атоми. Вдишването дори на малко количество радиоактивен прах щеше да причини рак с неописуема интензивност. – Трябва да евакуират града колкото е възможно по-скоро.

Ахмед каза нещо на Деврин и той даде на Мърсър сателитния си телефон.

– Не знам с кого да говоря, за да убедя руснаците да евакуират града – каза Ибрахим.

Мърсър изчака една секунда, докато телефонът се свърза със сателит в орбита, и набра служебния номер на Айра Ласко. Отговори секретарката му.

– Каръл, обажда се Филип Мърсър. Трябва незабавно да говоря с Айра.

– Съжалявам, но той е на среща с президента и екипа за национална сигурност. Предполагам, че си чул какво е станало в Русия. Да му предам ли нещо?

– Имам важна информация за експлозията. Трябва да ме свържеш с него.

– Ще приключат след час и нещо. Ще му кажа да ти се обади.

– Говоря по сателитен телефон и връзката може да се разпадне всеки момент – отговори Мърсър, мъчеше се да обуздае гнева си. – Знам, че си свикнала да се справяш с кризи, но ако не ме свържеш с него, хиляди хора ще умрат от ужасна смърт.

Изминаха няколко секунди. Телефонът бръмчеше в ухото му.

– Добре. Ще те прехвърля в залата за извънредни ситуации.

Свърза го с полковника от морската пехота, който стоеше на пост пред залата за извънредни ситуации, намираща се дълбоко под Белия дом. Мърсър каза само думите „мръсна бомба“ и полковникът влезе в стаята и даде телефона на Айра Ласко.

– Какво става, Мърсър? – раздразнено попита той.

– Закъсняхме. Попречих на Фейнс да вземе всичкия плутоний, но той успя да измъкне два варела с петстотин килограма руда. Мисля, че е в Новоросийск.

– Имаш ли доказателства?

– Не, но Фейнс открадва два варела плутоний и двадесет и четири часа по-късно град, до който може да се стигне сравнително бързо с кола, е изравнен със земята. Не вярвам на случайни съвпадения.

– Вече се свързахме с руснаците. Моят приятел Григорий Попов страшно се ядоса, че може да е дело на екстремисти, но каза, че са претърсили пристанището с гайгерови броячи и детектори за гама-лъчи. Мястото е чисто.

Мърсър не очакваше това.

– Плутоният трябва да е там. Може би контейнерите не са се

пробили или уредите им не са точни, но знам, че е там. – Замисли се за секунда. – Как са го направили? Имам предвид експлозията.

– Рибарски кораб, натъпкан с експлозиви, по всяка вероятност амониев нитрат и гориво. Приближавали се към танкерите, но ги забелязал патрулен катер. В последното си съобщение хората от патрула казали, че корабът обръща и изхвърля контрабандна стока. Миг по-късно се взривил и изравнил със земята две квадратни мили.

– Айра, контрабандната стока са били варелите. Обзалагам се, че просто са се изтърколили от палубата. Действай без Попов. Свържи се с шефовете му, ако трябва.

– Насмалко да го направя, когато говорихме за плутония първия път. Казах ти, че той е много потаен човек.

Думите му подсетиха Мърсър за нещо. Какво го беше посъветвал Ахмед? „Бъдете по-циничен, отколкото сте обикновено“. Цинизмът се раждаше от страданията, но Мърсър можеше да го използва.

– Експлозията е станала сутринта, нали? Ще минат часове, преди да започнат спасителна операция, и приятелят ти Попов е казал, че вече са проверили за радиоактивни материали. Това стандартна оперативна процедура ли е?

– Не знам – предпазливо отговори Айра. – За какво намекваш?

– Ти спомена, че руснаците не са знаели, че имат този плутоний, докато не си им казал за него. А после, два дни по-късно, Фейнс се появява точно преди да пристигнем ние. Има гранатомет, достатъчно мощен да свали хеликоптер и да отблъсне цяла армия. Ами ако Попов му е съобщил информацията?

– И го е оставил да взриви едно от най-важните пристанища в Русия? Той е потаен, но не е луд.

– Айра, имам достоверна информация, че в дъното на цялата тази история стои фракция в Саудитска Арабия, която не иска каспийският нефт да стигне до крайната си цел. Ами ако са казали на Попов, че ще ударят другия голям петролен терминал в Турция? Не би му пукало. Всъщност това би помогнало на Русия, понеже елиминира конкуренцията.

– Освен ако не е бил измамен.

– Той трябваше да дойде в мината днес. Какво прави в Новоросийск?

– Там е от вчера.

– Чакай малко. – Мърсър отиде до Саша Фьодоров, който говореше с пилота. – Саша, защо Григорий Попов би отишъл в Новоросийск

снощи?

Фьодоров го изгледа объркано.

– В Новоросийск? Не знам защо е там. Снощи трябваше да кацне в Самара и да дойде тук с влака. Но вече е късно за това.

Мърсър му кимна и продължи да говори с Айра:

– Попов е трябвало да е в Самара, а не на Черно море. Задай си въпроса дали мислиш, че може да помага на Фейнс, ако смята, че плутоният ще бъде използван извън Русия?

Ласко не отговори и Мърсър разбра всичко, което искаше да знае.

– Свържи се с по-високопоставените от него, Айра. Той протака, за да може да вземе варелите, да ги върне тук и да прикрие всичко.

– Неприятно ми е да го кажа, но е възможно.

– Спомняш ли си Ибрахим Ахмед, турския професор, с когото се опитвах да се свържа? В момента той е при мен. Оказа се, че е и шеф на еничарите. Но най-важното е да спрем фундаменталистите да поемат отговорността за експлозията и да вдъхновят други в региона да подемат борбата. Тези тъпотии се подхранват една от друга. Ако го спрем сега, ще си спестим много проблеми за в бъдеще.

– Какво трябва да направим според теб?

– Да убедите руснаците да не оповестяват, че е терористичен акт. Нека съобщят, че е индустриално произшествие, експлозия на петрол от танкер или нещо подобно.

Ахмед му каза нещо само с устни и Мърсър закри с ръка телефона и го помоли да повтори.

– Някаква екстремистка групировка ще поеме отговорността за атаката по интернет. Властите трябва да са готови да отрекат подобно изявление.

– Умно.

– Професор съм все пак – отвърна Ахмед.

– Айра, трябва да следиш уебсайтовете и да затвориш всеки, в който пише, че терористи поемат отговорността за взрива.

– Нещо друго? – попита Ласко така, сякаш си водеше записки.

– Не знам. Ти си по комуникациите. Имаш ли вест от Букър?

– Още не. Дай ми телефонен номер и ще ти се обадя веднага щом науча нещо за Букър или руснаците. И не се самообвинявай. Свърши страхотна работа.

Айра затвори. Последните му думи трябваше да повишат настроението на Мърсър, но го накараха да се почувства още по-зле.

Подаде сателитния телефон на Фьодоров и каза:

– Свържи се с началниците си. Влакът няма да дойде. Трябва да изпратят друг хеликоптер, защото мисля, че Григорий Попов ни е предал.

– Какво?!

– Смятам, че тъкмо той е казал на Поли за плутония. Отначало мислех, че може да има изтичане на информация от моя страна, но по-логично е Попов да е излъгал шефа ми и да е предал и родината си. Какво знаеш за него?

– Не много – призна Саша. – Заместник-министър, бивш адмирал. Казват, че харесвал западните спортни коли. Няма да се изненадам, ако има взимане-даване с престъпни елементи: все пак днес в Русия това е единственият начин да се сдобиеш с власт.

– Мислиш ли, че би продал радиоактивен материал на черния пазар?

Саша се намръщи.

– Не знам. В този свят всичко е възможно. Людмила и колегата й се приближиха по релсите.

Людмила изглеждаше невъзмутима както обикновено, но ученият до нея сякаш всеки момент щеше да получи инфаркт. Тя каза нещо на Саша, после отиде да се нахрани.

– Какво каза? – попита Мърсър.

Кали се беше присъединила към тях. Ибрахим Ахмед и Деврин Еджемен се бяха уединили малко встрани.

– Контейнерите не са се отворили.

– Слава Богу.

– Били са натоварени на два вагона. Останалите са били празни. Имало шейсет и осем варела, общо седемдесет с двата, които е откраднал Фейнс. Засега има само леко затопляне, но Людмила каза, че трябва да изолираме варелите един от друг, за да не може плутоният да достигне критична маса и да експлодира.

– Права е – рече Мърсър. – Но не можем да направим нищо. – Той млъкна. – Хм, вероятно можем. Има ли списък на нещата в склада?

– Не, доколкото ми е известно. Мърсър погледна Кали.

– Мисля да си поиграем на чиновници и да направим опис – каза тя.

Гумираното защитно облекло миришеше на спарена пот, развалени зъби и урина – отвратителна комбинация, която разбърка консервирания борш в стомаха на Мърсър.

– Как е? – обърна се той към Кали, която тъкмо слагаше качулката на главата си.

– Смърди на съблекалня на момичета от волейболен отбор.

– А моят вони на развалени зъби и пикня. Искаш ли да си ги разменим?

– Не, благодаря.

Стояха пред входа на старата мина заедно с Ахмед, Деврин и Людмила. Рускинята провери защитните костюми и залепи с пластир ръкавиците и ботушите им. После прокара ръце по облеклата, за да се увери, че не са скъсани.

– Може би трябва да оставите тази работа на руснаците – предложи професорът за втори или трети път. – С Деврин смятаме да тръгнем, преди да дойде хеликоптерът. Можем да ви закараме до летището в Самара.

– Вече ви казах. – Кали повиши тон, за да я чуят. – Човекът, който е отговорен за кражбата, ще иска да прикрие вината си. В момента той е в Новоросийск и търси двата липсващи варела. Когато ги намери, ще ги върне на катастрофиралия влак и ще се престори, че не се е случило нищо.

– Ще бъде вашата дума срещу неговата.

– Повярявайте, тази история няма да стигне до съда. – Мърсър провери фенерчето си и резервното в чантата, праметната на рамото му. Нямаше намерение да остава в мината, за да изтощи батерията дори на едното, но беше прекарал половината си живот под земята и знаеше, че трябва да е подготвен за всякакви случаи.

– Госпожице Стоу – каза той и галантно посочи електрокара. – Каляската ни чака.

Настаниха се на тясната седалка. Бедрата им бяха долепени, но не усещаха нищо през дебелията гума.

Мърсър включи двигателя, махна на турците и Людмила и насочи електрокара към мината. Щом влязоха в тъмния тунел, усети, че температурата започна да се понижава, сякаш камъкът изсмукваше топлината от тялото му. Тунелът беше широк десетина и висок четири-пет метра, много по-голям, отколкото беше очаквал. Малките фарове хвърляха слаба светлина само на няколко метра пред тях. Тройните релси на теснолинейката бяха потъмнели от влагата.

Главната шахта се спускаше към недрата на земята почти миля. После стигнаха до първия напречен тунел. Мърсър угаси мотора, за да пести акумулатора, и слезе. Влязоха в тунела. Кали носеше детектор за гама-лъчи и съсредоточено наблюдаваше показанията.

След петдесетина метра стигнаха до просторна изкопана от

миньорите камера.

Мърсър освети каменните колони и подсвирна, когато нещо отрази лъча на фенерчето. Имаше чувството, че е във военен музей. Позна подобния на муцуна на акула ME-262, невероятния реактивен изстребител, който германците бяха разработили в първите етапи на войната. Крилата бяха свалени и подпрени на една колона.

Малко по-нататък имаше друг и после още един. А после видя самолети, които не познаваше. Бяха авангардни дори за днешно време – малки лъскави едноместни изстребители, способни да развият фантастична скорост.

– Сигурно са прототипи на самолети, които нацистите не са имали време да разработят – отбеляза той.

– И добре, че не са го направили, защото нашите бутафорни самолети нямаше да имат шанс.

– Отчита ли нещо детекторът?

– Фонът е леко завишен, но не е като на „Уедърби“. Изследвах пещерата още петнадесет минути, за да са сигурни. Имаше петнадесетина самолета, всичките в забележително добро състояние. Намериха и ракети. Някои бяха монтирани на влекачи като първите ракети земя – въздух. Други бяха малки и можеше да бъдат качени на самолет за директни въздушни битки. Бяха много по-авангардни от всичко, което навремето бяха имали съюзниците.

– Умни са били, нали? – отбеляза Мърсър, докато разглеждаше една ракетна установка, предназначена да изстрелва смъртоносен рояк малки неуправляеми ракети.

– Само си помисли как би изглеждал светът, ако бяха насочили гения си към подпомагане на човечеството вместо към унищожението му.

Качиха се на електрокара и продължиха по леко наклонения тунел. Следващото разклонение разкри друга пещера с пленени германски оръжия. На пейки бяха наредени автомати, каквито Мърсър не беше виждал, имаше и нещо като базука, от която излизаха тънки жички за насочване. На една маса бяха натрупани пушки с извити дула, вероятно за стрелба под ъгъл. На входа стоеше огромен танк, три пъти по-голям от съвременните M-1 Ейбрамс. Веригите бяха широки почти метър и вместо едно-единствено оръдие на квадратната кула великанът имаше две.

– Това е „Маус“ – със страхопочитание каза Мърсър. – Дядо ми беше военен конструктор. Измайстори един такъв танк от метални отпадъци, като гледаше стари снимки. Хитлер заповядал да направят

прототипите, когато някой изказал предположението, че танковете им са уязвими на атаки от качени на влакове оръдия. Разбира се, изобщо не му минало през ума, че съюзниците нямат такива неща. Не знаех, че има оцелели такива танкове от войната.

Кали го погледна подозрително.

– Някога мислил ли си да участваш в телевизионната викторина „Риск“?

– Не обвинявай мен. Фотографската памет е благословия, но и проклятие. Искаш ли да ти кажа какви са спецификациите на танка? Запомнил съм и тях – добави Мърсър и се почука по главата.

– Някой друг път. Сега искам да видя нещо.

– Къде?

– Там. – Тя посочи по-навътре в пещерата.

Въпреки хлада в мината Мърсър се потеше в защитното облекло. Нечистото му тяло добавяше миризмата си към смрадта, просмукала се в гумата. Насочвани от показанията на детектора за гама-лъчи, двамата внимателно се вмъкнаха в една по-малка пещера.

– Виж. – Мърсър посочи каменния под. В прахоляка имаше следи от твърдите гуми на електрокара.

– Страхотен следотърсач си – подразни го Кали. – Можеше просто да вървим по дирята.

Той сви рамене. Тръгна и усети, че глезенът му закачи нещо. За част от секундата се прокле, че е направил тази фатална крачка. Трябваше да се досети, че Поли е оставил изненада. Хвърли се върху Кали, повали я на земята и я закри с тялото си.

Беше се спънал в жица, свързана с гранати с вече извадени до половината взриватели. Бяха скрити зад дебелия гред на входа откъм главния тунел.

– Отвори си устата – изкрещя Мърсър секунда преди взрива.

Трите гранати се взривиха едновременно. Затворената между каменните стени вълна от свръхналягане почти помете Мърсър и Кали. Ако тя не се беше вслушала в предупреждението му, тъпанчетата й щяха да се спукат.

Мърсър се отмести от нея веднага щом вълната премина над тях. Камерата беше пълна с прах и лъчът на фенерчето му не проникваше на повече от петдесет-шейсет сантиметра. Мърсър се изправи на колене, после стана. Беше зашеметен от експлозията. Главата му кънтеше.

Като накуцваше, защото отново беше ударил раненото си коляно, той отиде до изхода и го освети. Гранатите бяха разрушили гредата,

крепила тавана половин век. Пукнатините се разширяваха пред очите му. Парче с размерите на наковалня беше паднало на земята. Мърсър погледна към Кали, като лежеше зашеметена, може би ранена или дори по-лошо, и хукна към главната шахта.

Белият дом, Вашингтон, окръг Колумбия

– Трябва да ми повярваш, Владимир, в интерес на нашите две страни е случаят да не се представя като терористична атака – каза президентът на Съединените щати, като едва прикри раздразнението си, и се заслуша в отговора на руския си колега. – Не може ли да го обявите за злополука и да изглеждате компетентни, или ще признаете, че е било терористичен акт и ще окуражите други фанатици?

Айра Ласко и Джон Клайншмит, прекият му началник, слушаха думите на американския президент, седнали на каналето в средата на Овалния кабинет. Като съветник по националната сигурност, Клайншмит имаше непосредствен денонощен достъп до президента и преди час го беше информирал за разкритията на Филип Мърсър. Геологът неведнъж беше спасявал администрацията, затова когато молеше президента да се намеси, бившият сенатор от Охайо обикновено се съгласяваше.

– Нищо подобно – каза президентът в отговор на руснака. – Един самолет, връзал се в небостъргач, може да е инцидент, но три в един ден и четвърти, паднал в Пенсилвания, и всичко това предавано на живо по телевизията, не е нещо, което може да се престориш, че не се случва. Положението в Новоросийск е различно и ви дава друга възможност... Вече говорихме по този въпрос. Това е война, Владимир, и всеки път, когато те победят, още няколко бойци се включват в редиците им. Подобен удар ще вдъхнови стотици, може би хиляди, да продължат борбата срещу нас... Какво? Не, няма значение. Ако усетят, че каспийският нефт е заплаха, те ще го спрат. Какъв по-добър начин да използваш група хлапаци с промити мозъци, които мислят, че ще отидат в рая, докато си седиш и говориш колко ужасно е, че малка част от населението им мрази Запада толкова много. Да, сега ти си със Запада, независимо дали ти харесва, или не.

Президентът направи груб жест с ръка, сякаш мастурбираше, докато слушаше дългия отговор на лидера на Русия.

– Точно така. Григорий Попов. – Американският президент се усмихна за пръв път, откакто беше започнал разговорът. – Имам двеста помощници и съветници. Не познавам и половината и не мисля, че и ти познаваш твоите. Но от надежден източник знам, че тъкмо Попов е дал плутония в ръцете на атентаторите. Нямам представа защо не е бил взривен, но знаем, че в момента Попов е там, макар да трябваше да се

срещне с член на моя персонал на петстотин мили на север... Искам да изпратиш в Новоросийск доверен човек да разбере какви ги върши Попов. Ако е случайно съвпадение, хубаво, дължа ти лично извинение, но ако съм прав и той претърсва пристанището за изчезналите варели, докато всички останали се опитват да координират усилията си да помогнат, ще разбереш, че не греша. – Гласът на президента стана по-плътен и придоби познатия приятелски тембър, който въздействаше върху всеки слушател. Проучванията на общественото мнение бяха поя казали, че тъкмо този тон му е спечелил десет точки на изборите. – Владимир, изправен си пред национална трагедия, която може да подпали световна война, ако не подходиш към случая както трябва. Имаш пълната подкрепа на Съединените щати, но трябва да вземеш правилното решение. Не доставяй на тия мръсници удоволствието да твърдят, че победата е тяхна. Отнеми им я и спести на нациите ни много по-трудна борба в бъдеще. Става въпрос не само за петрол и власт, но и за сърца и умове. – Той отново млъкна. Красивото му лице беше безизразно. – Благодаря.

– Е? – попита Джон Клайншмит веднага щом президентът затвори.

– Каза, че ще си помисли.

– Не разполага с този лукс – отбеляза Айра. – След един-два часа по интернет ще се разпространи, че терористи са взривили пристанището и са спрели притока на петрол от Казахстан.

Президентът го погледна.

– Поставихме го в трудно положение. Поискахме да излъже народа си за най-големия терористичен акт след единадесети септември и в същото време му казахме, че може да е замесен един от най-доверените му съветници.

– Вие какво бихте направили, господин президент?

– Би ми се искало да изляза чист и да оставя нещата да се подредят сами, но нашият уважаван руски колегат е много по-прагматичен от мен. Инстинктът ми подсказва, че ще се съгласи с нашия сценарий, но в подбран от него момент ще поиска услуга за услуга.

Искаше му се да разкъса защитното облекло и да атакува купчината отломки с голи ръце, защото Кали щеше да си помисли, че я е изоставил и е избягал. Насили се да се успокои. Филтрите на костюма не можеха да се справят със задъханите му бели дробове и имаше чувството, че се задушаваше. Пластмасовият визьор на шлема беше замъглен и той виждаше само на един-два метра в задушавания прах.

Тръгна пипнешком като слепец. Угаси фенерчето, защото беше

безполезно.

Едно от най-важните правила за спасяване в мина, което беше научил от баща си, беше да не оставяш другарите си, ако стане срутване. Съдбата решава дали ще живееш, или ще умреш, но трябва да сте заедно. За да можете да разчитате един на друг, докато чакате спасителите. Точно затова Мърсър пренебрегна подготовката и се подчини на инстинкта си да побегне. Защото нямаше да дойде спасителен екип.

Взривът не беше достатъчно силен, за да се усети на повърхността, и дори ако Саша, Людмила и Юрий се разтревожеха след един-два часа, едва ли щяха да тръгнат да ги търсят, още повече че Мърсър и Кали бяха взели единствените три фенерчета. Дори войниците от спасителния хеликоптер да се опитаха да ги изровят, вероятно щяха само да влошат нещата и да причинят по-голямо срутване. А ако проявиха благородумие и извикаха специалисти по спасяване в мини, те щяха да дойдат чак след няколко дни. Мърсър не можеше да си позволи да чака толкова.

Пръстите му, предпазени от тежките ръкавици, докоснаха нещо гладко в мрака. Беше намерил електрокара. Качи се на седалката, включи двигателя и усети окуражителните му вибрации. Светна фаровете. Върна се при мястото на срутването, но вместо да атакува купчината направо, започна да отмества по-големите късове, за да освободи пространство за действие.

Когато прахът се слегна, слезе и огледа отблизо кои камъни са стабилни и кои се клатят. Мислено състави карта на всеки камък, който искаше да отмести, и изчисли какъв ще е ефектът върху останалите в купчината, така както гросмайстор планира цели игри, преди да направи първия ход, защото знае как ще реагира противникът. Мърсър отлично познаваше противника си: беше се изправял пред него десетки пъти в реалния живот и хиляди пъти в кошмарите си. Помъчи се да не мисли, че Кали е от другата страна на срутването, уплашена, че ще умре сама в студената утроба на земята.

Клекна, взе една буца и я разтроши с пръсти. Втренчи се в частиците. След това се наведе да види как са паднали на земята. Беше доволен от резултата, но все пак взе още една и отново започна да я анализира.

Съставът не бе точно такъв, какъвто беше очаквал, така че той промени плана си и се залови за работа. В известен смисъл беше като майстор бижутер, на когото предстои най-важното шлифоване на диамант в кариерата му. Само че успехът или провалът не се определяха от едно бързо движение, а от десетки.

Отне му час, докато изрови с електрокара проход до средата на

купчината и там попадна на камък, който не можа да отмести.

Повика Кали, но защитното облекло заглуши гласа му. Трябваше да отиде да намери спасителен екип, но беше прекарал предостатъчно време в мини и знаеше, че може да се справи и сам. Погледна електрокара. Подемният механизъм бе прикрепен само с дебели болтове от карбонова стомана. Разви единия, измъкна тежкия петдесет килограма зъб от машината и пхна чашковидния му край в другия, с което удвои дължината.

Като внимаваше да не срути дупката, вкара зъба вътре. Върхът остърга скалната плоча и Мърсър го спусна малко, за да го пхне под нея.

Прецени риска, изруга и смъкна гумения си шлем.

– Кали, чуваш ли ме? Ако ме чуваш, не сваляй шлема си. Удари с нещо метално по камъните... но не много силно.

Измина една секунда, после пет, и десет – той започна да се тревожи. Кали сигурно беше ранена, кръвта ѝ може би изтичаше...

А после чу почукване.

Пое си облекчено дъх.

– Дръж се. Ще те измъкна.

Качи се на електрокара и бавно вкара зъба под скалата. Усещаше по промените във вибрациите на двигателя колко товар поема машината и преценяваше действията си и инстинктивно, и от опит.

Изведнъж нещо в купчината се раздвижи. Мърсър свали крак от педала, отпусна повдигача и надникна в дупката. Лъчът на фенерчето хвърляше отблясъци със странни форми по срутените камъни. Под големия, който се мъчеше да отмести, имаше трийсетсантиметрова пролука, но беше под ъгъл и страната откъм Кали не се виждаше. Мърсър отново се опита да забие зъба по-надълбоко под камъка. Той обаче не помръдна. Колелата на електрокара забуксуваха по скалния под.

Тъкмо беше на път да се откаже, когато машината се стрелна напред тридесетина сантиметра. Мърсър вдигна камъка колкото можа, скочи на земята и се провря в дупката. Заслепи го ярка светлина. Зад нея се видя жълтото защитно облекло на Кали. Тя протегна ръка и когато пръстите им се преплетоха, Мърсър насмалко да изкрещи от радост. Измъкна я през тясната дупка.

Кали си свали шлема. Мърсър понечи да я предупреди, че мината може да е облъчена, но думите така и не излязоха от устата му, защото тя долепи невероятните си устни до неговите в целувка, от която дъхът му секна.

– Прости ми... – задъхано каза той, – че те оставих...

– Млъкни – заповяда Кали и го целуна още по-страстно.

Нямаха представа колко дълго стояха прегърнати на слабата светлина на електрокара. Най-после се пуснаха и Кали се усмихна.

– Професор Ахмед е прав. Ти наистина си предсказуем. Знаех, че няма да ме изоставиш.

– Ако не бях избягал, щяхме да сме затрупани и двамата.

– Реших, че си ме изоставил.

– Ужасно!

– Не съвсем. Казах ти: знаех, че ще ме измъкнеш. Докато чаках, огледах останалата част от пещерата.

Мърсър не можа да повярва. Когато осъзнаеха, че са затрупани, повечето хора се предаваха, седяха в мрака и плачеха. Но не и Кали. Тя беше изследвала.

– Намерих помещенията, където са складирали плутония. Точно както пресметнахме: седемдесет варела. Пещерите са доста големи. Разделянето им не е позволило на плутония да достигне критичната маса. Стените са погълнали част от радиацията, но положението не е страшно. Една-две години няма да си правя рентгенови снимки на зъбите и всичко ще е наред.

– Изумителна си – гордо каза Мърсър.

Кали му се усмихна и луничките на бузите ѝ заблестяха в розово.

– Да, понякога. – Целуна го пак. – Няма смисъл да рискуваме повече. Да тръгваме.

Акумулаторите на електрокара се източиха, преди да стигнат до изхода, и трябваше да извървят последните осемстотин метра пеша. Кали помагаше на Мърсър, защото коляното го болеше много. Людмила беше единствената, която ги чакаше, когато излязоха от владенията на мрака. Изсумтя подигравателно, щом ги видя, но глуповатото ѝ изражение не се промени.

– И аз се радвам да те видя – иронично подхвърли Мърсър, за да предизвика някаква реакция, но напразно.

Отидоха при останките на хеликоптера.

– Като гледам, всичко е минало добре – вместо поздрав каза Саша.

– Натъкнахме се на малко препятствие – безгрижно отвърна Кали. – Нищо особено.

– Къде са професор Ахмед и Деврин Еджемен? – попита Мърсър.

– Когато се обадиха, че хеликоптерът излита от Самара, се качиха на джипа си и заминаха. – Саша даде на Мърсър един лист. – Професорът ме помоли да ти дам това.

Мърсър разгърна бележката.

Драги докторе,

Искам да Ви се извиня, че манипулирах Вас и госпожица Стоу да ни помогнете. Моите еничари пазят аламбика от векове и ако не беше разговорът между влюбените преди десетилетия, нямаше да сме изправени пред криза. Сега обаче тя почти е овладяна отчасти благодарение на Вас. Останалото е наша отговорност. Моля да се вслушате в съвета ми и да се върнете към нормалния си живот, удовлетворени от мисълта, че сте помогнали на благородна кауза.

Нямаше подпис.

– Какво мислиш? – попита Кали, след като също го прочете.

Мърсър смачка писмото.

– Без стелата не можем да направим много, ако не държим да прекопаем половината Египет. Руснаците ще се справят с плутония и с Попов, ако съм прав за него. – Отново почувства горещината на целувката им и я погледна в очите. – А ние... ние по-добре да се върнем към нормалния си живот, както пише Ахмед.

– Точно какъвто беше преди? – закачливо попита Кали.

Мърсър стисна ръката ѝ.

– Предвиждам една-две промени.

Арлингтън, Вирджиния

Чартърният самолет кацна на летище „Дълес“. Бяха изминали тридесет и шест трескави часа, откакто Кали и Мърсър бяха прибрани от мината от руските военни. Нямаха друг багаж освен плика с бутилки „Джак Даниълс“ – Мърсър ги купи за обеднелия си бар – и бързо минаха през митницата. Айра беше изпратил правителствена кола да ги посрещне. Бяха се споразумели да оставят първо Кали в жилището ѝ. Последните дни бяха изтощителни и дори обещанието за зараждаща се връзка не можеше да надделее над уморените им, измъчени тела.

Мърсър се качи с нея и огледаха уютния ѝ двустаен апартамент, за да проверят дали някой не е бил там в нейно отсъствие. Почувства се като юноша на първа среща, когато се целунаха на вратата. Слабото ѝ тяло с дълги крайници беше кокалесто, но се вмести идеално в обятията му. Очите им бяха почти на едно ниво и двамата не ги затвориха.

– Ще се видим ли утре? – попита тя.

– И вдругиден – обеща Мърсър.

– Сутринта трябва да отида в ДОЯЗ и после ще си взема няколко свободни дни.

– Аз пък нямам работа през следващите две седмици.

Двадесетминутното пътуване до къщата на Мърсър премина в блажен унес.

Лампите светнаха и още щом отвори вратата, той чу глас. Вцепени се, но сетне позна пронизителния смях на Хари Уайт и се качи до бара по витото стълбище. Коляното му беше по-добре, но още го наболяваше. Докато минаваше през нишата с библиотеката и остъклените врати, чу друг глас и смях.

– Букър, само да не ти става навик да ми пишеш пиенето!

Букър и Хари седяха до бара с чаши в ръце пред празна купа, в която явно бе имало солети. Повлекан пък гледаше бейзболния мач, който даваха по телевизията.

Мърсър плесна Сайкс по рамото.

– Знам, че пътуването ти е било провал. Съжалявам. Как си? А хората ти? Кога се върнахте?

– Преди два часа – отвърна Букър. – И ни няма нищо, което малко лед или някой масажист да не може да оправи. Но защо пътуването ни да е било провал, по дяволите?

– Говорих с човека, който е разрушил стелата.

– Голям песимист си. Я виж това.

Мърсър се обърна. На под зад едното канапе имаше три големи раници. Той отвори първата. Беше пълна със сиви камъни. Мърсър беше толкова изтощен, че отначало не разбра какво вижда. Извади камък – обикновено парче гранит с размерите на гъба за черна дъска. Едната страна беше леко загладена. Очите му се отвориха широко. На камъка бяха издълбани йероглифи.

– Стелата не беше взривена, а разбита с чукове или приклади – обясни Сайкс. – С Ривърс и Циплицки събрахме всичко, което можахме.

Мърсър се ухили като идиот.

– Букър, имаш разрешението ми да ми изпиеш всичкото пиене. – Опита се да вдигне раницата. – Господи, сигурно тежи поне петдесет килограма.

– Най-леката раница е осемдесет и седем килограма според авиолинията, която ни взе четиристотин долара за свръхбагаж. Затова приличам на въпросителен знак, когато стана.

Мърсър бръкна в раницата и извади друг камък. Усмивката му помръкна, когато осъзна, че държи две парчета от дълъг два метра и тежък триста килограма триизмерен ребус. Подреждането на стелата щеше да отнеме месеци, ако изобщо беше възможно.

– Мърсър, я мини зад бара – подвижна Хари.

– Какво? – разсеяно попита Мърсър, остави камъните в раницата и отиде зад махагоновия бар. Всичко изглеждаше наред. Нищо не беше преместено. – Какво има?

– Нищо. Налей ми още едно питие.

– Гадняр. – Мърсър се намръщи, докато му сипваше уиски и джинджифилов сок и приготвяше водка с джин за себе си. – Как ще сглобим стелата, по дяволите?

– Не знам – отбеляза Хари. – Сериозно. Това са поне петстотиншестстотин парчета и повечето са страшно малки. Тези, които разгледах, изглеждаха почти еднакви.

– Сутринта ще се обадя на Айра – каза Мърсър. – Той може да има представа кой да я сглоби. Криминалистите имат опит във възстановяването дори на кости. Може да направят нещо. – Гласът му не прозвуча оптимистично.

– Да му кажем ли? – обърна се Сайкс към Хари.

– Той ме нарече гадняр. Предлагам да го оставим да се погърчи още малко.

– Какво да ми кажете?

Букър продължаваше да гледа Хари. Осемдесетгодишният старец вдигна ръце.

– Предавам се. Хайде, кажи му. Обаче разваляш номера.

– Говорих с адмирал Ласко вчера, веднага щом кацнахме. Утре в девет имаме среща в Центъра за космически полети „Годард“ в Гринбелт.

– Какво има там?

– Както разбрах от Айра, магии.

Гринбелт, Мериланд, се намираше от другата страна на столицата и два часа се мъчиха по задръстеното околоръстно шосе, докато стигнат до изхода. За щастие „Годард“ беше само на две мили от магистралата и Мърсър спря ягуара си пред портала пет минути преди уговорената среща. До портала имаше туристически център. В градината бяха изложени две от първите ракети на НАСА.

– Красива украса – отбеляза Букър.

– По-хубава е от розови фламинго.

Пазачът провери документите им, погледна дали имената им са в списъка на гостите за деня, даде им пропуски и ги насочи към една нова сграда в края на Улицата на изследователите в другия край на огромната научноизследователска база. Мърсър спря на голям паркинг до едно езерце. Три патици лениво плуваха в спокойната вода.

Сградата беше тухлена, незабележителна с нищо и имаше само няколко прозореца високо на фасадата. Мъж на двадесет и няколко години с бяла лабораторна престилка ги посрещна във фойето. Под престилката носеше черен панталон и черна тениска. Мърсър Реши, че черният микробус „Миата“ на паркинга е негов. Черната му коса беше намазана с брилянтин и пригладена назад. Изобщо не приличаше на учен, който работи за правителството.

– Доктор Джакъби?

– Алън Джакъби. Вие трябва да сте доктор Мърсър.

– Само Мърсър. – Ръкуваха се. – А това е Букър Сайкс.

– Здравейте. Викайте ми Алън. Носите ли проби?

– В колата са. Тук има ли количка?

– Разбира се.

След десет минути трите раници вече бяха в лабораторията на Джакъби: малка и претъпкана с работни станции, компютри и лъскави бръмчащи кутии, за чиито функции Мърсър можеше само да гадае.

– Трябва да призная, че когато вчера ми се обадиха от Белия дом, едва не паднах. Тук не работим на такова високо ниво.

– С какво се занимавате?

– Центърът „Годард“ е една от водещите научноизследователски лаборатории за науките за земята и космоса. Моята лаборатория прави триизмерни холограми и извършва анализ на различни материали. Приспособяваме ги за медицински или археологически изследвания.

– Мислиш ли, че ще можеш да ни помогнеш?

– Несъмнено. Дай да видя какво носите.

Мърсър отвори едната раница и започна да изважда частите на стелата и да ги слага на масата. Джакъби взе един от по-големите камъни, тежък десетина килограма и с формата на броколи.

– Ще свършат работа за демонстрация. – Занесе камъка в нещо като микровълнова фурна и го сложи вътре. Затвори вратичката, обърна се към близкия компютър и започна да трака по клавиатурата, като обясняваше: – Този уред сканира триизмерния предмет в компютъра и създава дигитално копие с точност до един микрометър или една милионна част от метъра.

– Брей – възкликна Мърсър.

– Това е нищо. В Холивуд непрекъснато използват такива машини, за да превръщат глинени модели на чудовища и космически кораби в дигитални ефекти. Моят уред обаче е много по-прецизен.

Джакъби завъртя екрана, за да им покаже какво е създал компютърът. Приличаше на камъка, само че оцветен в зелено. Ученият докосна няколко клавиша и Дигиталният камък стана сив.

– Готово.

– И сега какво? – попита Букър.

– Сега ще сканирам всеки камък в компютъра. Когато приключа, ще ви кажа каква е приблизителната форма на предмета и компютърът ще сглоби дигиталните парчета. – Изчака реакцията им и добави: – Сега е моментът да кажеш: „Брей“. Цели три години усъвършенствах неясния логически алгоритъм. Ще поискам компютърът да вземе десетки милиони решения как да подреди късовете. Авангардна технология – засмя се Джакъби. – А вие какво мислехте? Че ще лепя тия камънаци?

– Не – побърза да отговори Мърсър, за да прикрие факта, че бе мислил точно това. – Дигиталното изображение е идеално. Колко време ще отнеме?

– Ще повикам двама докторанти да свършат трудоемката работа по сканирането. Ще отнеме известно вре-ме, защото скенерите са бавни и

трябва да номерираме всяко парче, щом искате да сглобим оригинала. – Леко повиши тон в края на изречението, сякаш питаше дали екипът му ще може да избегне досадната работа да състави каталог на всеки фрагмент.

– Не. Мисля, че трябва само да ги номерирате. Може да се нуждаем от реалния артефакт. – Мърсър бе решил да сглоби стелата. Мислеше, че ще изглежда страхотно в бара.

– Добре. – Джакъби сви рамене: и без това няма да върши трудната работа. – Минали сте покрай кафенето по пътя към тази сграда. Дайте ни два часа и ще видим какво ще можем да направим.

Мърсър и Букър Сайкс се върнаха в лабораторията в единадесет и половина.

– Идвате точно навреме – каза младият учен. – Тъкмо приключваме с последните парчета.

Камъните от стелата бяха наредени върху работните маси и уредите, всичките в номерирани прозрачни пликове, каквито полицията използва за събирането на веществени доказателства.

– Браво – усмихна се Мърсър.

– Забравих да попитам как е изглеждал автентичният предмет. Казаха ми, че е стела, но нямам представа каква.

– Малък обелиск, висок два метра.

– Компютърът може да извърши дигиталното сглобяване, без да знае параметрите, тъй като има само един начин парчетата да се наместват точно, но ако са ни известни размерите и формата, ще си спестим много усилия и време.

– Свърших с последния – каза единият докторант, извади последния камък от дигиталния скенер и го пусна в прозрачен плик с номер осемстотин шейсет и три.

Мърсър реши да наеме човек, който да нареди стелата.

Джакъби нарисова на екрана обелиск. – Такъв ли? – Малко по-тънък.

– Ясно. – Той въведе размерите. – Два метра. Започваме.

След миг на екрана се появи реалистично изображение на стелата. Мърсър ясно видя йероглифите на четирите страни, докато стелата се въртеше в пространството.

– Мамка му! А колко време щеше да ни отнеме, ако не знаеше колко е голяма стелата? – 0, цяла минута – самодоволно отвърна Джакъби.

Увеличи изображението и Мърсър видя местата, където Ахмед и хората му го бяха разбили. Някои парчета липсваха. Или Букър не ги

беше намерил, или бяха натрошени на прах от ударите. И все пак донесените се бяха оказали достатъчно, та младият учен да реконструира мемориалната стела.

Мърсър стисна ръката му.

– Благодаря. Свърши изумителна работа. Разбрах как помагате на лекарите да възстановят натрошени кости и на археолозите да сглобяват древни грънци. Наистина забележително.

– Е, работим и за правителството, но информацията е класифицирана.

Букър Сайкс се подсмихна и се обади:

– Сглобяват взривени зони след експлозия и определят какъв тип бомба е използвана.

Джакъби пребледня.

– Откъде знаеш...

Сайкс сложи тежката си ръка на рамото му.

– Спокойно де. Единствено в това има логика.

Мърсър и Букър отидоха в Смитсоновия музей. Мърсър вече се беше обадил там, докато чакаха хората на Джакъби да сканиратobelиска, и бе използвал положението си в Белия дом, за да уреди среща с един от най-добрите египтолози. Остави и съобщение на гласовата поща на Капи и ѝ каза, че издирването е подновено.

Крехка възрастна жена с овехтяла вълнена жилетка въпреки засилващата се жегата ги посрещна на стъпалата на Музея по естествена история.

– Носите ли я? – попита развълнувано. – Сигурни сте, че е била поставена от Александър Велики, така ли? Имате ли представа какво огромно откритие е това? – каза на един дъх. – Вие сте доктор Мърсър и господин Сайкс, нали?

– Точно така – усмихна се Мърсър. – А вие сте Емили Френч?

– Да. Не мога да повярвам. Напоследък в Птолемеевата египтология има толкова малко открития, да не говорим, че египтяните ги публикуват първи.

– Птолемеевата египтология?

– Да, времето, когато Египет е бил управляван от гърците, от 331 до 30 година преди Христа. Завършило е с Клеопатра, всъщност Клеопатра VII, но никой не прави филми за първите шест. О, Боже, какви ги дрънкам и аз. Елате в кабинета ми и да видим стелата... Как е възможно да е въпрос за национална сигурност? – попита тя, докато ги водеше през лабиринта от кабинети на третия етаж. – Това е древен артефакт, а не

планове за атомна бомба.

Мърсър насмалко да ахне, като чу колко близо до истината е госпожа Френч.

– Не ни е позволено да го обсъждаме – отвърна Букър с най-плътния си баритон.

– Уф, ясно. – Тя ги заведе в тесния си претъпкан кабинет и се извини за бъркотията, сякаш не беше постоянно пълен с книги, учебници, купчини листове и какво ли още не.

– Не трябва да обсъждате с никого въпроса, госпожо Френч – каза Мърсър. – Написаното на стелата може да промени историята и да доведе до едно от най-големите археологически открития след Тутанкамон. Ако съм прав и находката стане публично достояние, уверявам ви, че ще получите дължимото признание.

Когато Мърсър пхна диска в лаптопа ѝ и стелата се появи на екрана, ентузиазмът ѝ намаля. Тя си сложи очилата и Мърсър ѝ показа как да върти изображението и да увеличава отделни места с мишката.

– Великолепна е – възкликна Френч. – Вижте, това е знакът за битка. Има и нещо за погребение, вероятно на цар. – Сменяше гледната точка и се взираше в монитора. Лицето ѝ беше само на сантиметри от екрана. – Част от написаното е на старогръцки, но ето ги и йероглифите. Да видим... Пише за царско погребение... О Боже! – Френч ги погледна и очите ѝ станаха кръгли като на бухал.

– Александър Велики – каза Сайкс. – Знаем.

– Смятаме, че стелата разкрива местонахождението на гробницата му. Била е поставена в стара мина в Централна Африка след смъртта му.

– Гробницата му? – Въодушевлението ѝ нарасна. – Неговата?! Знаете ли колко хора я търсят от хилядолетия.

– Да – каза Сайкс.

– Можете ли да преведете надписа? – попита Мърсър.

– Разбира се. Ще ми отнеме известно време, защото йероглифите могат да се тълкуват по различни начини. По-скоро разказват история, отколкото да съставят изречение.

Мърсър ѝ даде визитна картичка – извади я от позлатената украсена с оникси кутийка, която му бе подарила преди години наследницата на един петролен магнат. Номерът на визитката беше на телефонния му секретар затова написа мобилния и домашния си на гърба.

– Може да ми се обадите по всяко време на денонощието.

За вечеря Кали им направи спагети със сос карбонора. Заяви, че

това била най-хубавата ѝ рецепта, и те посмяха да си помислят каква ли може да е най-лошата. Разочарованието ѝ, че не може да остане насаме с Мърсър, се смени с вълнение, когато той разказа какво са правили през деня и ѝ показа копие на диска на Джакъби.

След като се нахраниха, седнаха в бара, наляха си бренди и заговориха за вероятностите. Според легендите гробницата на Александър Велики беше най-богатата и величествената в човешката история. Саркофагът му от злато и кристал бил най-великото произведение на изкуството в древния свят.

Телефонът на Мърсър иззвъня и всички млъкнаха.

– Да?

– Имам една добра и една лоша новина – без предисловия каза Емили Френч.

– Кажете – бавно отговори Мърсър.

Тя му обяснява пет минути какво е открила и накрая добави, че ще му изпрати целия превод по електронната поща. Той ѝ каза адреса, остави телефона и избухна в смях. Всички се втреничиха в него.

– Та какво ти е толкова смешно? – попита Хари. Мърсър избърса сълзите си и пое дълбоко дъх.

– Разчела го е.

– Местонахождението на гробницата?

– Да. Не е погребан в Александрия, нито в оазиса Сави, както смятат някои учени. Откарали са трупа на север по Нил и са го погребали в една пещера в долината Шута.

– Значи отиваме там, взимаме аламбика и слагаме край на целия този кошмар – заяви Кали.

– Не бързай толкова – ухили се Мърсър. – Емили Френч е направила проучвания и е открила точното местонахождение на Шута. От 1970 година тя е под тридесет метра вода. Там са построили Асуанския язовир. Казах ѝ, че въпреки това искам да отида да я видя. Тя обаче отвърна, че районът бил абсолютно недостъпен.

Асуан, Египет

Мърсър си спомни последния път, когато беше идвал в Египет. Преди няколко години бе прекарал две седмици по река Нил с една дипломатка от Еритрея, казваше се Саломе. Оттогава не беше чувал нищо за нея. Споменът извика загадъчна усмивка на устните му.

– За какво се замисли? – попита Кали.

Седяха край басейна на луксозен хотел на остров Елефантин в средата на бавно течащия Нил. Туристически корабчета и лодки с триъгълни платна браздяха водите на реката между тях и град Асуан.

– Идвал съм тук с една дама – отвърна той. Не искаше да скрие истината с лъжа, съшитата с бели конци, каквито и да бъдеха последиците.

– Щастливка – отбеляза тя. – Дошла е на романтична почивка, а аз трябва да търся стари гробници и мръсни бомби.

Ако не друго, Кали очевидно поне не беше ревнива.

Букър се приближи до масата им. Беше с черна тениска и къси панталони. Изглеждаше внушително, както винаги, дори малко застрашително. Седна и изпъшка: гърбът още го болеше.

– Намерих яхта.

– Идеално.

Мърсър бе казал на Айра Ласко за местонахождението на стелата и адмиралът бе докладвал на президента. Два часа по-късно Айра се обади на Мърсър и му каза, че все още не искат да намесват египетското правителство. Истината беше, че изобщо не искаха да намесват египтяните, стига да беше възможно. Според условията на международните закони гробницата и всичко в нея принадлежеше на Египет. Никой в администрацията не искаше да види още една блискоизточна държава с ядрен потенциал. Отношенията с Кайро бяха добри, но това не означаваше, че в бъдеще не може да се влошат. Като в много други арабски нации, сред египтяните също имаше фундаменталисти, които изгаряха от желание да превърнат страната си в теокрация.

Така че се реши Мърсър, Кали и Букър да пътуват до Египет като туристи и първо да разузнаят потопената долина. И ако е възможно, президентът искаше да отмъкнат аламбика. От приятелско посещение в Кипър беше отклонен ракетеносач, който щеше да мине транзитно през Суецкия канал. Ако успееш да вземат аламбика, щяха да се срещнат с кораба на пустинния бряг на Червено море. На този етап

местонахождението на гробницата на Александър Велики щеше да бъде разкрито по такъв начин, че да извлече политически дивиденди за Съединените щати. Ако тримата не можеха да вземат аламбика тайно, дипломатите щяха да измислят друго решение.

Въпреки че началото на долината Шута беше само на половин миля от брега на язовир „Насър“, Мърсър реши да използват яхта, вместо самолет, за да стигнат до потопената гробница. Трябваше да носят много неща и не вярваха, че чартърните компании ще запазят действията им в тайна.

Така че сутринта Букър беше отишъл да търси яхта. – Каква е? – попита Мърсър.

Сайкс се ухили.

– Дано да си гъст с правителството, защото единствената, която ще ни свърши работа, е „Рива“.

Мърсър беше запознат с италианския производител на луксозни яhti и можеше да си представа какъв е наемът.

– Колко плати все пак?

– Осемнадесетметрова „Меркурий“. Има компресор за презареждане на акваланги, за което, разбира се, платих допълнително. Според търговския агент максималната ѝ скорост е четиридесет възела и беше свободна само защото двойката германци, които са я били наели за тази седмица, се натъкнали на малък проблем: съпругът заварил жена си в леглото с деловия си партньор. И тъй като не искаме да използваме екипаж на собственика, цената е само две хиляди долара на ден.

Кали изтръпна.

– Адмирал Ласко ще трябва да прояви доста изобретателност, за да обясни това на следващото обсъждане на бюджета.

Мърсър си сложи слънчевите очила и попита:

– Кога може да тръгнем?

– В момента пълнят резервоарите.

Освободиха трите стаи – Мърсър плати с кредитна карта – и отидоха с ферибот до пристанището за яhti. Уличните търговци ги наобиколиха: държаха да им продадат статуетки, пощенски картички, тениски и какви ли не други сувенири. До пощата се бяха наредили таксите. След десетина минути вече минаваха по стената на язовира, дълга две мили грамада, преграждаща Нил.

Построеният за един милиард долара през шейсетте години на дваисети век язовир бе финансиран частично от Съветския съюз в политическа маневра за влияние в региона и от приходите на Египет от

Суецкия канал. За да се отвори пространство за огромното водохранилище с площ хиляда и петстотин квадратни мили, в Северен Судан и Южен Египет бяха изселени сто хиляди нубийци, повечето в неплодородни земи. Двадесет древни храма и светилища бяха демонтирани и построени отново на безопасно ниво над водата. Безброй други древни обекти бяха залети и непроучени.

Язовирът съдържаше водите на Нил да не излизат от коритото и да наводняват селата по поречието, но пък не позволяваше на богатите на хранителни вещества наноси да стигнат до нивите и това налагаше вноса на милиони тонове торове годишно. Крехката делта на Нил постепенно ерозираше без запълването с пръст от вътрешността на Африка и замърсяването със сол от Средиземно море беше стигнало чак до Кайро.

Спряха на пристанището на десет мили южно от стената. Мърсър плати на шофьора, а Букър извади чантите им от багажника. Водите на язовир „Насър“ бяха тъмносини и спокойни, оградени от пустинни хълмове, тук-там осеяни с палми. Това напомни на Мърсър за язовира „Пауел“ в Юта. Още нямаше десет сутринта, но слънцето печеше безмилостно.

Търговският агент поздрави Сайкс като брат, когото не е виждал отдавна, и нареди на двама души да занесат багажа им до пристана. Сред шлеповете, моторниците за водни ски и тридесетметровите туристически кораби „Рива“ изглеждаше като чистокръвен жребец в стадо шотландски понита.

Яхтата беше широка, но с дългите си елегантни линии приличаше на копие. Имаше платформа за гмуркане, а над главната каюта – откритата рубка. Корпусът беше боядисан в черно, а надстройката и сводът на радара бяха снежнобели. Двигателите бяха МАН, хиляда и триста конски сили. Изглеждаше съвсем нова. Името и „Изида“, беше написано със златисти букви на носа.

Кали щипна Букър по бузата и погледна Мърсър.

– Знаеш как да се държиш с дамите. Мърсър щеше да наеме лодка с весла.

– Да де. И щеше да ме накара да гребя – засмя се Сайкс.

– Никакви бунтове на борда – изсумтя Мърсър. Раболепният търговски агент тръгна да им показва яхтата. Демонстрира как се изважда малката надувна лодка, показа им компресора и водолазната екипировка. Вътрешността на яхтата беше елегантна като външността. Мебелите бяха тапицирани с естествена кожа, двете бани бяха облицовани с мрамор, леглата бяха с копринени чаршафи. Камбузът беше малък, но

функционален, а хладилникът беше пълен. Имаше и други запаси. Мърсър намери най-различни алкохолни напитки в барчето и заяви, че е доволен.

Агентът носеше безжично устройство за плащане и щастливо прокара през процепа кредитната карта на Мърсър. Дори да имаше въпроси за двамата мъже и жената, които щяха да плават цяла седмица сами на яхтата, ги запази за себе си.

– Само като си помисля колко много пари похарчи – каза Букър.

– Когато приключим тук, ще имам достатъчно за полет с космическа совалка.

В главната каюта на носа имаше голямо легло и баня и Кали веднага си я поиска. Сайкс вече беше хвърлил чантата си в другата голяма каюта и остави за Мърсър единичното легло в каютата в ъгъла. Ухили се и кимна към затворената врата на главната каюта.

– По дяволите, просто отиди там. Мърсър се усмихна печално.

– Имам чувството, че ако не беше ти, щяха да ме поканят.

Сайкс поклати глава.

– Откачени бели!

Мърсър хвърли брезентовата си чанта на леглото, преоблече се в къси панталони и тениска с емблемата на Пенсилванския университет и излезе на палубата. След малко дойде и Кали. Беше по сандали, шорти и горнище на бански. Червените ѝ коси падаха на раменете в блестящ водопад. Мърсър я виждаше за пръв път разсъблечена и разбра, че не е оценил правилно тялото ѝ. Гърдите ѝ бяха малки, но идеално оформени, а краката ѝ изглеждаха безкрайно дълги. Кожата ѝ беше безупречно гладка.

– Съжалявам – засмя се тя. – Обаче Букър е с нас и... не се чувствам удобно.

– Няма нищо – отвърна Мърсър, приближи се до нея и вдъхна уха нието на лосиона ѝ против слънчево изгаряне с аромат на тропически плодове. – Ако не те доведе до оргазъм с викове в първите пет секунди, той няма да чуе нищо.

Кали го плесна закачливо.

– Прасе.

Търговският агент – още стоеше на кея – успя да развърже въжетата, без да откъсва очи от Кали. Мърсър включи двигателите и изкара яхтата от пристана. Около тях имаше много лодки, предимно риболовни, и един туристически кораб, който се връщаше от редовната си шестдневна екскурзия до Абу Симбел. Мърсър поддържаеше скорост от десет

възела и въртеше кормилото, за да свикне с реакцията на яхтата. Изненада се, като установи, че е бързоподвижна като джет.

Неколцина туристи от кораба им махнаха, докато минаваха, но рибарите или не им обръщаха внимание, или ги оглеждаха със зле прикритата завист. Движението се разреди, когато се отдалечиха от брега, и Мърсър увеличи скоростта. Яхтата реагираше мигновено и колкото повече Мърсър искаше от нея, толкова повече му даваше. Накрая се плъзгаха по водата с тридесет и осем възела.

Смехът на Кали отекна над рева на моторите и свистенето на вятъра.

– Жестоко! – изкрещя тя.

Гърдите и гърлото ѝ бяха поруменели, устните ѝ бяха разтворени, очите ѝ блестяха. Приливът на адреналин очевидно я възбуждаше. Мърсър също го почувства, отново прокле присъствието на Букър и погледна през рамо. Сайкс му намигна подигравателно.

Плаваха встрани от туристическите маршрути и водите сякаш бяха техни. Мърсър обядва на шурвала, наслаждаваше се на залците питка, намазани с пюре от нахут, сусам, лимонов сок и чесън, които Кали му пхаше в устата. И въпреки че бирата беше създадена в Египет преди хиляди години, в днешната мюсюлманската страна нямаше модерни пивоварни, така че се задоволиха с италианска „Перони“ от хладилника.

Букър и Кали се редуваха да го сменят на кормилото. Кали си облеche широк памучен панталон и тениска, за да се предпази от слънцето, сложи си бейзболна шапка, за да прибере разрешените си от вятъра коси.

В шест и половина се насочиха на запад, сякаш гонеха слънцето, което се скриваше зад пясъчния хоризонт и оцветяваше пустинята около големия залив пред тях в стотици оттенъци на червено и виолетово. Кали бе особено красива на аления му блясък.

Според глобалната система за позициониране на яхтата долината Шута се намираше в края на дългия залив, разрязващ Нубийската пустиня като кама. Крайбрежието се състоеше предимно от скали от пясъчник, спускащи се към водата. Районът не беше населен и нямаше следи, че някога някой е живял тук. Оскъдната растителност, вкопчила се в хълмовете, оцеляваше единствено благодарение на изпаренията от язовира.

Навлизаха в област, пуста като луната и още по-малко изследвана.

Мърсър неочаквано намали.

– Защо забавяш? – попита Кали.

Той посочи напред. Срещу тях идваше катер. Едва ли хората на него бяха рибари или туристи.

– Сещаш ли се за онази сцена във филмите на ужасите, когато някой неизменно казва, че има лошо предчувствие?

– Да.

– Е, и аз имам лошо предчувствие.

Букър се качи от камбуза, където приготвяше вечерята.

– Пристигнахме ли?

– Имаме компания.

– Поли?

– Вероятно. Имал е време да направи снимки на стелата, докато хората на Дайс опустошаваха селото. И тук е единственото място на земята, където може да намери природен плутоний.

– Как ще разиграем картите? – попита Сайкс. Мърсър клекна зад таблото с контролните уреди, за да не го видят.

– Поли не те познава, така че като видят чернокож, ще ни оставят на мира. Вие двамата сте на меден месец. Аз отивам да се скрия. – Слезе приведен по стълбите на кърмата и изчезна.

Когато катерът се приближи на стотина метра, Букър прегърна Кали. Катерът беше дълъг седем-осем метра и боядисан във военно сиво. На борда имаше двама мъже с униформи. На коланите им висяха кобури.

Единият каза нещо, но вятърът отвя думите му и той направи знак на Сайкс да изгаси двигателите.

– Какво има, мой човек? – извика Букър с глас на изпълнител на хип-хоп.

Онзи заговори на арабски.

– Не чактисвам. Говори на английски, мъжки.

– В района се провежда военно учение. Трябва да напуснете незабавно.

Сайкс огледа безлюдното крайбрежие.

– Не виждам никакво учение.

– Колко души сте на борда?

– Само аз и булката. Катерът се приближи до яхтата и другият мъж скочи на нея.

– Какво правиш бе? – извика Букър. Мъжът на патрулния катер извади пистолета си и го насочи към главата на Сайкс. Той вдигна ръце и се усмихна.

– Добре де, добре. Успокой се. Само гледай да не ме гръмнеш. Щом

искате да разгледате яхтата, заповядайте.

Мъжът, който се бе качил на борда, огледа каютите, надникна в гардеробчетата и под леглата и провери всяко място, достатъчно да се скрие човек. Излезе, качи се на мостика, погледна гневно Сайкс и Кали и скочи на катера. Каза нещо на другия и поклати глава.

– Напускайте веднага – извика онзи. Букър отново се ухили широко.

– Както кажеш, брато.

Рязко увеличи тягата и завъртя кормилото. Вълната след яхтата разклати катера на египтяните и ги принуди да се вкопчат в перилата, за да не паднат във водата. Сайкс намали и насочи вниманието си право напред, а Кали крадешком огледа патрулния катер. Той остана няколко минути на мястото, където се бяха срещнали, та египтяните да се уверят, че никой не е скочил от „Рива“, за да се скрие във водата, после отплава в противоположната посока.

След като се отдалечиха на безопасно разстояние, Мърсър се появи и каза:

– Все още сме живи, затова всичко мина добре, нали?

– Къде се беше скрил? – попита Кали. – Онзи провери навсякъде.

– В отделението за надувната лодка на кърмата. Той мина покрай мен, но изобщо не забеляза капака. Какво мислите за тези двамата?

– Казаха, че в района се провежда военно учение, но не бяха военни – отвърна Букър.

Кали го погледна.

– Така ли? Мен ме заблудиха.

– Униформите на египетската армия са като на британската. Тези двамата бяха с американски бойни облекла, нямаха отличителни знаци, а и коланите с кобурите им не бяха еднакви. Освен това катерът им е цивилен, съвсем наскоро е боядисан в сиво. Покрай ватерлинията имаше бели петна.

Мърсър се замисли. Планът им да се вмъкнат и измъкнат незабелязано се беше провалил. Поли отново го беше изпреварил. Едноокият наемник очевидно имаше екип, работещ в пустинята, след като беше видял стелата. А вече може би бяха съвсем близо до намирането на гробницата на Александър Велики и смъртоносния аламбик.

– Трябва да разберем какво става там.

Язовир „Насър“, Египет

– Повтори – каза Поли по радиото, което прашете в ръката му.

– На яхтата има двама – отвърна водачът на патрулния катер. –

Мъж и жена.

– Националност?

– Американци.

– Мърсър – изсъска Фейнс. – Метър и осемдесет, мускулест, но не едър, и с черна коса и сиви очи, нали?

– Не. Беше грамаден, почти два метра. Много як. И беше чернокож.

Поли не знаеше какво да мисли. Беше малко разочарован, че не е бил Мърсър. Американецът със сигурност беше осъзнал значението на стелата, беше се върнал да я снима и бе поръчал да преведат надписа. Това би го довело тук. Дали се беше отказал?

– Сигурен ли си, че на борда няма друг?

– Да. Тафик претърси много внимателно.

– Добре. Пуснете ги да си вървят и им кажете да не се връщат.

– Слушам.

Фейнс закачи преподавателя на колана си и огледа малкия палатков град за петдесетината работници и пазачи, уредени от Мохамед бен Ал-Салиби. Повечето бяха саудитски араби, обучени в лагерите на Ал Кайда в Пакистан и Сирия. Поли си беше спечелил ако не уважението им, то поне страха им още първия ден, когато един се изплю в краката му, след като получи заповед. Фейнс безцеремонно го застреля и чрез преводача обясни на останалите, че пазачът не е мъченик, а нагъл глупак, който в негово лице би трябвало да види съюзник, а не враг.

Щом стана ясно, че акцията в Новоросийск не е постигнала желаните резултати, Салиби помоли Фейнс да му намери Аламбика на Скендербег. Самата молба на саудитския арабин не го трогна, но след обещанието за още двадесет милиона долара Поли се съгласи. Все пак каза на Салиби, че няма гаранции.

Отиде в Одеса и оттам се качи на самолет за Кайро. Салиби му беше казал името на един оперативен агент на Ал Кайда, който можел да набави всичко необходимо и да намери преводач да разчете надписа на снимките на стелата. Разбира се, след това ученият трябваше да бъде убит, за да се осигури мълчанието му. Поли най-много се забави, докато открие хора с опит на водолази, след като разбраха, че гробницата е под

водата на язовир „Насър“.

Когато обаче пристигнаха, установиха, че няма да се наложи да се гмуркат. През петте века, откакто хората на Скендербег бяха върнали аламбика в гробницата на Александър Велики, земетресение беше напукало хълмовете над наводнената долина Шута. Повечето пукнатини бяха малки, но имаше едно дълбоко дере, прекалено право, за да е природно образуване. Поли веднага се сети, че това е тунел и че земният трус е срутил част от покрива му. Изпрати работници да разкопаят върха на падината, където предполагаше, че таванът на тунела е останал непокътнат. Вече бяха изкопали два метра.

Корабът, който щяха да използват като платформа за гмуркане, дванадесетметров шлеп, купен в Асуан, беше закотвен близо до брега. Бяха взели и два катера, за да не позволяват на рибарите и туристите да се приближат.

Бен Ал-Салиби излезе от палатката си. Изглеждаше много елегантен с красивото си смугло лице и широката бяла национална носия. Всички го поздравяваха почтително, някои докосваха краищата на робата му. Може и да бяха фанатици, но знаеха кой държи парите.

– Кой се обади? – попита Салиби.

– Катерът е спрял яхта на пет мили отук. Туристи.

– Аха. – Салиби огледа лагера. Бяха свършили изумително много работа за толкова кратко време. Палатките бяха разпънати, кухнята работеше, мъжете вече се занимаваха с възложените им задачи. – Колко време мислиш, че ще продължи работата?

– Не знам. Тунелът може да е под само педя или под петнадесет метра. Възможно е и да греша, което означава, че ще се наложи да се гмурна и да потърся входа на пещерата. Трябва да си подготвен за вероятността, че е затрупана от земетресението и може би изобщо няма да я намерим.

– Знам, Аллах да ни благослови. – Салиби се втрени в залива и продължи замечтано: – Провалихме се в Новоросийск, защото планът ни не Му хареса. Не беше удар, достоен за нашите възможности. Когато намериш аламбика, ще ударим право в сърцето на проблема.

– Къде? – попита Фейнс, изпълнен с любопитство към дълбините на извратеността, на която беше способен Салиби. Отлично разбираше, че саудитецът го прави за политическа изгода и икономически предимства, а не в името на религиозна кауза, но му беше интересно как Салиби изопачава мотивите си, за да убеди всички, че изпълнява Божията воля.

– Турция е ключът. Водачите ѝ са светски безбожници и не дават

пукната пара за шерията, благословените закони на исляма. Ако успеем да накараме народа да разбере, че правителството му не го защитава, хората ще се вдигнат на бунт, ще отхвърлят игото на западното влияние и ще се върнат към вярата.

Фейнс си помисли, че това ще даде на Салиби възможност да спре милионите барели, течащи по петролопроводите в страната, и да използва Босфора като преграда, за да не позволява на танкерите да влизат в Черно море.

– Става дума за душите на турците, защото те мислят, че жените трябва да имат права и че вярата и държавата трябва да са разделени. Правим го заради освобождението на един народ и възможността да почувстват любовта на Аллах. Иска ми се да можех да се присъединя към мъчениците, които ще умрат в Истанбул, защото славната им смърт ще доведе до революция и ислямът ще бъде издигнат на полагашото му се място.

– Смяташ да използваш плутония в Истанбул?

– Да. Ще е като в Русия, но този път няма да се провалим.

Поли изобщо не се замисли за четиринадесетте милиона жители на града на двата бряга на Босфора. Сви рамене и каза:

– Както искаш. Стига да си доволен.

Мърсър изключи двигателите и хвърли котва в един уединен залив на двадесетина мили от мястото, където ги бяха спрели. Обгърна ги тишина. Вече бяха измислили план и по сателитния телефон бяха уведомили Айра Ласко за положението. Той се съгласи, че трябва да разузнаят, преди да докладват на президента.

Вечеряха в уютния ъгъл на камбуза и после се преоблякоха в черни дрехи. Мърсър се зачуди дали подсъзнателно не са били убедени, че това може да се случи, защото всички си бяха донесли облекло, подходящо за нощна операция. Изчакаха още час, докато и последните лъчи на слънцето не угаснаха, и извадиха малката надувна лодка.

Натоварена с тях и водолазната им екипировка, гумената лодка потъна до планшира. Единствените им оръжия бяха един дванадесетсантиметров нож и един чук, който Букър беше намерил сред инструментите на яхтата.

С помощта на преносима глобална система за позициониране се приближиха на две мили от мястото, където ги беше спрял катерът. Сайкс намали скоростта и безшумно придвижи лодката още миля напред.

– Тук е добре – прошепна Мърсър.

Букър изкара лодката на брега и Мърсър я издърпа от водата.

– Да вземем ли аквалангите, или да ги оставим?

Трябваше да пренесат тридесет килограма екипировка две мили по неравната пустиня, но пък щяха да си разпределят товара.

– Да ги оставим засега. Ако ни потрѣбват, ще се върнем.

Сайкс имаше дългогодишен военен опит и тръгна пръв. Мърсър беше последен. Вървяха на разстояние един от друг по песъчливата земя. Луната изгря и обля пейзажа в млечнобяла светлина.

Не се чуваха никакви звуци освен стъпките им.

Изведнѣж Букър вдигна ръка и се хвърли на земята. Направи го толкова умело, че сякаш изчезна. Мърсър и Кали забързаха натам и стигнаха до плитко дере, което сигурно не беше виждало вода цял век. Мърсър надникна над брега и видя отражението на луната в язовира – потрѣпваща бяла линия, простираща се чак до хоризонта. По-наблизо блестяха светлините на набързо построен лагер. Имаше десетина палатки. На брега беше закотвен катер, също като онзи, който ги беше спрял, по-нататък в залива имаше шлеп – и на него май имаше човек зад тежка картчница.

Сайкс подаде бинокъла си на Мърсър.

Мърсър се вгледа внимателно и забеляза въоръжени мъже около лагера. На катера също имаше пазач. Няколко души бяха насядали в кръг и слушаха един човек, който явно бе приковал вниманието им.

– Единствено въздушен удар може да ги довърши всичките – прошепна Букър толкова близо до ухото на Мърсър, че той усети дъха му.

Мърсър кимна. Гледаше хората на Фейнс, които копаеха близо до залива. Изкопът беше осветен от прожектори. Мъжете извличаха кофи с пясък и кал от дупката – прав ров, простиращ се чак до водата. Мърсър продължи мислено линията и осъзна, че води право към дъното на долината, точно където според надписа на стелата беше входът на гробницата на Александър Велики. Замисли се за посещението си в Египет преди години. Беше обиколил Долината на царете заедно със Саломе и сега си спомни, че древните египтяни изкопавали дълги тунели в планините, за да погребат фараоните си. Представи си как вероятно е изглеждала долината Шута, преди да бъде залята от водата на Асуанския язовир. Сигурно бе приличала на легендарното гробище на египетските царе.

– До утре или вдругиден ще намерят аламбика – тихо каза Мърсър.
– Според мен тунелът не може да е по-дълбоко от три-четири метра.

– Какво ще правим?

– Зависи от Айра. Ние тримата не можем да направим нищо. Те са си цяла малка армия.

– Ами ако сте повече от трима?

Гласът се чу зад тях. Мърсър рязко се обърна и със светкавично движение извади ножа. Ибрахим Ахмед се беше приближил толкова тихо, че дори Букър не го бе чул. Беше облечен с неизменния си черен костюм дори в пустинята и благоразумно си беше сложил черна риза и вратовръзка. Зад него имаше още петима мъже с черни камуфлажни дрехи. Всички държаха модерни автоматични оръжия. Мърсър позна протежето на Ахмед Деврин Еджемен. Младият учен стеснително кимна за поздрав, когато срещна погледа му. Беше въоръжен до зъби, но Мърсър все пак не го виждаше като боец.

– Трябваше да се досетя, че ще намерите начин – каза Ахмед шепнешком. Възхищението му беше очевидно.

– А аз трябваше да се досетя, че ме излъгахте, че не знаете къде е гробницата на Александър Велики. – Мърсър не се изненада, че го вижда. – Откога сте тук?

– Изпратих двама души над входа на гробницата, след като Фейнс се обърна към мен преди няколко месеца. Пристигнах днес следобед.

– Той ще намери гробницата съвсем скоро. Ахмед изглеждаше засрамен.

– Да. Надявах се да доведе още хора, но се налага да атакуваме тази нощ.

– Да не сте полудели? – изсъска Кали. – Те са поне петдесетима, а вие сте само шестима.

– Хариби Дайс имаше над сто души – отвърна Ибрахим.

Мърсър си спомни жестокостта на атаката, когато двамата с Кали чакаха да ги екзекутират. По негова преценка Дайс имаше най-малко сто и петдесет бойци. Екипът на Ахмед ги бе избил до последния човек само за минути.

– Вие шестимата ли бяхте? – Не можеше да повярва.

– Деврин беше в Истанбул. Бяхме само петима. Доктор Мърсър, еничарите са военен орден. Цял живот се обучаваме в изкуството на войната.

– Мърсър ми разказа какво сте направили в Африка – рече Букър. – Но премахването на шайка пияни и дрогирани хлапета не е същото като да се изправиш пред петдесет закоравели в битки терористи.

– Нямаме избор – отговори Ибрахим. – Тази история трябва да свърши тук и сега.

– Това е самоубийство – заяви Кали. – Знаете на какво са способни тези фанатици. Ще се самовзривят, ако решат, че ще убият дори само един от вас.

– Той е прав, Кали. Няма друг избор – рече Мърсър. Не можеше да повярва какво се готви да каже, но се обърна към Ахмед. – И аз ще участвам. Какъв е планът ви?

Но още преди Ибрахим да обясни стратегията си, от лагера на Поли се чу силен вик. Всички погледнаха натам. Неколцина души подскачаха, крещяха и победоносно размахваха лопатите над главите си. Пазачите разбраха, че копачите са открили търсеното, и започнаха да стрелят във въздуха. Фейнс излезе от една палатка, разпъната малко встрани от останалите. Беше само по гащи и ботуши и гърдите му се белееха на слабата светлина. Бяха невъобразимо широки. Ръцете му бяха дебели като стволове на дървета.

Мъжът, който говореше на групата терористи, се изправи и тръгна към Поли.

– По дяволите! Стигнали са до гробницата.

Ахмед не гледаше ликуващите работници, а се беше втренчил в човека с широката бяла роба. Устните му бяха стиснати, черните му очи блестяха гневно.

– Ал-Салиби!

– Човекът, финансиращ операцията? – попита Кали.

– Онзи, който работи за ОПЕК?

– Той използва исляма, за да увеличи богатството и властта си – с омраза каза Деврин.

Фейнс навлезе в ликуващата тълпа, като разблъскваше бойците на Ал Кайда. Ал-Салиби го настигна и го плесна по рамото, ухилен до ушите. Поли изглеждаше доволен от себе си, че е измислил плана за лесния достъп до гробницата.

– Ти успя, приятелю – поздрави го Салиби.

Фейнс си помисли, че арабинът изобщо не може да му е приятел, но не каза нищо.

Дупката беше квадратна, със страни метър и двадесет, и вътре се сипеше пясък. Стените на тунела долу бяха облицовани с каменни блокове. Поли ги освети с фенерчето си и видя, че са изрисувани с йероглифи. Подът беше наводнен – водата сигурно се беше процеждала през скалите цяла вечност. Той извика да му дадат въже, завърза единия край около близката скала и хвърли другия в дупката. Спусна се долу само на

ръце и стъпи на дъното. Водата стигаше до гърдите му. Тунелът беше висок четири-пет метра и също толкова широк. Фейнс освети с фенерчето срутилите се от тавана камъни. Напред лъчът чезнеше в мрака.

Поли нареди да спуснат в тунела прожектори и да отидат в палатката му и да му донесат ризата, гайгеровия брояч и акваланги в случай, че им потрябват. След десетина минути всичко беше готово. Ал-Салиби се преоблече в по-практични дрехи и се присъедини към Поли в древния тунел заедно с двама от най-доверените си бойци.

Всеки квадратен сантиметър от стените и тавана беше изрисуван с йероглифи, изобразяващи разкази за създаването на Египет и в памет на пътуването към смъртта на Александър Велики. Боите бяха свежи и ярки като в деня, когато майсторите занаятчии ги бяха нанесли. Единият терорист сръга другаря си и се направи, че изстъргва лицата на боговете с бойния си нож. Онзи се изсмя на безсмисленото светотатство.

Поли завърза аквалангите за въжето и тръгна по тунела, държеше халогенния прожектор високо над главата си. Арабите го последваха.

– Трябва да действаме незабавно – каза Ибрахим. – Те ще натоварят аламбика веднага щом го извадят, и ще го откарат.

– Имаме яхта.

– Така ли? Отлично. За колко време можете да я докарате тук?

Мърсър пресметна наум, добави още тридесет минути и си погледна часовника.

– В два след полунощ.

– Да, може да ни потрябва – замислено каза Ахмед. Мърсър погледна Кали.

– Ще се справиш ли?

– Отново ли се опитваш да ме предпазиш? – попита тя.

Беше права. Мърсър не я искаше близо до схватката. Досега бяха имали късмет, но нещата започваха да стават сериозни като в Африка. От друга страна, присъствието на Кали по време на атаката нямаше да се отрази на крайния изход от сражението, затова нямаше смисъл да я излага на опасност. В следващия миг се запита дали го прави за нея, или заради себе си. Спомни си окървавеното тяло на Тиса в обятията си, докато спасителният хеликоптер ги издигаше от потъващия кораб. Тя така и не го чу, когато ѝ каза, че я обича.

– Наистина ли искаш да си тук, когато нападението ни се провали?

– Ати?

– Не. Но се чувствам длъжен да се бия.

– Мислиш ли, че и аз не изпитвам същото? – троснато попита Кали.

– Не става дума, че искам да те предпазя. Загубих един човек, когото обичах. Няма да го преживея, ако отново се случи.

Тя нежно го погали по бузата.

– Добре. Но не забравяй, че аз не съм като нея и че не можеш винаги да си до мен и да ме браниш.

– Знам – измънка Мърсър. Не можа да измисли какво друго да каже.

– Ще дойда точно в два.

– Ако видите, че се опитват да избягат с катера, спрете ги – каза й Ахмед, прошепна нещо на един от хората си и той й даде автоматичен пистолет. Останалите пък почнаха да дават част от мунициите си на Мърсър и Сайкс.

Кали пък погледна Мърсър, но не го целуна.

– Успех.

– И на теб.

– Тя е невероятна, пич – прошепна Букър, след като Кали изчезна в мрака със системата за глобално позициониране. – И сто на сто е страстна, не я ли виждаш, че е червеносока.

Мърсър не отговори. Опитваше се да избие от главата си разговора и да се съсредоточи върху предстоящата задача. Не го интересуваше, че се намират на няколко крачки от най-голямото съкровище в човешката история, чиято стойност беше неизмерима в пари. Нито фактите, които гробницата щеше да разкрие за най-великия военен стратег в човешката история. Александър Велики собственооръчно бе начертал карта на древния свят, бе определил границите, които съществуваша и до днес. Не – Мърсър мислеше само за мига, когато щеше да попречи на Поли Фейнс и спонсора му да вземат аламбика. Нека археолозите правят каквото искат с него, след като всичко свърши. Тази нощ трябваше да предотврати геноцид.

– Какъв е планът? – повтори той.

– Десет минути, преди госпожица Стоу да се върне, ще нападнем лагера – отвърна Ахмед.

– Фронтална атака?

Ибрахим кимна. Мърсър и Сайкс се спогледаха и поклатиха глави.

– Може да направим нещо по-добро – каза Букър.

В един и половина веселието, обзело лагера, все още не беше стихнало. Мъжете разговаряха оживено и надничаха в дупката, несъмнено развълнувани от обещанието да сеят смърт. Мърсър и Деврин бяха заели позиция на петдесет метра от кухнята, а Сайкс се беше промъкнал до

брега на язовира. Задачата му беше да извади от строя шлепа. Ако не успееше, пазачът на борда можеше да превърне лагера в касапница с картеницата.

За пръв път през живота си Мърсър изгаряше от нетърпение да се сражава. Искаше да отмъсти на Поли, на Ал-Салиби и на хората, които мислеха, че масовото унищожение е най-голямото желание на техния бог. Адреналинът, прииждащ в организма му, беше познат и възбуждащ като дълго чакана доза на наркоман. Той виждаше идеално в мрака, усещаше лекия полъх на ветреца върху кожата си и чуваше плискането на вълничките в брега. Долавяше аромата на подправките от кухнята, сякаш стоеше до печката.

Ахмед му беше дал „Хеклер и Кох“, компактна 5.56 милиметрова щурмова карабина, комплектована с четиридесетмилиметров гранатомет. В джобовете си носеше четири резервни пълнителя с по двадесет патрона и две гранати. Въпреки че не познаваше добре оръжието, Мърсър беше убеден във възможностите му.

Погледна си часовника за пети път за пет минути, по-скоро притеснен, отколкото нервен. Букър вече трябваше да плува към шлепа. Мърсър погледна натам, но не видя нищо, дори най-малка вълничка.

Сайкс плуваше бавно и предпазливо. Шлепът беше на петдесет метра от брега. Пазачът гледаше към огньовете на лагера и вероятно съжаляваше, че пропуска празненството.

Букър заобиколи шлепа, за да се качи откъм обърнатата към язовира страна. Един прозорец светеше и от него се разнасяше арабска музика. Сайкс се промъкна по-близо до кърмата, възможно по-далеч от пазача. Шлепът беше с дървен корпус и хлъзгав. Той протегна ръце към перилата, безшумно се измъкна от водата и запълзя по палубата. Не се чу нито звук, движенията му бяха плавни и безшумни.

Квадратната надстройка заемаше по-голямата част от палубата. От трите страни имаше тясна платформа. Единственото открито пространство беше задната палуба, където стоеше картечарят. Сайкс стигна до светещия прозорец и надникна през мръсното стъкло. На масата седяха двама араби и четяха Корана, трети спеше на окъсан диван.

Букър очакваше, че на шлепа ще има повече от един човек, но не и четирима, пък и не знаеше дали в каютите не спи още някой. По време на бойна мисия той следеше точно колко секунди минават. Имаше две минути, преди хората на Ахмед да започнат атаката.

Не помнеше колко души е убил във военната си кариера. Беше изчислил, че само за една нощ в Могадису стотина бунтовници бяха

покосени от оръжията му, но нямаше да забрави единадесетте, които закла. Кошмарите му бяха пълни с всяка подробност на смъртта им, от миризмата на съдържанието на стомасите им до топлината на кръвта им. Още усещаше на дланта си брадясалото лице на пазача, когото беше убил в хасиендата на един наркобарон. Още чуваше хриптенето, когато преряза гърлото на един севернокорейски моряк, който пазеше мини-подводница, пълна с експлозиви. И очите им. Винаги бяха с него, независимо дали беше буден, или спеше.

Бавно, без да издава звук, Букър извади ножа, който му беше дал един от еничарите.

Мърсър се вмъкна в палатката, където беше кухнята. Ослуша се. Хъркаше само един човек. Луната се беше скрила и беше тъмно като в рог. Малката крушка на печката обаче светеше и му позволи да види, че има още една печка, няколко големи пластмасови бидона с вода и маси. На леглото до стената спеше човек, вероятно готвачът. Дрехите му бяха сгънати до килимчето за молитви. До леглото беше закачен автомат АК – 47.

Мърсър безшумно се приближи до леглото, взе кефията на мъжа и се забули с нея, за да скрие лицето си. Погледна си часовника. Една минута.

Въпреки че беше член на терористична групировка, човекът беше само готвач. Вероятно му бяха възложили тази задача, защото не беше способен боец. И колкото и да се опитваше да разсъждава разумно, Мърсър не можеше да го убие хладнокръвно. Така че стовари приклада на карабината си върху черепа му, но само толкова, колкото онзи да изгуби съзнание. Завърза ръцете му зад гърба с ремъка на калашника и тъкмо щеше да напъха някакъв парцал в устата му, когато усети движение. Обърна се рязко и вдигна карабината. Пред него стоеше Деврин.

– Много се забави. – Турчинът видя какво е направил и бързо пристъпи към леглото. Забеляза, че готвачът е в безсъзнание, и погледна Мърсър. – Точно затова никога няма да ги победите – каза Деврин и безцеремонно заби нож в гърдите на готвача. – Те са безпощадна значи и ние трябва да сме безпощадни.

Избърса острието в чаршафа и прибра ножа в ножницата.

Букър стигна до края на надстройката. Между него и картечаря оставаха два метра и половина. Разполагаше с двадесет секунди. Промъкна се напред, надигна се и приклегна. Беше само на половин метър от пазача, който все още не усещаше присъствието му: беше се навел над

перилата и гледаше празненството на брега. Сайкс беше благодарен, че няма да види очите му.

Направи още една крачка и се приготви да хване главата му с една-та си ръка и да пререже гърлото му с другата.

В същия миг някой извика през отворената врата на каютата. Пазачът се обърна да отговори и видя Букър. С рефлекс, усъвършенстван през годините обучение и практика, Сайкс замахна още преди арабинът да осъзнае какво вижда. Заби ножа във врата му и го завъртя, преряза мускулите и кръвоносните съдове. От гърлото на терориста бликна фонтан от кръв и изпръска палубата.

Човекът от каютата отново извика. Букър пусна трупа да се свлече и се опита да извърти произведената в Русия картечница към вратата на каютата, но платформата се обърна само на тридесет градуса.

На вратата на каютата се появи друг пазач и Сайкс хвърли ножа. Дръжката удари арабина по носа и го счупи. Той залитна назад и изрева от болка. Букър ритна картечницата и изсумтя, когато тя се завъртя свободно. За да я насочи в желаната посока, трябваше да прескочи перилата и да увисне до борда на шлепа. Пръстът му тъкмо намери спусъка, когато на вратата се появи трети арабин. Сайкс беше единадесет секунди по-напред с графика, но не можеше да чака. Натисна спусъка и картечницата оживя. В мрака се разхвърчаха гилзи. Тежките куршуми блъснаха пазача назад, откъснаха вратата от пантите и надупчиха евтината дървена надстройка.

Букър се пусна от перилата и увисна на платформата на картечницата. Знаеше, че е уязвим за изстрели и от шлепа, и от някой наблюдателен снайперист на брега. Извади пистолета „Берета“, който му беше дал Ахмед, и се прицели във въртящия се болт на петдесеткалибровата картечница. Преди да успее да натисне спусъка, два автомата откриха огън от каютата. Букър стреля бързо пет пъти и разби механизма на картечницата. Първоначалният план беше да прикрива атаката на Ахмед, но сега трябваше да се задоволи само да я извади от строя, за да не позволи на хората на Поли да я използват. Пое си дълбоко дъх, скочи от шлепа, гмурна се и заплува под вода към брега.

Веднага щом чу смъртоносното тракане на картечницата на шлепа, Мърсър смело хукна из лагера. Не беше облечен точно като арабските бойци, но се надяваше, че кефията ще му осигури анонимност. Арабите мигновено прекъснаха празненството, грабнаха оръжията си и се втреничиха в тъмния шлеп.

Мърсър беше на половината път до дупката, когато еничарите на Ибрахим Ахмед атакуваха. Двама се изправиха на склона над лагера, сякаш предизвикваха терористите на Ал Кайда, убиха неколцина и после всички ги видяха къде са.

За секунди тридесет автоматата АК – 47 затрещяха като един и върхът на склона изчезна в градушка от куршуми, буци пръст и камъни. Мърсър можеше само да се надява хората на Ахмед да спрат арабските бойци с изпепеляващ кръстосан огън. Навсякъде свиреха куршуми, а той трябваше да измине още тридесетина метра. Затича се. Засега никой не му обръщаше внимание, но пък двама души пазеха изкопа.

Пазачите вдигнаха оръжията си. Мърсър продължи да тича към тях, размахваше трескаво ръце и крещеше нещо неразбираемо. Номерът май мина. Арабите не стреляха, но и не свалиха автоматите. Мърсър беше на пет крачки от тях, когато се престори, че се спъва, насочи карабината и стреля в гърдите на единия пазач. Другият реагира чак след частица от секундата и Мърсър връхлетя върху него с всичка сила.

Паднаха на земята досами дупката. Оръжията бяха притиснати между телата им. Лицата им се намираха само на два-три сантиметра едно от друго. Мърсър видя налудничавия фанатизъм в очите на арабина. Терористът изкрещя нещо за Аллах и стреля с калашника си, Дулото опари корема на Мърсър дори през дрехите. А после между тях потече кръв, гъста като петрол. Устата на пазача се разтегли в цинична усмивка, но след миг изражението му се промени. Мърсър се отдръпна от него. Дрехите му бяха целите в кръв, но не беше ранен. Арабинът гледаше невярващо. Убийственият блясък в очите му угасна. В опит да убие противника си той бе отнел своя живот.

– Не може да станеш мъченик, ако не убиеш врага си – каза Мърсър и се вмъкна в дупката.

Значеше, че в тунела има вода, защото бе видял, че Поли сваля водолазна екипировка. След миг видя аквалангите, окачени на въжето. Нагази във водата. Скалите заглушаваха бушуващата навън престрелка. Дори взривяването на гранати беше като далечни гръмотевици.

Без да има светлина, която да го насочва, Мърсър тръгна по дългия тунел, държеше карабината над главата си. След двадесетина крачки престана да чува стрелбата. Това беше добре: Фейнс и Салиби не знаеха за атаката и той щеше да разполага с елемента на изненада.

След петдесетина метра се спъна в стъпала, скрити под водата. Докато ги изкачваше, забеляза отпред светлина, призрачно сияние, слабо като пламък на свещ. Ръцете му несъзнателно стиснаха карабината.

Излезе от водата и видя, че тунелът завива под прав ъгъл. Приближи се предпазливо и надникна.

В средата на огромна пещера беше поставен мощен прожектор. Таванът се извисяваше на десетина метра. Крепяха го колони от пясъчник, издялани като палми. Типична древноегипетска архитектура. Майсторите бяха знаели, че не са необходими толкова много колони, за да държат тавана, но идеята беше да се изобрази гъста и плодородна гора. Стените на помещението бяха изрисувани с йероглифи.

Мърсър напрегна слух да чуе нещо и едва не се изсмя на глас, когато си помисли, че грамадното пространство е тихо като гробница. Нали наистина беше гробница.

Тръгна покрай едната стена, мина покрай двадесетина колони и забеляза, че нещо блести в мрака. Втренчи се и видя, че е мраморна статуя на мъж с къс меч в дясната ръка. В другата държеше срязано въже. Осъзна, че това е Александър Велики, изваян, след като е разсякъл Гордиевия възел, с което е осъществил пророчеството, че един ден ще управлява Азия.

Продължи напред и стигна до отворен портал. От следващото помещение струеше потрепваща светлина.

Беше по-малко от първото, таванът бе по-нисък и нямаше толкова много колони. В няколко ниски бронзови мангала танцуваха пламъци: маслото, което Поли беше излял в тях от глинените амфори, все още гореше след повече от двадесет столетия. Тук обаче имаше нещо още позабележително и Мърсър мигновено си спомни за Честър Бауи и налудничавите му идеи.

Защото видя осем чудовища от митологията. Гръдният кош на великан с човешки образ беше направен от някакво голямо животно, кон или крава, а главата му беше тазовата кост на непознато същество, може би праисторическа пещерна мечка. Мърсър разпозна скелет на грифон, легендарния звяр с тяло на лъв и глава на орел. Тялото беше на голяма, отдавна изчезнала котка, а главата – с три рога на трицератопс. Зад нея художниците на Александър Велики бяха създали триглава змия. Главите бяха динозавърски. Зъбите бяха дълги по десет сантиметра.

Всичко беше скрепено с бронзови скоби и тел и подредено изкусно като в съвременен музей.

Бауи беше прав, че митологичните същества са били начинът древните жители на планетата да добият представа за костите на изчезнали животински видове. Че не са знаели как да свържат частите и че затова са сътворили фантастични същества и митове за тях.

Мърсър не знаеше кое го поразил повече – въображението да създаде такива чудати зверове или фактът, че един налудничав професор от Ню Джързи е стигнал до истината.

Изведнъж земята се разтресе и от тавана се посипа пясък. Мърсър тръсна глава, за да се върне в реалността. На повърхността беше избухнало нещо голямо и за миг той си помисли, че Кали е дошла и гранатометите на арабите са взривили яхтата. Експлозията обаче бе много по-наблизо. След миг Мърсър чу гласове и се скри зад един огромен скелет със слонски бивни вместо ребра.

След секунди покрай него мина терорист с гъста брада и фенерче. Мърсър изчака неподвижно. Мъжът се появи отново след минута, тичаще и крещеше нещо на арабски.

– Говори на английски! – изрева Поли Фейнс.

– Някой е взривил тунела! – викна арабинът. – Не можем да се измъкнем.

Букър беше скрил карабината, която му бе дал еничарят, на брега, на двеста метра от лагера на Ал Кайда.

Излезе от водата и я намери в преплетените сухи треви. В същия миг на шлепа блесна прожектор и лъчът освети брега само на няколко крачки от него. До прожектора стоеше стрелец, насочил оръжието си към осветената земя.

Сайкс не можеше да направи нищо за мократа следа, която бе оставил на пясъка, така че просто се сниши и замря. Беше по-уязвим, отколкото му харесваше. Лъчът мина по мокрия пясък, спря и се върна. Двамата мъже на носа на шлепа започнаха развълнувано да говорят и да сочат. От вратата, водеща към каютата, излезе трети човек. Тримата вдигнаха оръжията си.

Букър стреля пръв. Разстоянието беше голямо и куршумите обсипаха шлепа безразборно. Ответният огън беше много по-точен. Той се хвърли вдясно, но тримата явно го забелязаха и стрелбата се учести.

И Букър разбра, че няма да има време дори да каже последната си молитва.

В същия миг от склона над лагера се стрелна светлина, последвана от пронизително свистене. Ракетата падна до шлепа и вдигна огромен фонтан. Сайкс се възползва от това, скочи и побягна.

След секунди от шлепа отново откриха огън и около него пак засвириха куршуми. Букър вече мислено се прощаваше с живота си.

В нощта блесна втора ракета, полетя по права линия и взриви

шлепа. Надстройката се обели като кора на портокал. Изригна огън и във водата като дъжд се посипаха парчета дърво и метал. Двамата стрелци бяха убити на място, а третият излетя през борда и може би щеше да оцелее, ако една тежка ръждясала верига не се усука около кръста му. Той падна във водата и потъна като камък.

Сайкс се обърна и закуца към лагера, където се водеше ожесточено сражение. Той обаче знаеше, че то скоро ще приключи. Еничарите бяха взели само толкова, колкото можеха да носят – най-много по двеста патрона, а хората на Поли имаха на практика неограничени запаси. Истината беше, че мунициите на еничарите ще свършат много по-скоро от тези на силите на Ал Кайда.

Спря и огледа лагера. Двадесетина души стреляха към склоновете, други десетина вече тръгваха да заобиколят еничарите във фланг. Сайкс видя, че от шестимата мъже на Ахмед в битката участват само трима. Ибрахим някак бе намерил пролука в периметъра на терористите и се промъкваше към тунела. Не можеше обаче да види, че двама терористи пазят дупката. Щеше да се натъкне право на тях.

Зад Букър имаше висока шест-седем метра скала. Той преметна карабината на гръб и се закатери по нея, стискаше зъби и пшкаше от болка.

Успя да стигне върха и се просна по корем, останал без сили. След миг тръсна глава. Не можеше, не биваше да се предаде.

Погледна към тунела. Купчина пръст делеше Ахмед от пазачите, но той още не ги беше видял. Широкият гръден кош на Сайкс се повдигаше и отпускате и сърцето му биеше като обезумяло. Той вдигна карабината, но ръцете му трепереха толкова силно, че не можа да се прицели.

Единият пазач видя Ибрахим, посочи го и вдигна оръжието си.

– Господи, не ме изоставяй точно сега. – Букър напрегна всеки мускул в тялото си, прицели се и откри огън, остави се на инстинкта си да го насочва.

Първите два куршума не улучиха. Третият прониза арабина в бедното и го повали. Четвъртият и петият улучиха втория пазач в гърдите. Сайкс вкара шестия в главата му. В същия миг Ахмед се прехвърли през купчината изкопана пръст.

И без да обръща внимание на своя ангел пазител, свали раницата от гърба си, остави я и изчезна в дупката.

Букър знаеше, че Кали трябва да пристигне всеки момент. Вдигна глава, погледна към тъмния залив и видя белия корпус на яхтата. Кали беше спряла достатъчно далеч, за да реагира, ако katerът тръгне от

лагера, но не и твърде близо, за да привлече внимание. Беше казала, че иска да участва в сражението, но очевидно знаеше как да изпълнява заповеди и да си върши работата.

Букър се обърна, за да огледа бойното поле и да види къде е необходима помощ, и в този миг раницата на Ибрахим избухна. Огнено кълбо се издигна в мрака и освети залива като слънце. Ахмед беше затрупал гробницата, за да попречи на Поли да избяга.

Фейнс и Салиби се появиха отнякъде с двамата пазачи. Мърсър не можеше да се справи и с четиримата, затова ги остави да минат и веднага щом се скриха от поглед, се втурна към мястото, откъдето бяха излезли.

Малкото помещение беше осветено от маслени лампи. За разлика от предишните, тук имаше само няколко колони. Беше пълно с вещите, необходими на Александър Велики в отвъдния живот. Имаше лодки, направени от дърво и тръстика, шатри, мебели, няколко колесници и сандъци, вероятно съдържащи домакински съдове и прибори. Повечето неща не бяха златни – Мърсър знаеше, че великият пълководец не е бил човек със склонност към материалното богатство като например Тутанкамон. Гробницата обаче беше пълна с всевъзможни оръжия – мечове, копия, щитове, шлемове, лъкове и стрели. Пълководците на Александър му бяха осигурили всичко нужно, за да въоръжи армията си за военните си победи в отвъдното.

Мърсър изобщо не погледна златния саркофаг, поставен върху подиум в началото на помещението, със стени от планински кристал, шлифовани толкова фино, че беше прозрачен като стъкло, и мумифицираното тяло вътре, а се втренчи в големия бронзов цилиндър, вече изваден от една ниша в стената. Повърхността му беше очукана от влаченето из древния свят и от по-късното му използване в битки в Европа.

Аламбикът на Скендербег беше висок метър и осемдесет и дебели метър и двадесет и беше изписан със старогръцки букви. Двете камери бяха отделени със сложен механизъм, който не позволяваше на активния плутоний да се съедини. В устройството имаше нещо зловещо. Мърсър потръпна. Знаеше на какво е способно. За миг си помисли, че аламбикът е жив и че иска да бъде открит и изваден оттук, за да отприщи смъртоносната си радиация. Косите му се изправиха, когато осъзна, че се намира в присъствието на чистото зло.

Отекна изстрел и Мърсър се обърна. В погребалната камера нахлу единият пазач и изстреля бърз откос с калашника си. Куршумите

улучиха саркофага на Александър Велики, пръснаха финия кристал и парчетата се посипаха по мумифицираните останки.

Мърсър се наведе и се вмъкна под богато украсената колесница. Резбованото дърво се пръсна на трески. Мърсър се надигна на колене, стреля през спичите на колелото и улучи арабина в краката. Терористът задържа пръста си на спусъка, докато падаше, и куршумите откъснаха още парчета от колесницата и рикошираха в каменния под. Мърсър нямаше повече патрони, но и калашникът на арабина изтрака на празно. Терористът беше изстрелял целия пълнител.

Мърсър се изправи, преди пазачът да успее да презареди, грабна един къс меч от купчината оръжия и прескочи колесницата. В първия миг не разбра какво прави арабинът. Предметът в ръцете му нямаше отличителната извивка на пълнител за калашник, а беше кръгъл. А после видя сатанинската му усмивка. Терористът издърпа взривателя на гранатата и я притисна към гърдите си.

Мърсър разполагаше само с пет секунди и знаеше, че няма да са достатъчно, за да избяга от радиуса на взрива. Скочи напред и замахна. Древното оръжие беше остро и главата на терориста изхвърча във взрив от кръв и свистящ въздух.

Мърсър грабна гранатата от сгърчените му пръсти и я хвърли над саркофага. В следващия миг експлозията унищожи безценния ковчег и превърна в прах останките на Александър Велики, но ударната вълна мина безобидно над Мърсър, който лежеше на земята, сложил ръце на тила си.

Той стана и примига. Стрелбата в съседното помещение сякаш звучеше някъде много отдалеч. Той погледна съсредоточено аламбика и въздъхна облекчено, като видя, че не е засегнат от осколките. Грабна падналия калашник, претърси арабина за пълнители и изруга, когато усетанови, че няма.

Погребалната камера на Александър Велики може и да беше склад на свръхмодерни оръжия за своето време, но всички те бяха безполезни срещу автоматите. Мърсър можеше само да се надява, че еничарите, последвали го в тунела, ще се погрижат за останалите трима убийци. А после видя лъковете.

Един привлече погледа му. Дървото беше гладко и лъскаво, држката бе инкрустиране със слонова кост. Оръжието беше великолепно и вероятно бе принадлежало на самия Александър. От единия край висеше плътно усукана тетива. Мърсър взе лъка и се опита да го извие, за да я закачи, но не можа да го огъне. Натисна с всичка сила. Твърдото дърво

се заби в гърдите му, но се огъна съвсем леко. Мърсър удвои усилията си.

Лъкът леко се огъна и тетивата почти стигна до жлеба, но Мърсър не успя да преодолее последния сантиметър. Просто не успя. Сигурно единствено Александър Велики беше успявал да се справи с този лък. Откъде накъде си въобразяваше, че може да борави с оръжието на един бог? И все пак не се отказа. Натисна още по-силно, пое дълбоко дъх – и успя да закачи тетивата.

Възхити се на баланса на лъка и как дръжката ляга идеално в ръката му. Колчанът бе бронзов цилиндър. Каишката му беше изгнила през столетията, така че Мърсър я смени с ремъка на калашника.

Сложи стрела и се опита да опъне тетивата, но колкото и да дърпаше, успя да изтегли стрелата само до половината.

Тръгна към вратата. В помещението със сглобените от кости митологични чудовища проблясваха огнени отблясъци и ехтяха изстрели: Поли и хората му стреляха по невидимите еничари.

Мърсър безшумно вървеше в сенките. Продължителен откос вляво привлече вниманието му. От другата страна на скелетите стоеше човек и стреляше по някого по-нататък в галерията с колоните. Мърсър вдигна лъка, но спря, защото не знаеше в кого се прицелва. Можеше да е Букър или някой от еничарите на Ахмед.

Стрелецът помръдна и един отблясък за миг освети лицето му. Мохамед бен Ал-Салиби. Мърсър закипя от гняв и омраза.

Трите изправени на задните си крака чудовища между двамата правеха изстрела почти невъзможен. Мърсър трябваше да прокара стрелата между костите, ако искаше да уцели водача на терористите, а не беше стрелял с лък от дете.

Опъна тетивата, докато перата на стрелата не докоснаха бузата му. Салиби отново се премести и се скри зад високата бедрена кост на нещо, което древните гърци очевидно бяха определяли като циклоп. Мърсър виждаше само малка част от лицето му през решетката от преплетени кости.

Прицели се и пусна стрелата. Тя излетя със свистене, мина през дупката между краката и опашката на вероятна хидра, прелетя през гръдния ѝ кош, излезе изпод ключицата ѝ и се отправи към следващия сглобен скелет. Докосна леко зъба на змиевидното същество, изви се през отворената му челюст и после профуча през костите на трето чудовище.

Салиби сигурно чу звъntenето на тетивата и свистенето на

стрелата, защото в последната секунда се обърна. Стрелата разряза бузата му, почти отнесе носа му и влезе в черепа му до половината. Арабинът умря още преди да падне на земята.

Мърсър сложи на тетивата втора стрела и затърси нова цел. В същия миг стрелбата изведнъж спря. Той се скри зад една колона и зачака. Забеляза някакво движение към гробницата на Александър Велики, но не беше достатъчно бърз и не успя да опъне лъка. Отново тръгна покрай стената.

От полумрака се протегна ръка и го сграбчи за глезена. Мърсър я изрита, погледна надолу и видя Ибрахим Ахмед. Турчинът лежеше в локва кръв.

Мърсър коленичи до него.

– Лошо ли сте ранен?

– Мъртъв съм, доктор Мърсър. – Гласът на Ахмед беше дрезгав и задавен. – Но отивам в гроба с радост, понеже знам, че аламбикът няма да напусне това място.

– Взривили сте изхода, за да ни затворите тук? Ахмед кимна с последни сили.

– Да. Бяхме останали само Деврин и аз. Не можех да рискувам да загубя.

Ако турчинът не умираше, Мърсър щеше да го удуши с голи ръце.

– Можете да ме предупредите, за Бога!

– Направих го в името на Бога. Нямахте друг начин. Нашата саможертва ще спаси милиони хора.

Тъкмо в това беше разликата между тях. Мърсър беше готов да рискува живота си дори ако има най-малка вероятност за победа, но да знае, че няма абсолютно никакъв шанс, беше нещо, което не можеше да разбере.

– Успях да убия само един от тях – промълви Ибрахим. Бързо губеше сили.

– Поли ли?

– Не. Арабин.

– Аз убих Салиби.

– Аллах да те благослови... а Салиби да гние вечно в най-страшния ад.

Бяха затворени в този подземен кошмар, но докато Мърсър беше жив, имаше надежда. Първо щеше да се справи с Фейнс, а после щеше да измисли начин как да се измъкнат с Ахмед. Едноокият убиец сигурно се спотайваше в погребалната камера.

- Къде ви е оръжието? – попита Мърсър.
– Патроните ми свършиха.
– Ох, не сте ли чували, че мунициите трябва да се пестят? – троснато каза Мърсър. – Е, щом успях да убия Салиби с лък, ще направя същото и с Фейнс. Ей сега идвам.
– Дотогава ще съм мъртъв, докторе – примирено прошепна Ахмед. Мърсър не знаеше какво да каже и сложи ръка на рамото му.
– Вая кон диос.
– Какво означава това?
– На испански е. Бог да е с теб.
– Няма по-хубава благословия. – Ибрахим се усмихна отпаднало и издъхна.

Мърсър затвори очите му и каза тихо:

– Наслаждавай се на девствениците в рая, приятелю. Заслужи го.

Стана и бързо тръгна между колоните. Спря на входа на погребалната камера и погледна вътре. Но не видя никого и предпазливо влезе.

Бронзовият меч изсвистя и се заби в твърдия дървен лък, но не успя да го пресече. Това спаси живота му.

Мърсър залитна назад от удара. Фейнс изскочи иззад ъгъла. Единственото му око блестеше. Мърсър отстъпи крачка и опъна лъка, но той се счупи на мястото, където го беше ударил мечът.

Поли беше само на две крачки. Огромните му ръце бяха разперени. Мърсър хвърли лъка срещу него. Фейнс го хвана, запокити го презрително настрана и изръмжа:

– Мъртъв си!

– Странно – отвърна Мърсър. – И аз щях да ти кажа същото.

Поли връхлетя върху него като локомотив. Мърсър отскочи вляво, за да избегне нападението, и почти успя, но грамадната ръка на Фейнс го хвана за китката. Мърсър се извъртя и удари гиганта под мишницата. Все едно удари гума на камион.

Поли изви китката му и го натисна да падне на колене. Стовари юмрук в лицето му. От носа на Мърсър потече кръв и той почти загуби съзнание за секунда. Поли го дръпна, изправи го и го удари пак, още по-силно.

Мърсър падна, сякаш го тресна ковашки чук. Поли пак го изправи и го блъсна към стената. Опита се да го ритне с коляно в слабините, но Мърсър се отмести и наемният убиец улучи бедрото му. Кракът на Мърсър се вцепени до пръстите.

– Всъщност никога не съм обичал да убивам хора – каза Фейнс.

Дори не се беше задъхал. – Случайно обаче научих, че съм добър в това.

– Е, значи моментът може би е подходящ да се откажеш. – Мърсър изплю кръв на земята.

– Но ще ми достави удоволствие да убия теб. Кой знае кога ще ни изровят, така че няма да бързам.

И небрежно перна Мърсър по главата.

Мърсър падна. Поли го сграбчи за косата и го повлече през погребалната камера. Мърсър имаше чувството, че вратът му ще се счупи.

Фейнс отново го изправи, стисна го за гърлото с лявата си ръка и с дясната му нанесе бърза серия удари по вече окървавеното лице. Мърсър не можеше да направи нищо. Беше се бил, дори беше побеждавал по-едри мъже, но не и човек с размерите и неизмеримата сила на Поли. В момента беше безпомощен като дете.

Фейнс го пусна и Мърсър отново се свлече на земята. Грамадният убиец се приближи до купчина мечове, подпрени на сандъци от сандалово дърво. Взе един, изпробва острието и показа на Мърсър кървавата линия на палеца си.

– Как мислиш, че ще изглеждаш без кожа? Мърсър лежеше и го гледаше. Поли пусна меча на земята и пак го вдигна на крака.

– Мислех, че си корав. Поне да направиш нещата по-интересни.

Вдигна Мърсър, завъртя се като дискохвъргач и го хвърли. Мърсър се стовари върху една колесница и едва не я преобърна. Не можа да се изправи и Фейнс от – ново го сграбчи и го хвърли. Този път Мърсър се сгромоляса върху дългата дървена лодка, която Александър Велики бе трябвало да използва в реките на подземното царство.

Поли отново се наведе към него... и точно когато го стисна за врата, Мърсър замахна с всички сили и заби дръжката на греблото в окото на великана.

Фейнс изрева от болка. От окото му рухна кръв и прозрачна течност. Мърсър натисна греблото още по-силно и Поли изпищя в агония.

После падна, държеше се за лицето.

– Ти ме ослепи!

– Е, не беше точно око за око, но мисля, че схвана смисъла, садистично копеле такова.

На зазоряване Кали Стоу докара яхтата до брега, където я чакаха Буър Сайкс и Деврин Еджемен. Лагерът беше притихнал, осеян с труповете на петдесет терористи. Еничарите бяха победили, но на каква цена? Кали огледа брега, но от Мърсър нямаше и следа.

– Не е мъртъв – прошепна тя. Очите ѝ се напълниха със сълзи. – Само е ранен. Ще се оправи. – И щом Букър и Деврин се приближиха, извика: – Къде е Мърсър? Не е мъртъв, нали? Не може да е мъртъв!

Двамата я погледнаха. Лицата им бяха безизразни. Тя пусна котвата, скочи в студената вода и заплува към брега, както си беше с дрехите.

– Къде е Мърсър? – попита задъхано, щом излезе на пясъка.

Дрехите на Букър бяха в кръв, очите му бяха червени от изтощение. Едва се държеше на крака. Деврин беше в още по-лошо състояние, а беше и ранен в крака.

– Беше под земята, когато професор Ахмед взриви входа на гробницата – каза младият турчин.

Кали се хвърли на пясъка и се разплака.

– Имаше ли и други долу? Колко бяха?

– Четирима, включително Поли Фейнс – отвърна Сайкс.

– Може би е мъртъв! – Хлипането ѝ се превърна в задушавачи ридания. – О, Господи!

Букър клекна до нея.

– Не плачи. Мърсър е костелив орех. Ще го измъкнем. Ще докараме хора и машини.

– Това ще отнеме дни. Ами ако е ранен?

– Миличка, в момента не можем да направим нищо. Колкото по-бързо тръгнем, толкова по-скоро ще се върнем. Ще се обадим на адмирал Ласко и той ще задвижи нещата. Трябва да тръгваме. Деврин е ранен и трябва да го види лекар.

– Но... – Гласът ѝ заглъхна.

– Кали, знам, че искаш да останеш тук, но няма да му помогнеш, като седиш и гледаш купчината пръст. Утре сутринта ще се върнем с хеликоптер и достатъчно хора, за да го изровим.

– Не мога да...

– И аз не мога да повярвам, че Мърсър е мъртъв, но това е единственото, което можем да направим. Хайде.

Закараха ранения еничар на луксозната яхта с катера на терористите и го сложиха да легне в каютата на Кали. Сайкс превърза раната му и го зави с няколко одеяла. Помоли Кали да стои при него и се качи в Лоцманската кабина. Кали погали горещото чело на младия учен и внимателно приглади косата му. Беше толкова обърквана, че не знаеше какво друго да направи.

Лагерът бързо се смаяваше зад тях.

Кали погледна през прозореца на кърмата и изведнъж забеляза

нещо. Отначало го помисли за дънер, но откъде тук дънери? Изскочи на палубата, вгледа се назад и викна:

– Букър! Спри!

– Какво?

– Във водата има човек. Обърни.

Той я погледна колебливо, но завъртя кормилото. Върнаха се на петдесетина метра. Оглеждаха водата внимателно.

– Хайде – каза накрая Букър. – Трябва да закараме Деврин в болница.

И тъкмо завъртя кормилото и подаде тяга, когато Кали извика и посочи. Върху разпенената бяла дияра зад яхтата лежеше човек, по лице.

Кали грабна един спасителен пояс и скочи през борда. Заплува лудешки, буташе пояса пред себе си. Стигна до човека и го обърна по гръб...

Мърсър, целият в синини, но въпреки това толкова красив, й се усмихна.

– И през ум не ми е минавало, че Букър ще се опита да ми открадне гаджето.

Кали го целуна страстно, но той я отблъсна, за да си поеме дъх. Устата му беше разкървавена.

– Как успя да се измъкнеш? – попита тя.

– Тунелът се беше срутил само отчасти. Взех аквалангите на Поли, спуснах се надолу, намерих в тавана пролука, отворена от земетресението, и се проврях. После просто си плувах.

Арлингтън, Вирджиния

– Здравей, Хари. Прибрах се – извика Мърсър, докато прекрачваше прага на дома си. Имаше чувството, че е съпруг от предградията от телевизионните сериали от петдесетте години.

Хари сигурно изпита същото чувство, защото изръмжа от бара горе:

– Няма да ти донеса лулата и чехлите.

– Ами моите? – подвикна Кали.

– Дамите не пушат лула, а и си падам по краката, затова предпочитам да те гледам без чехли. – После добави малко раздражено: – Я елате тук? Трябва да ви кажа нещо.

Мърсър вървеше с патерици заради раненото си коляно и му бяха нужни няколко минути, за да изкачи витото стълбище. Когато влязоха, Хари стана от високото столче, погледна патериците и се усмихна подигравателно.

– Аз си загубих крака преди петдесет години и едва напоследък започнах да използвам бастун, а ти си удриш леко коляното и вече си с патерици.

– И болкоуспокояващи – сънено добави Мърсър. – На цели шепи. Смятам да ги смеси с малко алкохол и най-после да се наспя.

Хари целуна Кали по бузата.

– След като лицето му е бинтовано, никой няма да те обвини, че си го зарязала и си излязла с мен.

– Дали ще мога да издържа на темпото ти? – отвърна на шегата му тя.

– Ще съм милостив към теб. – Той се ухили похотливо. – А сега, сериозно. Когато Мърсър ми се обади от Египет, почувствах огромно облекчение, че си добре. И Буър също. Харесвам го.

– Ами мен? – иронично попита Мърсър.

– Видях завещанието ти. Получавам къщата, ако гушнеш босилека, така че виках за терористите.

– Много си мил. – Мърсър седна на дивана и остави патериците на пода. Повлекан се бе изтегнал на канапето отсреща и бе вдигнал крака. Ако не хъркаше, Мърсър би помислил, че е умрял. – Какво искаше да чуем?

Хари отиде зад бара, наля питиета за всички и сложи телефонния

секретар върху лакирания махагон. Кали даде на Мърсър чашата с джин, водка и лимонов сок и седна до него.

– Всъщност две неща. Първо се обади Айра със съобщение от Русия. Извадили са седемдесет варела с плутоний от влака. В момента пътуват към постоянно хранилище.

– Ние преброихме шейсет и осем – каза Кали. Хари вдигна пръст, за да ѝ покаже да има търпение.

– Анализирали ги и установили, че два от тях наскоро са били потопени в морска вода.

– Значи сме прави за Попов – рече Мърсър. – Отишъл е в Новоросийск и е извадил двата варела, за да прикрие престъплението си.

– Айра каза, че арестът, съдебният процес и екзекуцията му са се състояли вчера.

– Обожавам руското правосъдие – отбеляза Мърсър. – А второто нещо?

– Вчера се обади един човек – тъкмо решавах кръстословицата. Оставих телефонния секретар да запише обаждането, но когато разбрах кого чувам, грабнах слушалката. Слушайте. – Хари натисна бутона.

– Извинявайте, че не ви се обадох по-рано, доктор Мърсър, но бях на археологически разкопки близо до Ефес.

Мърсър не позна гласа, но човекът явно беше възрастен.

– Обажда се професор Ибрахим Ахмед от Истанбул. Разбрах, че искате да обсъдим легендата за Аламбика на Скендербег. Няма нищо особено, но с удоволствие ще разговарям с вас. Можете да ми се обадите по... – Телефонният секретар изпиука.

– В този момент вдигнах слушалката – каза Хари. Топлината на болкоуспокояващите, циркулиращи във вените на Мърсър, се превърна в смразяващ студ.

– И ти говори с него? – глупаво попита той.

– Поне двацет минути. Ахмед не е отвлякъл Кали, нито ни е спасил задниците в Атлантик Сити, и не е умрял в гробницата на Александър Велики преди четири дни, както ми каза ти.

Мърсър и Кали се спогледаха.

– Той е професорът, на когото ти се обади за Скендербег – продължи Хари. – Експерт е по този въпрос и знае всичко за него. Заяви, че легендата, че Скендербег е използвал оръжие, принадлежало на Александър Велики, е мит и не отговаря на реалността.

– Греша. Аз го видях това проклето нещо.

– Просто повтарям какво ми каза. Освен това добави, че не е чувал

за никакъв Орден на еничари.

Мърсър проумя какво му говори Хари едва след няколко секунди.

– Тогава човекът в Египет и Русия...

– Не е бил Ибрахим Ахмед, експертът по Скендербег и професор от Истанбул – довърши мисълта му Хари.

– А кой? – попита Кали.

Старецът сви рамене.

– Не знам. Никои не му е искал документите за самоличност, нали?

– Би ли ми дал телефона, Хари? – Мърсър потърси в портфейла си, извади листче и го вдигна. – Това е телефонният номер на стаята на медицинските сестри в болницата в Асуан. – Набра го. Телефонът звъня цяла минута. Накрая отговориха на обаждането му и след малко намериха човек, който говори английски.

Хари запали цигара, а Кали отиде в кухнята да донесе лед за коланото на Мърсър.

– Бих искал да говоря с Деврин Еджемен, младия турчин, докаран с огнестрелна рана преди четири дни. – Мърсър поклати глава, благодари на лекаря и затвори. – Деврин е напуснал болницата вчера без разрешение. Нямаат представа къде е отишъл.

– Какво означава това? – попита Кали.

– Освен че направи всичко, за да попречи на Поли и Ал-Салиби, никога няма да разберем кой е бил – отвърна Мърсър.

– Те пазят тайната си толкова ревниво, че дори световноизвестният експерт не знае за тях – отбеляза Хари. – И сега отново потънаха вдън земя.

– Американското правителство преговаря за местоположението на гробницата на Александър Велики с египтяните, за да вземем аламбика. Да се надяваме, че никога повече няма да се появи на бял свят.

– Има и още нещо – по-весело каза Хари. – След като преписах записките на Честър Бауи за адаманта, довърших остатъка от писмото. Той е бил донякъде прав за митологичната метална руда и че древните гърци са създали митологични чудовища от вкаменели кости. Имал е и друга теория, която може би си заслужава да се провери.

– Каква? – предпазливо попита Мърсър.

– Бил е убеден, че историята за Язон и аргонавтите е истина. Смятал е, че Златното руно всъщност е кораб със съкровище, използвано да се заплати за закрилата на децата на тесалийската царица, след като ги изпратила да живеят в Колхида. Според него корабът потънал по време на буря в Черно море до крайбрежието на днешна Турция.

Мърсър и Кали избухнаха в смях.

– Какво ви е толкова смешно? – попита Хари недоволно.

– Повече никакви приключения, приятелю. Честър Бауи намери мястото си в учебниците по история. Ако някой друг иска да докаже останалите му идеи, да заповяда. Аз приключих.

– Аз също – добави Кали. – Вече не искам да имам нищо общо с Бауи и с древни легенди и митове.

– Я стига – опита се да ги придума Хари. – Там може да ни чака огромно богатство. Само си помислете. Кораб, натоварен с плячка. Ще станем богати.

– Имам всичко, което ми трябва. – Мърсър прегърна Кали. Тя се сгуши в обятията му.

– Страхотно. – Хари отчаяно вдигна ръце. – Ти спечели момиче, а аз нямам нищо.

– Имаш удовлетворението, че си помогнал на човечеството – рече Кали.

– Това не плаща сметките в бара – измърмори Хари.

– Освен това ще ти върна двадесетте хиляди, които взех назаем в Ню Джързи – добави Мърсър.

Хари изведнъж придоби такъв вид, сякаш искаше да е навсякъде другаде, но не и в тази стая.

– Няма нужда.

– Защо? Какво си направил? – В гласа на Мърсър се прокрадна безпокойство.

– Знаеш, че съм късметлия на зарове, и ако ти вър-ви, продължаваш да играеш, нали? Та Дребосъка познава един човек, който отгатва какво ще се падне. Беше сигурно. Не можеше да загубя, така че се възползвах от част от движимото ти имущество като допълнителна гаранция и...

– О, не!

– За жалост го направих.

– Какво? – попита Кали. Не разбираше нищо. Хари я погледна с изражение, по-жално дори от това, на което беше способен Повлекан.

– Покрих дълга си с ягуара на Мърсър. – Обърна се към Мърсър. – Ако ще се почувстваш по-добре, загубих и остатъка от моите тридесет хиляди. Айра обаче обеща да изплати всичките ти разноски. Ще откупим колата ти или ще вземем нова. И се кълна в душата си, че с Дребосъка никога вече няма да я караме.

Мърсър се хвана за главата.

– Хари, когато въздействието на водката и болкоуспокояващите

премине, с тебе ще проведем много дълъг разговор за границите, които искам да определя. Да ми изпиеш алкохол на стойност двадесет хиляди долара през годините не е същото като да заложеш колата ми. – Мърсър се усмихна тъжно на стария си приятел. – И освен това ти нямаш душа.

Хари разбра, че му е простено, и на сбръчканото му лице се появи усмивка.

– Ти си пич и изобщо не ме интересува какво говорят за теб другите.

– Да пием за това – заяви Кали и тримата пресушиха чашите си. Тя отиде до бара, за да ги напълни пак. – Обаче не разбирам нещо.

– Какво? – попита Мърсър.

– Сигурни сме, че еничарите са потопили „Уедърби“ в река Ниагара, но решихме, че не са отговорни за възпламеняването на „Хинденбург“. Руснаците ли са го взривили, или са си го гръмнали нацистите?

– Опасявам се, че това е още една загадка върху купчината други. По дяволите, в края на краищата може да е било нещастен случай.

– Но не го вярваш.

– Не. Не харесвам случайните съвпадения. Някой е искал да попречи на Честър Бауи да разкаже на света за плутония. Никога няма да разберем кой е бил.

ПОСЛЕПИС

6 май 1937 година
Принстън, Ню Джърси

Валеше. Вечерта вече преминаваше в нощ. Не беше освежаващ пролетен дъжд, а нещо тъмно и страшно, което кара хората да си стоят въщи и да се гушат под одеялата. Принстън сякаш беше опустял. Единственото движение беше поклащането на още голите клони на дърветата.

Изад една кола излезе сянка и тръгна към бялата двуетажна къща. Номерът ѝ, 112, беше прикрепен към стъпалата, водещи към широката веранда. Къщата беше непретенциозна, с черни капаци на прозорците и малка морава отпред. Непознатият не беше идвал тук, но редовно си пишеше с обитателя ѝ.

Похлопа на вратата. Костюмът му беше мокър и тъй като не носеше шапка, дългите му коси бяха провиснали покрай яката на мазни кичури.

На прага застана жена на петдесетина години, слаба, с прошарена коса и изпито строго лице. Приличаше на куче пазач. Не каза нищо, само гледаше раздърпания непознат с гъсти мустаци и безчувствени очи.

– Той тук ли е? Трябва да говоря с него.

Мъжът имаше силен акцент, по-гърлен от родния немски език на жената.

– Не иска да вижда никого тази вечер. Вървете си. – Тя посегна да затвори вратата, но непознатият вдигна ръка и я блъсна навътре. Стъклото на прозорчето издрънча.

– Не може да влезете – настойчиво каза жената. Непознатият не обърна внимание на възраженията ѝ и нахлу в преддверието. Обувките му шляпаха по пода. Огледа се и присви очи.

– Тук ли си? – извика.

От вътрешността на къщата се чу глас.

– Wo ist⁹, Елен?

– Някакъв мъж, хер доктор – отговори Елен Дукас също на немски.
– Не го познавам, но не ми харесва.

Най-известният учен на своето време излезе от кухнята. Беше с торбест панталон и вълнена жилетка. Косата му беше разрошена и целият

9. Кой е (нем.) – Б. пр.

миришеше на тютюн за лула. Обикновено беше дружелюбен, но сега около очите и устата му имаше бръчки на безпокойство и тъга.

Втренчи се в мъжа, от когото капеше вода по килима, но изглежда, не го позна веднага. После очите му се отвориха широко – бе осъзнал кой е.

– Как можа да го направиш, Никола? – изрева обвинително Алберт Айнщайн Никола Тесла срещна пронизващия му поглед.

– Трябваше да ти попреча, Алберт. Не можех да те оставя да отрицаш този ужас над света.

– Разбрах, че си ти, веднага щом чух новината по радиото.

– Познавам един анархист, хърватски емигрант, който с удоволствие се съгласи да ми помогне – предизвикателно отвърна Тесла. – Ти не ми остави избор. Да ти пиша за природните трансуранови елементи беше само интелектуално упражнение. Не трябваше да се опитваш да ги откриваш. – Ти луд ли си? – попита Айнщайн, макар да знаеше, че хърватският изобретател наистина не е с всичкия си. – Мислиш ли, че взривяването на дирижабъл, пълен с невинни, ще попречи на други да търсят такива елементи? Господи, след няколко години ще можем да ги създадем в лабораторни условия.

– С каква цел? – попита Тесла. – И двамата знаем, че подобни изследвания ще доведат само до един резултат. Ние с теб сме единствените хора на света, които могат да предскажат смъртта и опустошенията. Не трябва да разпространяваме тези знания.

– Никола, разбери, че се задава война за душата на човечеството. Трябва да сме подготвени. Въпрос само на време е Хитлер да превземе повече територии, отколкото Германия изгуби след войната, а сблъсъкът между Америка и Япония е неизбежен. С Едуард Телър, Енрико Ферми и Лео Сцилард разбираме това и работим върху план да имаме оръжието преди нацистите. Можем да предотвратим световна война, като започнем с демонстрация на мощта му, но се нуждаехме от плутоний, инак щеше да ни отнеме цяло десетилетие, докато направим бомба. Смятахме да кажем на американския президент веднага след анализа на пробата, която Бауи ни носеше от Африка. Ако бяхме започнали да работим веднага, според Телър с няколко килограма плутоний до 1939 година щяхме да имаме действащо оръжие. А сега трябва да чакаме и да се молим Бауи да е изпратил руда по друг кораб. Ако не е успял, всичко е загубено, защото само той знаеше къде е мината. Без атомно оръжие няма какво да попречи на онзи австрийски изверг да завладее цяла Европа или на японските милитаристи да продължат с експанзията си. Ти

не само уби пътниците на „Хинденбург“, но и осъди на безсмислена смърт милиони други.

Тесла вече беше близо до точката на пределно напрежение, защото други бяха спечелили изгода от неговия гений, докато той тънеше в мизерия в мръсен студен Манхатън, и не каза нищо, а само раздвижи устни като риба на сухо.

От ъгълчето на устата му потече струйка слюнка, когато чудовищността на постъпката му отекна в увредения му мозък и последните следи на разсъдък неусетно изчезнаха. Той се разрида.

– Влез да се стоплиш. Ще ти дам сухи дрехи – тихо каза Айнщайн и сложи ръка на рамото му.

Тесла я блъсна. Изражението му беше безумно. Без да пророни дума, той изскочи от къщата и хукна в дъжда.

– Кой беше този? – попита дългогодишната секретарка на Айнщайн.

– Човекът, който ми попречи да предотвратя втора световна война.

Бележка на автора

Откакто в девети клас прочетох „Одисея“, мисля, че тя е прототипът на съвременните екшън трилъри и определя стандартите за всичко, което публикуваме днес. Героят трябва да се пребори със зашеметяващи рискове. В „Одисея“ има екзотични местности, фантастични преследвания, епични битки и дори секс. Предпочетох да не преписвам формулата на Омир за човек, който се опитва да се върне у дома при семейството си. (Бихте ли повярвали, че Мърсър се мъчи да се върне в къщата си, след като знае, че там го чакат само Хари и Повлекан?) Исках да отдам почит на този литературен шедьовър в моя роман. След като разберете, че съм вмъкнал някои прилики, и ако наскоро сте препрочитали Омир, ще ги забележите лесно.

Едноокият великан Поли Фейнс, разбира се, е циклопът Полифем. Одисей избягва от чудовището, като се скрива в стадо овце така, както Мърсър спасява стадо в Африка, и накрая ослепява циклопа. Калипсо се влюбва в героя и спасява живота му, като му дава пояс, който го издига над вълните точно преди да се удави. По този начин Кали спасява Мърсър в края на романа.

В едно от приключенията си Одисей е заклешен между Сцила и Харибда, водовъртеж и морско чудовище. В моята книга Мърсър попада в плен между река Сцила и водача на бунтовниците Хариби Дайс. Има още няколко позовавания, разпръснати в романа, и може да ви е забавно да ги откриете, или пък като съпругата ми да кажете, че имам прекалено много свободно време.

Като стана дума за време, шифърът, който Честър Бауи използва, за да кодира съобщението си до Айнщайн, се основава на двусмислените двойки думи на Луис Карол и е действителна игра на думи, с която се занимавах много часове. Много е забавно, когато разбереш смисъла им. Някои включват превръщане на глава в опашка, маймуна в човек, на числото четири в пет – или трябва да си измислиш свои.

По въпроса с Честър Бауи, ако сте харесали теорията му, че чудовищата от древногръцката митология са съставени от костите на изчезнали животински видове, горещо ви препоръчвам книгата „Първите ловци на вкаменелости“ от Ейдриън Мейър, която много добре описва как са били измислени някои митични същества.

Бих желал също да изясня една умишлена неточност. Прочутият

разказ на очевидеца Хърб Морисън за трагедията с „Хинденбург“ не е бил излъчен по радиото, а е бил записан за филмова компания за новини, но исках да включа тези безсмъртни думи в моя пролог. Почти всичко останало за катастрофата е истина. Дирижабълът вероятно е бил боядисан с водоустойчив авиолак, който се е запалил от искра от мотора и това е причинило катастрофата. Скендербег е действително съществувала личност от албанската история, разбунтувал се срещу бившите си османски господари. Учените все още изследват природните атомни реактори в Окло, Габон, само че е геологически невъзможно силно радиоактивни залежи да са оцелели до днешно време, както е в романа. Първият природен реактор е бил открит през 1972 година.

Гробницата на Александър Велики все още не е намерена. Тогава кой казва, че в нея няма нещо, което би обяснило как е успял да завладее такава голяма част от древния свят?

Истината винаги е по-странна от художествената измислица.

КРАЙ

© 2006 Джек Дю Брул
© 2007 Юлия Чернева, превод от английски

Jack Du Brul
Navos, 2006

Сканиране, разпознаване и редакция: сгесге, 2008

Публикация:

ИК „Бард“, 2007

Оформление на корица: „Megachrom“ – Петър Христов, 2007

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5437>]